

Giới thiệu Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta

Truyện ngôn tình nữ cường nó về cô bạn thân nhất của Huỳnh Nhã Như đã từng nói với cô rằng nếu có thể vượt thời gian lại trở thành nữ bá chủ và câu được một anh chàng siêu cấp mỹ nam thì cuộc đời này quả là hoàn mỹ, thế nhưng nếu biến thành nữ phụ thì cũng do tổ tông 18 đời nhà mình làm quán nhiều chuyện thất đức hoặc ách hẳn do nhân phẩm quá tệ hại đến mức quỷ cũng cuối đầu chào thua, xách dép chạy! Khi đó Huỳnh Nhã Như nhạo báng Cố Tĩnh Hải đọc qua nhiều tiểu thuyết cho nên đâu có vấn đề, song rất nhanh cô hiểu ra một đạo lý, trên đời này không gì không thể xảy ra, chỉ không ngờ nguyên nhân của nó mà thôi. Cho tới một ngày, Huỳnh Nhã Như phát hiện mình xuyên không cổ đại, nếu chích như vậy cô còn thể chịu được chi là sau đó cô nhận ra thân phận mới của bản thân chính là nữ phụ - Lạc Thanh Linh trong cuốn tiểu thuyết xếp 1 trong top 20 tiểu thuyết hay nhất trên mạng "Khuyên thế Vương phi của Tà Vương", nam chính phủ nhệ soái như vậy ngay cả nữ chính Mộ Khuyên Tuyết còn nhìn không được mắng hẳn là yêu nghiệp thì một nữ phụ bé nhỏ há có thể không rơi vào tiếng sét ái tình? Và kết cục của nữ phụ ai cũng thể đoán ra chính là dùng mọi thủ đoạn cướp nam chính rồi bị cả hai người làm cho sống không bằng chết, gia tộc bị diệt. Cho nên Huỳnh Nhã Như hay nên gọi là Lạc Thanh Linh quyết định thực hiện chân ngôn: "Vi cái mạng nhỏ nhất định phải rời xa nam chính" Thế nhưng cô lại đánh giá thấp lòng dạ của Mộ Khuyên Tuyết, muội muội cô chẳng qua tranh đồ với cô ta cũng không làm chuyện gì quá đáng, hơn nữa cô cũng dẫn đường lại rồi tại sao cô ta lại chẳng chuyện tha cho em gái cô. Tất cả mọi uẩn khúc sẽ được giải đáp trong tựa truyện hay mang tên Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta. Mời các bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Nhân Phẩm Của Nàng Tệ Đến Mức Như Vậy Sao?

Người ta thường nói "Có loạn thế tức có anh hùng" câu nói rất đúng khi hình nói về Mộ Dung Thái tổ tặc danh là Mộ Dung Anh, người đã có công chấm dứt chiến tranh liên miên suốt 20 năm mở ra thời kì hòa bình cho Ngạc Thiên quốc này đồng thời đánh tan đạo quân tứ quốc để trở thành quốc gia đứng đầu.

Hiện tại đã là đời thứ 3 của vương triều Mộ Dung thì, so với ông của mình thì tài năng của Mộ Dung Thái Tông không phải là xuất sắc thế nhưng ông cũng là vị vua được người dân ca ngợi bởi vì trong quãng thời gian ông chấp chính đại nghiệp vẫn có những bước hưng thịnh chậm mà chắc hơn nữa trong những người con của ông không ít người có tài hòa, song nổi bật nhất thì có ba vị đã phong thành vương bao gồm Dực Vương, Húc Vương và Duệ Vương dù sao này ai lên ngôi cũng đảm bảo sự hưng thịnh sau này.

Ở bên giới của Ngạc Thiên quốc và Tuyết Lăng quốc có một ngọn núi tên là Vân Sương Ẩn, núi đứng như tên, quanh năm mây mù và sương che phủ cộng thêm địa hình vô cùng hiểm trở cho nên không hề thấy dấu vết của con người. Ngọn núi này được chia làm hai đỉnh, một Dương một Âm.

Đỉnh Âm quanh năm chảy thấy ánh sáng mặt trời cho nên nơi này rất lạnh lẽo ẩm ướt, cũng bởi thế mà tạo điều kiện cho nhiều loại độc vật, độc thảo hiểm thấy trên thế gian, những loại độc khó giáng mà trên giang hồ một khi dính phải thì coi như số đã tận; còn đỉnh Dương kỳ hoa dị thảo mọc ngút ngàn trải khắp sơn cốc, nhiều loài là thánh phẩm trị bệnh mà thế gian khó cầu được, chính vì thế nó cùng những loại độc ở đỉnh Âm sinh sinh tương khắc.

Ở nơi giao nhau của hai đỉnh chính là khe núi chướng khí dày đặc che phủ, phàm là những loài chim thú, rắn rết chuột bọ...chẳng loài nào sống được. Vì thế, người ta gọi là "Vô vật cốc".

Năm mươi năm trước, có hai tên quái nhân đến Vô vật Cốc nhìn thấy chướng khí, độc vật dày đặc họ chẳng những kiên ky mà ngược lại vội quỳ xuống vái trời, vui mừng không xiết, phân chia ranh giới mà dựng hai căn nhà có đối diện nhau mà định cư.

Hôm nay vừa tròn mười năm hai gã quái nhân đó đến cốc.

"Độc lão, kỳ hạn mười năm đã mãn, ngươi chuẩn bị cho trận chiến này thế nào rồi?"

Người nói là một lão nhân áo trắng, râu tóc bạc phơ, gương mặt vô cùng hồng hào, hai hàng lông mày trắng vô cùng đặc biệt, cơ hội dài đến tận thất lưng. Lúc này lão nhân đang đứng bên núi Dương phía sau lưng kỳ hoa dị thảo tỏa hương nồng nàn, dáng vẻ tựa thần tiên hạ phàm mà đối diện núi Âm một lão nhân cả người so với yêu nghiệt cũng chẳng mấy may kém. Trường bào tím thẫm, áo trong đỏ sẫm, phát phơ trong gió, lộ ra vẻ ma mị khác thường. Tóc và lông mày của lão cũng dài như thế nhưng lại có chút màu đỏ sẫm, dung nhan tựa hồ trẻ mãi không già tuy có chút xanh xao.

Lão nhân này cười lạnh: "Hừ, Dực lão, đừng tưởng lần trước ngươi thắng ta mà cho rằng từ nay về sau ngươi sẽ không thua. Ta nói cho ngươi biết, hôm nay nhất định ta sẽ khiến cho ngươi mất mặt! Hừ hừ!"

Nói đoạn lão quay đầu nhìn tiểu cô nương mặc áo xanh lục tuổi chừng 6-7 tuổi, gương mặt tuy non nớt nhưng dựa vào đường nét tương lai chắc chắn là mỹ nhân hiếm có.

"Đồ nhi, trận này vì sư nhất định sẽ thắng con chuẩn bị gọi ta một tiếng đại sư phụ đi! Ha ha!"

Lão nhân áo trắng, phát tay áo một cái, trên tay xuất hiện rất nhiều viên được hoàn màu nâu, mỗi một viên cỡ quả trứng chim.

"Độc lão, còn chưa đầu lại bắt đầu ảo tưởng. Chúc đại sư phụ của đồ nhi nhất định thuộc về ta!"

Lão nhân áo tím cũng rút từ tay áo ra mấy viên được đan kẹp giữa các ngón tay, chỉ khác là màu của chúng rất rực rỡ và có hình vuông. "Ngươi mới là kẻ ảo tưởng!"

Mà trung tâm của cuộc đấu tranh giành ai sẽ trở đại sư phụ này của tiểu cô nương, Huỳnh Nhã Như bây giờ nên gọi là Lạc Thanh Linh đang ngo ngáo nhìn trời thờ dài chịu mệnh, sau lại ngược mắt nhìn hai vị "lão" nữ nam đang vung được đan về phía đối phương. Nhất thời, một đám bụi màu tím dân lên trong Vô Vật Cốc, rồi khói trắng cuộn cuộn bốc lên, âm thanh như sấm dậy, khắp nơi vang lên những tiếng đùng đoàng, rất hỗn loạn hết như cảnh đánh nhau của Tề Thiên đại thánh với lũ yêu quái muốn ăn thịt Đường Tăng trong phim Tây Du kí mà dịp hè năm nào cũng chiếu a!

Lạc Thanh Linh cầm túi gấm chứa thuốc giải được vị sư phụ áo trắng đưa, nếu không có thứ này cô nhất định sẽ vĩnh biệt cuộc đời thêm lần thứ hai mất.

Đội khói bụi tan đi, cô nhìn thấy hai người trong cốc như vừa được hóa đối ngoại hình cho nhau.

Người được gọi là "Độc lão", chiếc áo trắng giờ đã biến thành loang lổ, nhuộm đủ sắc, mặt thì khô nói không muốn người ta nhìn thẳng, lấy hai hàng lông mày làm ví dụ, ba phần đuôi biến thành màu đỏ, ba phần giữa là màu xanh biếc, ba phần gốc lại là màu vàng chói trong chẳng khác là thảm họa của nhuộm nhiều màu song thất bại ấy, nếu cô bạn thân của cô ở đây nhất định sẽ buống lời bình luận đây là thảm họa nghệ thuật của ngành salon tóc.

Người bị gọi là "Độc lão" thì ngược lại. Cả người cứ ý như mới từ trong lu nước nhuộm màu trắng, toàn thân trên dưới, từ lưỡi cho đến lông màu đều trắng như tuyết.

Nhìn một màn này, Lạc Thanh Linh ôm bụng cười chẳng kiên nhẫn gì. Hai người vốn sừng sờ nhìn đối phương, bị tiếng cười của cô đánh thực cũng cười to.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Ngươi Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.2: Nhân Phẩm Của Nàng Tệ Đến Mức Như Vây Sao?

Đừng nhìn hai lão nhân có tính cách hết sức trẻ con kia mà bị lừa, chỉ cần nhắm mắt lấy đại thân phận của một trong hai cũng khiến cho rất nhiều người kinh hãi cùng nề phục. "Y tiên", "Độc Thánh" chính là những nhân vật Thái Sơn Bắc Đẩu trong chốn võ lâm, thậm chí ngay cả người trong triều đình cũng phải nhường nhịn bọn họ ba phần dù sao ai có thể biết chắc khi nào bản thân bị mắc bệnh hiểm nghèo hay trúng độc nan giải đây?

Cũng bởi danh tiếng của hai người mà không ít người dùng kỳ trân dị bảo đến để mong có thể bá họ làm sư, hai người này luôn vui vẻ nhận lấy hết thầy không chứa một mốn, thậm chí còn đòi hỏi thêm. Nhiều người bị thái độ ậm ờ của cả hai mà cho rằng bản thân trở thành đồ đệ mà ra sức tìm về cho bằng được thứ được họ yêu cầu, tìm được rồi lại bị hai người lật lọng.

Trước kia cô không biết, cứ cho rằng hai người tuy trẻ con một chút nhưng rất có danh khí song trong hai năm này chứng kiến không biết bao nhiêu người bị hai người họ hồ trong lòng không nói ra tư vị gì a!

Thì ra người bị hai lão gạt không chỉ có phụ thân và nương của nàng mà còn có ...n+1 người! (iii=_=)?

Để chỉ mức độ da mặt dày của hai người này, cô xin kể cho mọi người nghe nhân vật quần chúng xấu số bị hai người bất lương này dùng lời lẽ đầu độc như sau.

Nhân vật đáng thương: "Tiểu nhân ngưỡng mộ tài năng của hai, cho nên hôm nay dẫn khuyến tử đến đây để thăm viếng. Đứa trẻ này rất có thiên phú về y thuật khổ nỗi lại không tìm được sư phụ giỏi để dạy cho, thân là phụ thân đương nhiên mong muốn cho con mình thứ tốt nhất cho nên tiểu nha mặt dày mong hai vị có thể chỉ dạy một hai điều cho khuyến tử!"

Lạc Thanh Linh ngồi một bên tay cầm sách một tay cầm được mà so sánh nghe những lời của hắn tuy không biết có mấy phần thật nhưng khi nhìn gương mặt của hai vị sư phụ tràn đầy cảm không khỏi giật cả mình, hai người này từ lúc nào trở nên giàu lòng thương người như vậy? Phúc điểm này cô còn chưa được nữa là

Có khi nào hai người nào đầu y quá hăng say mà dùng lộn thuốc cho nên mới chập dây thần kinh? Có khả năng lắm à, suốt ngày nghịch thuốc suốt như vậy cơ mà.

Độc Thánh không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của đồ đệ yêu nhìn mình, về mặt hết sức lưỡng lự nhìn đứa bé trai kháu khỉnh trước mặt một hồi liền thời dài mà nói: "Đứa bé này thật không tệ, chẳng qua đạo gần đây ta hết sức bận rộn chỉ dạy cho đồ đệ ngốc nghếch của ta phân biệt được thảo còn phải lao đao khắp nơi tìm Thạch Long quả để luyện chế đan dược....a!"

Bên cạnh Y Tiên cũng phụ họa thêm: "Độc lão, ngươi còn quên Thanh băng thảo mà ngươi nhờ ta tìm khả cuối cùng lại bị đồ đệ thân yêu của chúng ta cho là cỏ dại mà lật nát báy vào ngày hôm qua!"

Độc Thánh tỏ vẻ hết sức đau lòng: "Dược lão, người đừng nói nữa nếu không ta sẽ nhìn không được mắt, hai chúng tài năng như vậy không ngờ lại nhận một đồ dễ như vậy, đúng là gia môn bất hạnh a!"

Đừng nghe đoạn nói chuyện của hai người họ, Lạc Thanh Linh nội tâm học máu! Hôm qua người nào chê cây thanh băng thảo kia kém chất lượng nên đến xô nào chẳng ai hay kia chứ, giờ lại nói cứ như thật ấy!

Hơn nữa hai người bọn mang danh nghĩa là chữa bệnh cho cô song lại bịa lý do độc tố còn tồn trong cơ thể cô mà lừa gạt phụ thân, mẫu thân thậm chí là người anh hết sức thông minh của cô để mang cô về đây, thừa dịp cô cùng bất tỉnh nhân sự quyết định cô là đồ dễ của họ, một chút quyền từ chối cũng không cho, giờ lại bày ra vẻ mặc là cô bám riết họ không tha, hạ thấp nhân phẩm của cô nâng cao bản thân mình, hai vị sư phụ các người không sợ trời phạt sao?

Càng nghe hai người phụ họa, cô không khỏi trợn mắt nhìn hai người thao thao bất tuyệt thêu dệt chuyện của cô, nhân vật đáng thương kia khi thoàng nhìn cô vài cái sau lại phụ họa đồng tình và an ủi hai người, đứa bé trai kia liên tục dùng ánh mắt kinh bí nhìn cô, mặc dù không nói ra thành lời nhưng cô vẫn hết sức rõ ý của hắn: Ngốc hết thuốc chữa.

Nhân phẩm của cô thật sự tệ đến mức như vậy sao? Sư phụ người ta không từ ái thì cũng dùng bề ngoài lạnh lùng khắc khe song rất yêu thương đệ tử của mình, có ai giống hai người này không cơ chứ?

Đoạn đối thoại trên có thể coi là đứng đầu những lời bình luận mà Lạc Thanh Linh hận nhất trong cuộc đời này, làm cho cô sau này thân mang tài năng y dược xuất chúng nhưng chẳng dám vác khuôn mặt thật của mình đi hành nghề đại phu vì nhờ nó mà mỗi khi chữa bệnh thì câu đầu tiên mà không ít người si mê y dược hỏi có: "Bí quyết nào để kiếm cho thân y từ một người dốt y dược trở nên tài giỏi như vậy, năm xưa hai vị sư phụ của người chắc vất vả lắm nhỉ?"

Nhân vật đáng thương đó vội vã tìm được mà hai người cần, đứa con trai thì bị hai lão nhân chinh suất một tháng đến khi gặp phụ thân của mình hắn liền khóc nói không muốn học nữa, trong lúc phụ thân đứa trẻ nghi vấn thì người vội nói một cách chính trực rằng đứa bé rất sợ độc vật cho nên không học xong độc y được.

Nghe vậy phụ thân đứa bé cũng không làm khó, dù sao hắn cũng mong con mình có thể bá Y Tiên làm thầy song lại nghe con mình không những chẳng học được thứ gì mà còn phá hết một đám dược liệu quý: "Ta biết đứa trẻ này rất thông tuệ, đến mức ngay cả đồ dễ ngốc của ta cũng phải báo chào về mức đồ tàn phá những dược liệu quý này. Ta cũng rất yêu thích đứa trẻ này, phá một dược liệu cũng chẳng sao thêm một người hay kém một người cũng không có gì to tát cho dược liệu ta bị lãng phí, nếu là của ta thì không sao khổ nỗi những dược liệu kia một người nhờ ta luyện chế, người này rất có thân phận nếu bị phát e là ngài và đứa bé....ai, thật muốn nghĩ tiếp!"

Vị phụ thân kia bị dọa một phe khi nghe chiến tích tàn khốc của vị chủ nhân các dược liệu kia liền nuốt nước bọt, tồn nước bọt một hồi mới tìm ra cách chính là trong vòng thời gian một tháng hoàn lại số dược liệu đó.

Nghe nói vì tìm chúng mà người tán mất hơn phân nửa tài sản của mình, chịu không nổi còn thì không bao giờ cho con cháu học y nữa.

Mà biết chân tướng số thảo dược bị phá kia toàn là hàng giá rẻ tiền, Lạc Thanh Linh cảm thấy cũng may mà nhà mình không bị vét ra một xu nào thật sự là may mắn hiếm có a!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 2. Học Nghệ Tiên Sơn Khổ Muốn Chết!

Đối với đôi phụ tử bị gạt thẳng tay kia cô có chút đồng tình khi gặp phải hai vị sư gian xảo hết hết hồ ly, quay lại với cuộc chiến tranh giành chức đại sư phụ của hai người, do cả hai đấu với nhau hết một canh giờ mà chẳng phân thắng bại vì đau lòng số dược lại mà cô phải thức suốt ba ngày ba đêm mà bảo chế Lạc Thanh Linh liền vội vã đề nghị ai rút dược thể trẻ đó thì sẽ là đại sư phụ. Hai người cảm thấy đầu như vậy cũng chẳng phải cách cho nên đồng ý với đề nghị này của cô.

Kết quả người thắng lại là Y tiên sư phụ với kết quả này người hết sức hài lòng mặc dù hai hàng lông mày của hắn từ nay khó mà khôi phục nguyên trạng hắn cảm thấy đáng giá mà nói: "Ha ha Dược lão, xem ra chức đại sư phụ này liền thuộc về ta rồi. Thôi cứ an tâm lại nhệ sư phụ của đồ nhi đi."

Độc Thánh nghe vậy cũng chẳng có tâm trạng đầu mà đấu khẩu với lão Y Tiên kia, chức đại sư phụ không còn cho nên mọi quan tâm của lão hiện tại chính là tóc của mình, Dược lão quả không hổ danh 'Y tiên quý kiến sâu', hắn lao tâm khổ tứ bao lâu mới nhuộm được cho tóc chuyển sang màu xanh, thể màu bây giờ bị lão đánh cho trở về nguyên dạng mất rồi, không được hắn phải đi cứu chữa cho nói mới được.

Y tiên sư phụ giờ nên gọi là đại sư phụ nhìn Độc lão quay trở về căn nhà cô của mình liền quay sang nhìn Lạc Thanh Linh từ ái mà nói: "Ngoan đồ nhi, mau gọi ta là một tiếng đại sư phụ đi".

Nhìn một người giống tiên hạ phàm bây giờ ngay cả lông mày cũng bị nhuộm thành con gà đuôi phượng đứng trước mặt cô, hai mắt phát sáng khỏe miệng cô vẫn kim không được mà khẽ giật, nuốt nước bọt một tiếng mới gọi: "Đại sư phụ, người cũng may đi cứu chữa cho ngoại hình của mình trước đi

thì hơn. Nếu ai đó đến tìm mà bắt gặp bộ dạng người như vậy thì không được hay cho lắm"

Được lão vốn định nói cho đồ nhi ngoan của mình nghe những lời thâm thúy mà lão thức một đêm mới soạn ra song bị cô nói vậy lão không khỏi xem lại bộ dạng thâm thương của mình: "Đồ nhi, con nói thật đúng." Nếu bị người khác thấy nhất định lão sẽ trở thành đề tài để cho người trong thiên hạ buồn chuyện mất.

Nghĩ như vậy Được lão cũng nổi gót theo Độc lão mà chạy vào nơi mình ở, bắt đầu sự nghiệp cứu chữa ngoại hình của bản thân.

Lạc Thanh Linh mỉm cười: "Giờ cả hai đều bận tâm cứu chữa ngoại hình của mình, xem ra hôm nay cô cũng tránh được một buổi học hành gian khổ rồi. Phải đi ngủ bù mới được."

Cũng khó trách cho Lạc Thanh Linh, bản thân cô là một con sâu lười nhưng kể từ lúc xuyên không đến thế giới này chưa kịp thưởng thụ cuộc sống của tiểu thư thuê các thi đã bị hai vị sư phụ bắt lương này lừa gạt lên núi sống, thời gian để cho cô để rầu rĩ về vấn đề này mỗi ngày thật sự ít đến đáng thương. Hiện tại quả thực cô còn mệt mỏi khổ cực hơn cả công việc kiếp trước của mình vào những lúc giáp Tết phải xử lý một đồng tài liệu đủ để chết cô.

Mỗi ngày trời chưa sáng, Lạc Thanh Linh đã bị Y Tiên sư phụ lôi từ trên giường xuống bắt đi luyện tập cái gì mà "Cửu huyết phi huyền châm", "Ngự môn châm pháp", "Tuyệt sát trấn châm quyết", "Thất thập nhị huyết hồi hồn châm linh kỹ", sau cùng còn là "Nhất bách linh bát huyết thiên ngoại phi tiên châm trận" (tên siêu dài nên bị cô gọi tắt Bách châm bởi để hoàn thành nói cần tới 100 cây châm có kích cỡ khác nhau). Tóm lại chính là cầm vô số ngân châm cắm lên cắm xuống trên hình nhân. Nếu như sơ ý mà châm sai một, hai milimet thôi thì sẽ bị Y Tiên sư phụ bên cạnh châm cho thành con nhím.

Attachment:

Chú thích: Bức này minh họa cho việc Lạc Thanh Linh học châm cứu, mình mới tìm thấy

ve1baa1n-hoa.jpg

ve1baa1n-hoa.jpg [322.33 KiB | Đã xem 11 lần]

Di chứng sau tất cả chính là, con ác mộng đồng tài liệu đầy rẫy các con số có thể để chết người không ngừng nghỉ của Lạc Thanh Linh cuối cùng đã đổi thành bò cạp độc và thảo dược ngập trời, vô cùng vô tận. Báo hại thân hình vốn mập mạp đáng yêu được nuôi dưỡng tốt giờ nhanh chóng biến đổi, trở thành cái dạng ốm như cây tăm nếu đứng lên bàn cân điện tử ách hẳn nó sẽ thảm thiết kêu "gầy quá, gầy quá!" (!!!+_+). Gần đến tháng thứ tư, cuối cùng Lạc Thanh Linh đã ra một quyết định mà suýt chút nữa thì đánh mất cái mạng nhỏ của mình. . . đó là bỏ trốn.

Tối đó, Lạc Thanh Linh đã chuẩn bị xong xuôi kỹ càng. Cô mang theo lương thực và nước uống đủ cho một tuần, trang bị thêm thuốc giải để đối phó với chướng khí trong Vô Vật Cốc, ôm theo ngân châm mà nàng đoán là có thể đổi được tiền, nhân lúc đêm khuya chuẩn đi.

Nhưng, còn chưa đi được năm trăm mét, cô phát hiện chân mình như mọc rễ, chẳng thể tiến lên phía trước dù chỉ một bước.

"Hừm hừm, đồ nhi ngoan, muộn thế này rồi còn muốn đi phân biệt độc thảo sao?", âm thanh mang theo tiếng cười lạnh lẽo âm u ma quái dường như từ phía sau Lạc Thanh Linh phát ra, ngay lúc này trong đầu cô chỉ có hai chữ: Toi rồi!

Độc Thánh đứng thẳng tắp phía sau Lạc Thanh Linh, dáng vẻ mờ mờ ảo ảo như ma như quỷ.

"Độc, Độc Thánh sư phụ. . ." Hiện tại, Lạc Thanh Linh cảm thấy chân mình mềm nhũn. Bởi cô nhìn thấy đóa hoa trên tay sư phụ cùng với đóa "mẫu đơn thảo", nghe nói là kỳ độc không có giải dược trong thiên hạ, có vài phần giống nhau.

"Ha ha, đồ nhi ngoan, không ngờ con lại ham học đến như vậy. Kể làm sư phụ này thật là may mắn, may mắn lắm thay." Tiếng cười hào sảng khởi đầu nghe còn ở rất xa, đến khi kết thúc câu thì âm thanh đã ngay bên tai Lạc Thanh Linh rồi.

"Y, Y Tiên sư phụ. . ." Đầu gối cô cứng lại.

Tư thế cầm châm của Y Tiên sao giống với tư thế khởi đầu của "Kỳ mạch đoạn mệnh châm quyết" thế.

"Hử?"

Hai lão nhân tuổi cộng lại cũng gần hai trăm cùng chấp tay sau lưng, đồng thanh hỏi.

"Đồ nhi. . . chính là thấy ánh trăng mờ hoặc quá, không tự chủ được mà ra đây ăn uống một phen mà ngắm trăng để thử thú vui tao nhã của người xưa a!."

Độc lão ngược đầu nhìn bầu trời đêm kịp chẳng thấy trăng sao gì hết, chỉ thấy mây đen kéo đến lòi chớp liên hồi, thậm chí đã rơi vài giọt mưa mà cười thâm thúy: "Đêm nay trời thật là đẹp nha, ánh trăng cũng rất mỹ lệ nhỉ Được lão!"

Chưa để cho Được lão phụ họa thì một tiếng sấm lớn vang khắp trời.

Quỳ rạp người trên đất một cách vô cùng oanh liệt, Lạc Thanh Linh như thấy trước mắt lóe lên nụ cười khinh bỉ cô bạn thân chết bần kia: "Xem ra cậu

cũng là kẻ rất tham sống sợ chết”.

Xi xi xi, phải nói tới thức thời, là trang tuần kiệt mới đúng!

Đến khi mặt trời treo trên ngọn cây trước cửa, theo tính toán của Lạc Thanh Linh thì vào khoảng chín giờ, Độc Thánh sư phụ – sẽ lên lớp môn học thứ hai. Lại nói thêm, lớp học này buổi đầu tiên đã dọa cho Lạc Thanh Linh sợ đến vãi linh hồn. Nấm độc, độc dược (tí như thạch tín, hạc đỉnh hồng) hoàn toàn không đáng được nhắc đến, nội trong hai ngày đã kết thúc giáo trình. Hai tháng sau đó là nghiên cứu Tây Vực kỳ độc, Miêu Cương cổ độc, Đường môn gia truyền dị độc... tóm lại là các loại độc dược cổ quái mà người người nghe thấy đều cảm phần vô cùng.

Sau khi ăn trưa lại quay về lớp của Đại sư phụ. Số lượng tên gọi của các loại thảo dược này đem so với từ điển tiếng Anh Oxford chỉ có hơn chứ không có kém, càng không bàn đến chuyện phải khớp tên gọi cùng hình dạng của chúng với nhau. Quả thật so với việc cùng lúc phải thi cả TOEFL lẫn tiếng Nhật cấp bốn còn khủng bố hơn. Đến chập choạng tối, Lạc Thanh Linh lại phải theo Độc Thánh sư phụ đến mặt thất tiến hành “tiếp xúc thân mật” với một đám các độc vật có vẻ bề ngoài vô cùng có lỗi với mắt thẩm mỹ của quần chúng nhân dân. Vất vả bị “luộc” cho đến tối muộn, lại còn phải khêu đèn đọc cái gì mà “Kinh lạc tổng kinh”, “Y kinh”, “Thiên độc kinh”, “Địa độc kinh”, “Thủy độc kinh”... loạn xạ ngầu.

Cuối cùng, trước khi đi ngủ, còn phải thao diễn “vọng, vãn, vắn, thiết[1]” cùng nhị vị sư phụ. Nếu không chẩn đoán được rõ ràng tình trạng sức khỏe của hai người họ thì chỉ có một kết cục duy nhất, đó là đêm hôm ấy an phận sờ cổ tay hai sư phụ mà ngủ.

[1] Vọng, vãn, vắn, thiết: bốn phương pháp chẩn bệnh trong Đông y, gồm nhìn, nghe, hỏi, bắt mạch.

Thời gian như trôi đưa, năm tháng dần trôi. Lạc Thanh Linh đã ở núi Vân Sương Âm này thâm thoát hơn một năm rồi. Từ sau lần chạy trốn thất bại tám tháng trước, Lạc Thanh Linh cho dù có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám thử lại lần nữa, chỉ có thể chuyên tâm ở lại núi này theo hai vị sư phụ độc y thư, chế độc dược. Không lâu sau Lạc Thanh Linh cũng cảm thấy y thuật, độc thuật này có vài phần thú vị, nghĩ đến bản thân mình chẳng có bản lĩnh gì, lại nhớ câu danh ngôn “Tài năng không bao giờ là gánh nặng”, dần dần cô đã có thể tĩnh tâm lại, bắt đầu chăm chỉ học tập, cứ thế y thuật, độc thuật của nàng ngày càng tiến bộ, khiến hai vị sư phụ vô cùng sung sướng. Tuy cũng có lúc Lạc Thanh Linh nhớ về thế giới tương lai nơi mình sống ngày trước nhưng hầu hết thời gian cô ở đây cũng có thể coi là vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 3.1: Hết Học Y Lý Rồi Đến Võ Công

Thâm thoát một cái một năm lại trôi qua tính toán thì nàng cũng đi theo hai vị sư phụ này được ba năm có thừa, hôm nay là một ngày vô cùng trọng đại của Lạc Thanh Linh nếu vượt qua được đợt kiểm tra ngày hôm nay thì cô sẽ chính thức xuất sư.

Hai lão nhân vô cùng sung sướng nhìn đồ đệ duy nhất trước mắt mình.

“‘Nhất bách linh bát huyết thiên ngoại phi tiên châm trận’, xem ra đồ nhi đã vận dụng rất thuần thục. Những châm pháp khác nhất định cũng sẽ không có trở ngại gì”, Y Tiên vuốt lông mày nói.

“Đồ nhi lại nghĩ đến việc dùng Miêu Cương cổ độc để hút độc ‘Mẫu đơn thảo’, xem ra bản lĩnh của vi sư, đồ nhi đều đã học được hết cả rồi”, Độc Thánh vuốt râu nói.

Nghe người khen gọi Lạc Thanh Linh thầm nghĩ chỉ vì mong muốn vượt kì kiểm tra này suốt một tháng nay cô phải cắn răng rút gối ngủ của mình xuống còn hai canh giờ, bảo hại cho da mặt cả cô trở xanh xao vô cùng, không được chút nữa nhất định phải đi ngủ ít nhất là mười hai canh giờ cô mới chịu rời chiếc giường thân yêu của mình.

Mãi đắm chìm trong suy nghĩ của mình mà cô cho nên cô không hề để tâm nghe lời nói thao thao bất tuyệt của người, khi hoàn hồn lại thì nhị sư phụ đang nói một đoạn thế này.

“Mặc dù tài nghệ của đồ nhi đã tăng tiến, nhưng vi phu vẫn còn một loại tuyệt độc chưa từng dạy cho con. Loại độc này là kịch độc trong thiên hạ, chỉ có thể đề phòng, không thuốc nào giải được”.

“Đó là độc gì ạ?”, Lạc Thanh Linh thấy đáng vẻ kỳ quái hiếm thấy của Nhị sư phụ, không kìm được hỏi tiếp.

“Đó là lòng người”.

“Lòng người ư?!", Lạc Thanh Linh giật mình trước câu trả lời của nhị sư phụ..

“Đúng thế. Cái đó gọi là giang hồ rộng lớn, lòng người khó dò. Lòng người là thiên hạ kịch độc. Đồ nhi, sau này con phải chú ý cẩn thận”.

Bất giác Lạc Thanh Linh ngẩn người bàng hoàng.

Sự hồ hững và phức tạp, cùng những âm mưu đối trá lừa lọc của thế giới hiện đại, bản thân đã sớm trải nghiệm rồi. Ở hiện đại mỗi người đều được vũ trang phòng bị kỹ càng, đem lòng nhiệt tình của mình khóa lại trong tầng tầng lớp lớp gông xiềng, chỉ sợ người khác nhìn trộm được chân tình. Những lời này của Nhị sư phụ, dù ngắn ngủi chỉ có vài từ thôi, nhưng từng từ từng chữ đều xuất phát từ tâm can của người, không khỏi khiến cho Lạc Thanh Linh thấy như có dòng nước ấm chảy vào mảnh ruộng trái tim vốn khô nứt của mình.

“Đồ nhi, sư phụ cũng dạy cho con một loại bệnh. Bệnh này cũng không thuốc nào chữa được”, Y Tiên bên cạnh nói.

Đầu tiên Lạc Thanh Linh sững sốt, nhưng chớp mắt đã phản ứng lại, khẽ cười khổ nhớ đến bóng dáng người u uất vì chồng mình phản bội hôn nhân của họ mà cao chạy xa bay với tiểu tam, mãi cho đến khi chết mẹ cũng không rõ mình đã làm gì sai? Rõ ràng một giây phút còn rất hạnh phúc thế mà giây sao thứ bắt lấy chính là bóng lưng lạnh lùng của chồng mình.

“Bệnh mà sư phụ nói có phải là tâm bệnh không?”

Y Tiên vuốt lông mày cười: “Đúng thế, đồ nhi quả là thông minh”.

Còn trong lòng Lạc Thanh Linh thì cười khổ mãi không thôi.

“Nhưng sư phụ đã từng nghe tới đạo lý ‘Tâm bệnh cần trị bằng tâm dược’ chưa?”

Y Tiên lại bật cười: “Kẻ làm thầy này quả là may mắn, may mắn lắm thay. Xem ra y thuật của ta đã không còn gì để truyền cho con nữa rồi”.

Hai vị sư phụ khẽ gật đầu, khuôn mặt lại mang ý cười. Y Tiên rút ra ba cuốn sách, trao cho Lạc Thanh Linh.

Cô tiện tay cầm một quyển trên đó có ghi ba chữ “Tiêu dao vi bộ”, trong lòng có phần nghi hoặc mà giờ sách ra, thấy giấy còn mới, mực còn chưa ráo. Chăm chú đọc, phát hiện thứ trong sách viết là tâm pháp khinh công thượng thừa.

“Sư phụ? Đây...”

Y Tiên cười nói: “Y thuật và độc thuật của chúng ta vang danh thiên hạ, cho nên không ít kẻ muốn bắt chúng ta để phục vụ cho bản thân song chẳng có kẻ nào có bản lĩnh làm được điều đó. Con thân là đệ tử thân truyền duy nhất của chúng ta cho nên nhất định sẽ trở thành mục tiêu của đám người nọ, uy danh của chúng ta có thể bảo vệ con trong nhất thời không thể bảo vệ con trọn đời. Chỉ có bản thân con tự trở nên cường đại mới là cách bảo vệ con tốt nhất.”

Độc Thánh tiếp lời: “Thứ mà con cầm trên tay chính là thiên hạ đệ nhất tuyệt thế khinh công phiên bản mới do hai người chúng ta đem tuyệt kỹ khinh công độc đáo của cả hai hợp nhất lại để trao tặng đồ nhi, mong rằng sau này nó sẽ giúp ích được cho con”.

Lạc Thanh Linh nhìn thứ trong tay mình không khỏi cảm thán “ba mươi sáu kế chạy là thượng sách”, nhị vị sư phụ thật sự có lòng linh tê biết mình là người thuộc chủ nghĩa đánh không lại thì chạy, có thứ này sau này dù có gây ra chuyện mình cũng có thể an tâm vác chân chạy mà không sợ ai tóm. Tốt quá! Tốt quá! Có điều không biết “Tiêu dao du” này so với “Lăng ba vi bộ” của Đoàn Dự, cái nào chạy trốn nhanh hơn nhỉ?

Y Tiên thấy đáng về Lạc Thanh Linh như đang suy nghĩ thì cho rằng đồ nhi của mình lo lắng không biết cách tập luyện bộ pháp này, vội nói tiếp: “Loại khinh công này không cần nội lực, chỉ dựa trên nguyên lý trợ lực, tiếp lực, có thể khiến thân thể tựa lông hồng, nhẹ như gió thoảng, vực sâu vạn trượng mà như bước trên đất bằng, mong đồ nhi hãy chuyên tâm nghiên cứu tập luyện”.

Lạc Thanh Linh vừa nghe, đã “wow” một tiếng, thứ này không phải là tốt bình thường đâu. Tuyệt kỹ chạy trốn như thế này đương nhiên phải nghiên cứu khẩn trương rồi, đến lúc cần mà không học kịp thì nguy.

Nghĩ đến đây, Lạc Thanh Linh vội vàng chuyên tâm nghiên cứu. May mà hơn ba năm qua được rèn luyện cổ văn, Lạc Thanh Linh đọc điển tịch này cũng không mất quá nhiều công sức. Quả nhiên trong đó đều là các phương pháp mượn lực, trợ lực, sau này nâng cũng không cần sợ những chiêu ám toán như làm mất nội công như trong mấy bộ phim kiếm hiệp rồi, quả là tuyệt thế kinh công ăn đứt tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 3.2: Hết Học Y Lý Rồi Đến Võ Công

Một tháng nữa lại qua đi. Đây có thể nói là quãng thời gian vui vẻ nhất mà Lạc Thanh Linh từng trải qua.

Mỗi ngày nàng cùng hai vị sư phụ nghiên cứu y thuật, độc thuật, thời gian rảnh rỗi lại luyện tập khinh công. Tiêu dao du vốn không cần phải có nội lực trợ giúp, mà trước đây Lạc Thanh Linh từng có thời gian nghiên cứu qua điểm cốt lõi của “Thái cực quyền” (hoàn toàn là công lao của phim truyền hình võ hiệp cả), vì thế chưa đầy nửa tháng đã lĩnh hội được bộ pháp của Tiêu dao du một cách thấu triệt, vận dụng rất thuần thục, tự nhiên.

Cũng chính vì thế mà dẫn đến sự ngộ nhận của Lạc Thanh Linh về hai quyền võ học “Thất Sát” và “Thiên âm công”. Chỉ ki bắt đầu nàng mới hiểu ý lý cô

học hơn ba năm nay chưa gọi là khó, hai thứ này mới xứng đáng là sư phụ a!

Chưa đầy một tuần mà cô đã bị hai vị sư phụ huấn luyện ma quỷ, cũng may suốt ba năm nay ngày nào cô cũng ngâm được liệu hai canh giờ không chỉ đạt tới trình độ bách độc bất xâm mà còn cải tạo tạo cơ thể cho sức chịu đựng vượt cao hơn gấp 3 lần so với nam tử nếu không cũng sẽ nhẹ nhàng toàn thân đau đớn, nằm liệt trên giường ba ngày đầu.

Thử nghĩ xem đứng tấn như trong phim truyền hình hai tay cầm hai thùng nước, cả người không được động đậy đối với Lạc Thanh Linh đã cực khó ngoài sức người ấy vậy khi luyện tập với đại sư phụ cô mới hiểu "như vậy cũng thường thôi", cái tư thế đứng tấn của cô chỉ dùng một chân, chân còn lại gác lên đùi chân kia giữ trong tư thế ngồi 90 độ hai chắp lại hết như đi vái phật, trên đầu còn đặt một chén nước chỉ còn đồ một giọt nước thì đừng nghĩ đến chuyện nghỉ ngơi, cứ đứng mà luyện cho nhuần nhuyễn, ác hơn hơn là phải nhìn hai người kia ăn những thức cô nấu miệng không ngừng miêu tả món này ngon ra sao báo hại cô nuốt nước bọt không biết bao nhiêu lần.

Hai vị sư phụ biết rõ ba sở thích lớn nhất của cô chính là muốn là một con sâu hết ăn lại ngủ, thứ hai chính là muốn ngắm nữ nam tử cuối cùng là yêu tiền. So với lấy mạng cô khó chịu hơn.

Chờ cô quen dần lại chuyển sang học quyền cước với nhị sư phụ, có điều là đứng trên cọc gỗ mà đánh chỉ cần sơ sẩy một chút là té gãy chân như chơi, hai người luyện tập như vậy khoảng 2 canh giờ Lạc Thanh Linh lại chuyển sang bài tập khác chính là dùng nội lực trong cơ thể mà luyện chưởng pháp trên lu nước, ban đầu mới luyện do chưa nắm được bí quyết chỉ đơn thuần là dùng tay đập vào nước khiến nó văng tung té ước cả một thân gió lạnh thổi tới khiến cho nàng run cầm cập, nhị sư phụ không cho cô thay đồ mà bắt cô dùng nội lực làm khô quần áo mới thôi, một kẻ mới tu tập nội lực chưa đầy hai tháng như cô còn lâu lắm mới làm được cho nên kết quả là bị cảm mạo, đây là trận bệnh đầu tiên tiên của từ khi xuyên không đến đây uống không biết bao nhiêu chén thuốc mới khỏe lại.

"Đồ nhi nếu đã khỏe thì mai đi nấu đồ ăn sáng cho sư phụ, mấy bữa ăn đồ mà Dược lão năm thật sự là cực hình a! Nấu xong thì nhớ đi luyện tập nha!"

Vừa hết bệnh lại phải luyện tập, Lạc Thanh Linh lập tức ngất tại chỗ cũng may là ngồi trên giường nên không bị đau.

"Đồ nhi! Đồ nhi! Con muốn ngất thì cũng chờ nấu xong bữa sáng cho ta rồi hãy ngất chứ!" Độc Thánh cuốn quạt gọi Lạc Thanh Linh tỉnh dậy.

Lúc này, Lạc Thanh Linh thầm kêu lên: Cho dù nhị sư phụ có dùng bất cứ thủ đoạn nào đi nữa, cô đã quyết tâm ngất xỉu rồi, quyết hôn mê cho tới cùng, tuyệt đối không tỉnh dậy ít nhất trong vòng mười 12 canh giờ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 4.1: Sự Thật Chết Người, Nguyên Lai Ta Là Nữ Phụ

Trời xanh trong muôn dặm, gió mát thổi mây nhàn, trên con đường quanh co uốn khúc giữa rừng cây xanh rì rậm rạp là một nhóm người đang chậm rãi di chuyển.

Đi đầu là một con tuần mã cao lớn, người cười phía trên, thân thẳng như cây tùng, mày mắt sáng như sao, vận áo lam, thắt lưng màu ánh trắng, bên hông đeo một thanh bảo kiếm với tuế kiếm buông rủ, đẹp tựa cây ngọc đón gió, phong thái hiên ngang đỉnh đạc.

Theo sau là một chiếc xe song mã, mui xe giản dị, vừng vàng chậm rãi mà đi, người đánh xe vận trang phục gia đình, mày rậm mặt đen, phong thái uy nghiêm.

Bên cạnh xe ngựa còn có một con tuần mã nữa, người cười phía trên khoảng chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt trắng sáng, thần sắc nghiêm nghị cảnh giác.

Nhóm người này, mới nhìn qua thì thấy khi đi đường rất an nhiên thong thả, khoan thai tự tại, tựa như đang đi du sơn ngoạn thủy vậy, nhưng nếu nhìn kỹ, lại không khó để phát hiện ai nấy trong đội ngũ này đều ẩn chứa nét uy nghiêm trầm ổn, tuyệt đối không phải khách qua đường bình thường.

Bên trong xe ngựa một tiểu cô nương khoảng chừng 9 tuổi đang ôm chiếc gối mềm mà ngủ, bên cạnh là một cô gái khoảng độ 13 tuổi nhẹ nhàng đắp chiếc chăn mỏng lên người tiểu cô nương.

Vì để cho tiểu cô nương được ngủ ngon cho nên đội ngũ gồm một chiếc xe, năm con ngựa thong thả mà đi mặc dù ngựa cứ đi liên tục không nghỉ, nhưng khi đặt chân đến huyện thành cũng là lúc đèn đuốc mới lên.

Huyện này có tên Tây Hoa, thuộc sự quản lý của trấn Lương Khê, tuy các cửa tiệm phồn thịnh nơi này không nằm trên tuyến đường tắt yếu dẫn tới kinh thành nhưng người dân ở đây rất sung túc giàu có, mua bán tập nập phồn vinh.

"Tiểu thư, sắp đến nơi dừng chân rồi cô mau tỉnh dậy đi ạ!"

Bị lay gọi tiểu cô nương lẫn vài cái rồi ngồi dậy vươn người ra đằng sau, hai mắt hơi mờ lung: "Nhanh vậy sao, Phiến Đình!"

Nói đoạn bàn tay bé nhỏ vén tấm rèm xe ngựa lên, nhìn thấy quang cảnh bên ngoài đôi mắt thông tuệ sáng lấp lánh, chăm chú nhìn thế giới bên ngoài dù sao hơn ba năm này cô chỉ sinh sống trên núi với nhị vị sư phụ ngày ngày làm bạn với thảo được cùng độc vật mà thôi.

Tiểu cô nương bắt gặp mắt của Phiến Đình ho nhẹ một tiếng rồi buông tấm rèm xuống bày dáng vẻ nghiêm túc không hợp với độ tuổi của mình.

Nhìn thấy dáng vẻ của tiểu cô nương, Phiến Đình không khỏi cười nhẹ: "Tiểu thư sống với hai vị cung chủ ở núi Vân Sương Ân một thoáng thời gian dài chưa xuống núi lần nào, người hiếu kì như thế cũng là đúng rồi! Do thời gian không đủ cho bọn thuộc hạ không thể nái lại đây vài ngày, mong tiểu thư tha lỗi!"

"Không sao, đến kinh thành chơi cũng không muộn dù gì nhị vị sư phụ cho ta cả một tháng cơ mà!" Tiểu cô nương này chính là Lạc Thanh Linh, do luyện võ công quá vất vả cộng thêm người trong nhà gửi một bức thư mẫu thân sắp sinh em bé bảo nàng về thăm nhà, dầu gì cũng đã bốn năm rồi dung mạo của Lạc Thanh Linh họ sắp quên mất rồi.

Nhận được thư này, nhị vị sư phụ trầm ngâm một hồi quyết định đặc xá cho nàng trở về vô cùng ân cần bảo Lạc Thanh Linh đi chơi thông thả.

Mặc dù biết rõ nhờ đồng đồ mà người nhà gửi cho nên hai vị này mới rộng rãi như vậy song lần này Lạc Thanh Linh không thêm để tâm, trong lòng vô cùng vui vẻ nhìn đi có tiền có thể sai được ma quỷ! (TT_TT).

Đoàn người vào đến huyện thành liền tìm khách điểm nghỉ chân. May mà khách nhân qua lại huyện thành này không nhiều lắm, phòng trống còn dư dả, giá thuê cũng rất rẻ, mấy người đều được phân mỗi người một phòng, nghỉ ngơi một tối, một đêm này cũng an lành vô sự.

Hôm sau trời vừa hừng sáng, Lạc Thanh Linh đã bị Phiến Đình ngủ cách vách kéo ra khỏi chăn, chờ cô vệ sinh các nhân cùng thay đồ xong liền giúp cô chải tóc thành hai búi xinh xinh (kiểu tóc như hình trên).

Cơm nước xong xuôi, Lạc Thanh Linh đặt bát đĩa xuống, nhìn sang Phiến Đình một trong bát đại đường của Nguyệt Hòa cung bên cạnh hỏi: "Phiến Đình, chúng ta đi dạo một lát sau mới tiếp đi được không?"

"Được chứ ạ!"

Huyện thành Tây Hoa tuy không lớn nhưng đường xá rất chỉnh tề sạch sẽ, các cửa tiệm thì ngay ngắn quy củ, dân chúng ai nấy đều ăn mặc gọn gàng sáng sủa, so với kinh thành cũng chẳng kém là bao.

Mà trên chợ, mua bán tấp nập sầm uất, các thứ rau củ quả tươi ngon được bày bán, những tiểu thương buôn bán nhỏ không ngừng cất tiếng rao, không khí rất náo nhiệt, ước chừng khoảng nửa canh giờ thì Lạc Thanh Linh lại tiếp tục chuyển hành trình của mình.

"Cuối cùng cũng đến Kinh An kinh rồi sao!" Lạc Thanh Linh cố sức ngửa cổ, từ phiến đá xanh rêu to lớn treo trên cổng thành nhìn ra được hai chữ Kinh An.

Không đầy nửa nén nhang đoàn xe đã vào trong thành, Lạc Thanh Linh nhìn thấy đường phố thẳng tắp, cửa hàng hai bên đường san sát, biển hiệu của các cửa hàng viết trên những tấm vải bố đủ mọi màu sắc khác nhau, tung bay phấp phới ngay sát đường, rất náo nhiệt, tấp nập. Người trên phố đông đúc, nam, nữ, lớn, bé, trẻ già đều có, hầu hết đều mặc quần áo thông thường, thiên về màu sẫm.

Lạc Thanh Linh đảo mắt nhìn xung quanh, trong lòng lại chuyện của hơn năm trước tức là ngày cô vừa mới xuyên không đến đây.

Bữa tối trước khi bị xuyên không đến thế giới này, Huỳnh Nhã Như tức là cô vừa nghe cô bạn thân Cố Tĩnh Hải nói cuốn tiểu thuyết hot nhất trên mạng "Khuyên thế vương phi của Tà Vương" đã hoàn, theo như thường lệ cô dành vài tiếng đồng hồ để mà xem đọc đến trang cuối cùng cô rút ra kết luận: Cũng không tệ!

Sáng hôm sau, Cố Tĩnh Hải mang bữa sáng đến cho cô vừa hôn hờ hỏi: "Thế nào?"

Làm bạn nhiều năm Huỳnh Nhã Như đương nhiên biết cô bạn thân đang hỏi gì chẳng cô rất thông thả ăn buổi sáng, Cố Tĩnh Hải biết tính nết của cô bạn mình cho nên rất kiên nhẫn chờ.

Uống xong ly nước, Huỳnh Nhã Như đáp: "Không nào tàn có điều tác giả của truyện này về hào quang nữ chính Mộ Khuyên Tuyết quá lớn."

Cố Tĩnh Hải nghe câu bình luận này của cô, cau mày không hài lòng nói: "Cậu thì biết cái gì, nữ chính là con cưng của tác giả không ưu ái nàng chẳng là ưu ái độc ác nữ phụ Lạc Thanh Linh"

Huỳnh Nhã Như cảm thấy có điểm kì quái, chẳng qua là một quyển tiểu thuyết đọc để giải trí thôi có cần phải ứng dữ như vậy không?

"Tớ chỉ nói bàn tay vàng nữ chính quá mạnh thậm chí có phần phi lý, cậu nghĩ xem làm người đứng đầu giới hắc đạo thế giới cho nên nữ chính công phu giỏi cũng đúng, chỉ là xuyên qua chưa đầy ba ngày chỉ dựa vào cái thân thể yếu ớt kia liền trở thành chủ nhân của Mị Quyết thật sự quá phi lý, cái thân thể kia bị cô ta dần vật như vậy còn dùng được không?Chưa nói..."

Huỳnh Nhã Như nhìn sắc mặt không được tốt lắm Cố Tĩnh Hải không khỏi buộc miệng nói: "Này, đừng nói thứ đó là do cậu viết nhé!" Lần trước nghe mẹ của Cố Tĩnh Hải nói cậu ta đang viết truyện trên mạng hơn một năm rồi, trùng hợp bộ này cũng xuất hiện trên mạng gần ấy thời gian.

Bị nói trúng Cổ Tinh Hải cười khan: "Làm gì có! cậu chẳng biết tớ chỉ thích đọc không thích viết ư?"

"Thế sao lại phản ứng dữ như vậy?" Nói thật cô đoán 90% là sự thật rồi, có điều nếu cậu ta không muốn nói thì thôi vậy.

"Chẳng qua là nữ chủ trong truyện này chính là niềm ao ước của tớ, cậu nghĩ đi nếu tớ vượt thời gian nhất định sẽ trở thành nữ bá chủ và cậu được một anh chàng siêu cấp mỹ nam nắm tay nhau đi đến kết cuộc happy end, cuộc đời tớ quá là hoàn mỹ." Cổ Tinh Hải không khỏi bội phục trí tuệ của bản thân mình.

"Nếu cậu xuyên thành nữ phụ thì sao?" Nữ phụ vẫn, cô đọc cũng không ít.

Cổ Tinh Hải liếc xé nhìn cô, đồng dạng tuyên ngôn như thế này: "Không bao giờ có chuyện đó. Cậu không biết điều kiện biến thành nữ phụ là do tổ tông 18 đời nhà mình làm quá nhiều chuyện thất đức hoặc ách hẳn do nhân phẩm quá tệ hại đến mức quỷ cũng cuối đầu chào thua, xách dép chạy. Mà bạn tốt của cậu nhân phẩm lần tổ tiên điều phú khí dồi dào!"

Nghe xong cả người Huỳnh Nhã Như run rẩy hai nhẹn không được bắt đầu nhạo báng Cổ Tinh Hải đọc qua nhiều tiểu thuyết cho nên đầu óc có vấn đề, song rất nhanh cô hiểu ra một đạo lý, trên đời này không gì không thể xảy ra, chỉ không ngờ nguyên nhân của nó mà thôi.

Cho tới một ngày, đợi cô mở mắt ra thì nhìn mọi thứ xung quanh thay đổi đến chóng mặt khóc không ra nước mắt hối hận cũng không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 4.2: Sự Thật Chết Người, Nguyên Lai Ta Là Nữ Phụ

"Tiểu thư? Tiểu thư tỉnh lại rồi!"

Mùi gỗ đàn hương thoang thoang bên cánh mũi, khói nhang nghi ngút đầy phòng, vừa tỉnh lại đập vào mắt ta là cảnh tượng mờ mờ ảo ảo, không chân thực chút nào.

"Tỉnh rồi, tỉnh rồi, tỉnh rồi...", giọng nói reo vui mà run rẩy.

Nhẹ lắc đầu, Huỳnh Nhã Như phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường làm bằng gỗ đàn hương được chạm trổ tinh tế. Chiếc móc rèm treo bên thành giường bay phất phơ trong gió dưới ánh nắng ban mai còn trở nên tinh khôi. Ở một góc ba mươi lăm độ tính từ chỗ cô nằm chính là một chiếc bàn gỗ được chạm khắc sang trọng đặt ở góc phòng, bên cạnh là một chiếc đôn quý giá, trên đôn đặt một bình trắng men cao sang, những thứ này cô thấy rất nhiều chỉ là chứng điều là trong phim cổ trang, tiếp xúc gần như vậy cũng là lần đầu tiên. Chính giữa căn phòng lại đặt một đôi tranh gỗ khắc hình bát tiên quá hải.

Huỳnh Nhã Như chớp chớp mắt, hít một hơi thật sâu nếu không cả người cô đau đớn không thôi thì chắc chắn cô sẽ cho là mình đang nằm mơ.

"Tiểu thư, người tỉnh lại rồi...", Một cô gái nhìn rất thanh tú nói với Huỳnh Nhã Như, tay cô ta đang nắm chặt lấy tay cô.

Huỳnh Nhã Như rất muốn hỏi, cô gái này là ai thì một người phụ nữ ăn mặc trang điểm giống ma ma, mặt mày nhẵn nhúm châu đầu lại gần. Huỳnh Nhã Như hít thở khó khăn, ha ha, không sợ, không sợ, chẳng qua là xuyên không thôi... Vừa tự nói với bản thân mình.

"Tiểu thư, người chờ một lát lão gia sẽ mang đại phu đến!" Vị ma ma kia nói.

Huỳnh Nhã Như định nở nụ cười an ủi vị phụ nhân mắt đỏ hoe muốn khi thì con đau dữ dội ập đến ngay sau đó cô liền ngất đi.

Khi mở mắt tỉnh thì hai người đứng trái phải trước mặt, cả hai nhìn cô bằng ánh mắt sáng lấp lánh. Bị bốn tia laser bắn thẳng vào khiến Huỳnh Nhã Như không kịp được lạnh cả sống lưng.

"Đồ nhi ngoan, cuối cùng con đã tỉnh", Kẻ áo trắng tức là người sau này cô gọi là đại sư phụ Y Tiên.

Mắt Huỳnh Nhã Như tròn tròn lên, hai gã này là ai? Còn nữa rõ ràng ban nãy cô còn ngốc trong một căn phòng sang trọng, nếu đoán không sai lệch ách hẳn là phòng của một vị thiên kim tiểu thư của gia đình quyền quý nào đó, cảnh vật lại thay đổi xem cách nói năng, ăn mặc của hai lão già, cùng với khung cảnh xung quanh và căn nhà cô tối tăm mất cả mái này.

Đừng nói là nguyên chủ bị nốc ao cho nên cô bị xuyên thêm lần nữa?

"Đồ nhi ngoan, con không sao chứ?", Người còn lại cũng vội lên tiếng.

Mắt Huỳnh Nhã Như càng tròn to hơn.

“Đồ nhi ngoan, mau theo chúng ta học nghệ”, Cả hai người cùng đồng thanh nói.

Hai cánh tay đồng thời bị hai lão già nọ kéo, Huỳnh Nhã Như chỉ cảm thấy cả người như muốn rời ra từng mảnh, mỗi một khớp xương đều rên rĩ biểu tình.

Cuối cùng Huỳnh Nhã Như đưa ra một kết luận, quán đây là nơi nào cô chỉ biết cô sắp bị hai người này xé làm đôi.

Bắt đầu từ đó cuộc sống ở trên núi Vân Sương Ẩn của cô bắt đầu, để tránh sản sinh rất rồi Huỳnh Nhã Như bắt chước như bao tiểu thuyết xuyên không và mất trí đối với lý do này hai người cũng không nghi ngờ cho là do độc tính tồn trong cơ thể của cô quá lâu cho nên dẫn đến mất trí, hơn nữa việc cô không nhớ gì càng hợp ý hai lão.

Huỳnh Nhã Như sau khi biết nguyên chủ tên là Lạc Thanh Linh đồ đệ của hai vị này, do một lần không may ăn nhầm độc dược thành thuốc trị cảm cho nên mới trúng độc may mà hai người kịp thời phát hiện cho nên mới cứu được.

Cũng bởi vì thế Lạc Thanh Linh bị hai người nghiêm khắc vô cùng khi học y dược cùng độc dược.

Lạc Thanh Linh cứ đinh ninh rằng mình là trẻ mồ côi, mãi cho đến hai năm trước mới biết nguyên lai là mình có cho phụ mẫu mà thân phận cô chính là đích nữ của phủ Thừa tướng, cả năm nay cô bị hai người họ hồ rồi chỉ là khi nhìn thấy tên cho người trong gia đình cô liền phát hiện sự thật chết người, hèn chi cô thấy Ngao Thiên Quốc, Lạc Thanh Linh có chút quen thuộc giờ thêm những thứ mà nhị vị sư phụ đưa cho cô về thông tin gia đình thì cô mới biết.

A, nguyên lai ta xuyên thành nữ phụ, còn nữ phụ trong cuốn tiểu thuyết của Cổ Tinh Hải.

Lạc Thanh Linh rút chân lí đâm máu, trên đời này không gì không thể xảy ra, chỉ không ngờ nguyên nhân của nó mà thôi. Trong lòng Lạc Thanh Linh không khỏi nguyên rủa ông Trời cả hàng ngàn hàng vạn lần, cô rốt cuộc đã làm chuyện gì thất đức để đến nỗi này

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 5: Về Nhà!

Phiến Đình nhìn thấy Lạc Thanh Linh chống má không biết biết đang suy nghĩ gì lại nhìn thấy đoàn người của bọn sắp đến nơi, vội gọi: "Tiểu thư, chúng ta gần đến phủ Thừa Tướng rồi ạ!"

Xe ngựa vừa dừng lại, phía trước truyền tới một giọng nói: “Linh nha đầu, cuối cùng muội cũng vác cái mặt về nhà!”.

Lạc Thanh Linh hồi hồn lấy tay vén rèm cửa ngược nhìn cảnh vật bên ngoài. Mặc dù biết rõ phụ thân cô trên vạn người dưới một người chỗ ở nhiên là phải nguy nga thế nhưng khi nhìn cũng không tránh nổi giật mình.

Lạc Thanh Linh vén rèm kiệu lên, liền nhìn thấy một gương mặt tươi cười tiến đến trước mặt: “A ha! Linh nha đầu càng lúc càng xinh đẹp tuyệt vời nữa ca ca liền nhận không ra muội...”

Lạc Thanh Linh nhìn nữ thiếu niên trước mặt trong lòng cảm thấy rất thân thiết, huyết mạch tương liên cỡ nào mỹ diệu: "Ca ca, huynh càng ngày càng anh tuấn. Đúng rồi phụ thân cùng mẫu thân đâu rồi?"

Lạc Chính Quân quan sát cẩn thận thấy muội muội không sinh khí vì phụ không đón mình trong lòng không khỏi cảm thán, xem ra việc cho Linh nha đầu đi theo vị kia thật không sai đã hiểu chuyện hơn trước rất nhiều: "Phụ thân có chuyện khẩn nên vào hoàng cung rồi, mẫu thân vốn chờ muội chẳng qua uống chén thuốc dưỡng thai cộng thêm khí trời hôm nay tốt như vậy nên ngủ thiếp rồi, ta không đánh thức người dậy. Tiểu muội đừng có buồn phụ mẫu!"

"Đương nhiên!" Lạc Thanh Linh đọc xong cuốn "Khuyết thế vương phi của Tà Vương" đương nhiên biết rõ tình thương của đôi vợ chồng này đối với Lạc Thanh Linh nặng đến mức nào hơn nữa cô sống mấy chục năm lại sinh khí vì chuyện này chứ.

Lạc Chính Quân xoa đầu Lạc Thanh Linh mà cười đáp: "Kia chúng ta vào nhà đi! Chắc giờ này nương cũng đã tỉnh, chúng ta đến Túy Cúc các đi."

"Vâng!" Lạc Thanh Linh cười đáp.

Từ xa Lạc Thanh Linh đã nhìn thấy trên hành lang, từ xa nhìn lại giống như một dải màu đỏ liên miên uốn lượn, dường như không có điểm cuối.

Hai bên là những tòa nhà tường đỏ, móng đá màu xanh trắng, ngói lưu ly màu vàng, được trang trí bằng những bức tranh màu rực rỡ, tuy rằng hoành tráng, nhưng lại thiếu vẻ tinh tế.

"Ca ca, sao ở đâu cũng treo đèn lồng vậy?" Lạc Thanh Linh nhin không được hiểu kì hỏi.

"À, tối nay là lễ ngu lang chúc nữ!" Lạc Chính Quân ôn tồn giải thích cho Lạc Thanh Linh.

"Tối nay có lễ hội?" Lạc Thanh Linh ánh mắt lấp lánh nhìn Lạc Chính Quân: "Muội muốn đi."

"Cái đó...để phụ thân về ta hỏi thử xem!" Lạc Chính Quân nhìn bộ dạng của Lạc Thanh Linh cười thần, xem ra Linh nha đầu vẫn còn trẻ con lắm.

"Ca ca, người là nhất!" Lạc Thanh Linh trong lòng không ngừng tung hô muôn năm, vừa về nhà gấp đúng dịp sắp tổ chức lễ hội lại lễ ngu lang chúc nữ nữa, không biết nó có giống ở thế giới của cô hay không? Mong trời mau tối để cô còn đi chơi nữa chứ!

Lại đi xuyên qua một hành lang dài hun hút, Bích trì hiện ra trước mắt, bên mặt nước có bậc thang, bậc thang uốn hình vòng cung cong cong, hoa sen nở rộ tỏa hương dưới ánh nắng mặt trời quả là tuyệt mỹ.

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của Lạc Thanh Linh khi nhìn Bích Trì, Lạc Chính Quân khẽ búng trán cô một cái mà nói: "Mới có vài năm, ngay cả viện mình ở còn kinh ngạc như vậy sao?"

Khẽ xoa trán Lạc Thanh Linh chu môi nói: "Ca ca, nếu huynh ngốc trên núi Vân Sương Ân ba năm như muội đảm bảo huynh sẽ hiểu tâm tình muội ngay!" Núi Vân Sương Ân tuy không thiếu kì hoa dị thảo xinh đẹp cũng chẳng ít hoa độc sức rờn thể nhưng đó là hai thái cực khác nhau, một mọc mọc một thanh nhả vô song.

Lạc Chính Quân không nói gì thêm dẫn Lạc Thanh Linh đi qua thêm hai dãy hành lang, qua những khu vườn hoa lá tốt tươi, vừa đi vừa giới thiệu, những loài cây, giống hoa này được chuyển từ đâu tới. Vòng qua một hồ sen rộng, bước lên ngôi thủy tạ trên hồ sen đó, bốn bề có rèm chắn gió. Người phụ nữ nằm trên chiếc giường mây đọc sách ngẩng đầu nhìn cô, ánh nhìn từ chứa chan yêu thương.

Lạc Thanh Linh không cần động não cũng biết người trước mặt chính mẫu thân Hạ Tâm Lan, quả nhiên tao nhã vô song đúng như những gì trong tiểu thuyết miêu tả.

"Tiểu Linh, gầy đi không ít sắc mặt hồng hào xem ra mấy năm nay con sống rất tốt, nỗi lo lắng sợ con chịu khổ mấy năm nay của ta có chút dư thừa rồi."

Nắm lấy bàn tay ấm áp của mẫu thân trong lòng Lạc Thanh Linh khóc ròng, người lo lắng không dư thừa chút nào con của người quả thật chịu khổ không ít a! Sắc mặt hồng hào như vậy cũng nhờ đồng đồ bồ máu của đại sư phụ căn dặn Phiến Đình mỗi ngày đều nấu cho uống.

Ngày hôm đó Lạc Thanh Linh trò chuyện hăng say với mẫu thân từ chuyện sinh sống ở núi Vân Sương Ân ba năm đương nhiên chỉ kể chuyện vui, sau lại bắt chuyện tới chuyện đặt tên cho đứa bé trong bụng người.

Mãi đến khi trời gần tối phụ thân cô, trở về thì mới kết thúc

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 6.1: Đêm Thất Tịch- Duyên Khởi

"Phiến Đình, người nhanh tay một chút..."

Lạc Thanh Linh ngồi trên cành cao nhất của cây đào trong Bích viện nhìn thấy thấp thoáng ánh đèn đỏ lấp lóe ở phía kia không khỏi nóng lòng hỏi, nấn nỉ bán manh gần cả canh giờ phụ thân Lạc Tuấn mới gật đầu đồng ý tuy phải kèm theo ca ca Lạc Chính Quân của cô.

"Tiểu thư, nếu người cứ lay hoay như vậy hoài nô tỳ làm sao có thể chải xong tóc cho người người?" Phiến Đình nhẹ giọng nói.

Lạc Thanh Linh bị Phiến Đình nói vậy liền ngoan ngoãn ngồi im cho cô chải đầu.

Thành Kính An bình thường đã là náo nhiệt huống hồ hôm nay lại là đêm Thất Tịch? Lạc Thanh Linh vừa bước xuống xe liền vén nhẹ váy bước xuống nhìn khắp nơi đèn lồng phát sáng đẹp lung linh, bên dòng sông Hương gió mát vi vu, lầu các vô số, kẻ sát bên sông, cột hoa mây cuốn, tinh tế vô cùng, theo lời ca các bình thường đây là nơi các tao nhân mặc khách ngâm thơ xướng khúc.

Có điều tối nay, hai bên bờ sông đều được tô điểm bởi những chiếc đèn cung đình ngũ sắc, hàng dương liễu ven sông khoác lên mình áo xanh áo đỏ, tất thảy đều chìm trong không khí vui tươi rạng rỡ.

Lầu các từ lâu ven sông lại càng đèn đuốc sáng trưng, sa mùng đèn hoa treo quanh xà.

Hôm nay chính là lễ Thất Tịch ngày mừng Bảy tháng Bảy, người dân trong kinh thành tổ chức "Lễ hội ngắm hoa đăng bên cầu Hỷ Thước đêm Thất

Tịch”.

Như thế nào là “Lễ hội ngắm hoa đăng bên cầu Hỷ Thước đêm Thất Tịch”?

Tên như ý nghĩa, đó chính là thời gian những nam thanh nữ tú trong thành Kinh An nhân khi ngắm hoa đăng Thất Tịch mà hẹn hò vui vẻ bên nhau, hoặc tụ họp lại để bà mối xe sợi chỉ hồng bắc mối duyên lành, lại có kết quả kỳ diệu như lễ hội thường đèn ngày Mười lăm tháng Giêng vậy.

"Lạc công tử, Hồng Ngọc có lễ!"

Nhìn thấy trước mắt là một nữ tử trẻ tuổi vận áo sa màu đỏ đang khiêm nhường thi lễ, Lạc Chính Quân chỉ cảm thấy đầu mình như căng ra biết ngay đêm nay hẳn khó lòng tránh khỏi màn bị nữ tử đeo bám mà.

Quả nhiên, lời còn chưa dứt, bỗng nghe thấy tiếng huyền oán vang lên bên cạnh, tràn trề đầy sức sống, mừng vui mười phần.

“Ồi chào, đây chẳng phải là công tử thừa tướng phủ, Lạc Chính Quân sao?”

Chưa đầy hai phút một đám nữ tử đua nhau kéo, nhan sắc muôn màu muôn vẻ có đẹp có thanh tú có xấu, đứng cách Lạc Chính Quân một quãng Lạc Thanh Linh không khỏi phức hậu cười trên đầu khổ của người khác mà cảm kháng với Phiến Đình: "Ta biết ca ca rất nổi tiếng, ngờ lại nổi ngoài sức tưởng tượng của ta a!"

Cũng may mà cô nhanh trí đoán ra ý nghĩa đằng sau của nụ cười đầy thâm ý của phụ thân khi bảo cả cứ chơi thông thả là nghĩa gì, cho nên mới giữ khoảng cách an toàn với ca ca nha!

Lạc Thanh Linh nhấn với nô tài của Lạc Chính Quân rồi dẫn Phiến Đình đi đến phố Trang Tước mà ban nãy đám nô tỳ nhiệt liệt đề cử. Phố Trang Tước, các cửa hàng trang sức chiêm đa số, phần lớn là buôn bán đồ trang sức phụ kiện của nữ tử, bình thường đã náo nhiệt giờ lại đứng dịp Thất Tịch khách càng đông đương nhiên đa số là các cặp tình nhân đến mua món quà tặng nhau rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 6.2: Thất Tịch -Duyên Khởi

Bất cứ người con gái nào đều thích làm đẹp, Lạc Thanh Linh cũng chẳng phải ngoại lệ. Sau khi cùng Phiến Đình đi thăm hơn chục căn tiệm khác, Lạc Thanh Linh cuối cùng cũng lựa chọn được vài món vừa ý, giá cả phải chăng hơn hờ đến nỗi nhảy nhẹ chân sáo vài cái.

Phiến Đình cùng những người được Thừa Tướng đại nhân phái đi âm thầm bảo vệ Lạc Thanh Linh đồng loạt đổ mồ hôi lạnh khi hồi tưởng lại cuộc tranh luận giá cả nẩy môn trang sức của chủ tiệm lẫn Lạc Thanh Linh.

Đối với Lạc Thanh Linh đây là chiến tích về vang mũi cô không khỏi hếch cao lên, hừ ngay cả ở thời hiện đại dù người bán hàng khỏe mồn khỏe miệng cỡ nào cũng phải chịu thua cô dù thời không thay đổi thể cũng chẳng thể ngăn cản bản lĩnh của bốn cô nương, mặc dù có chút quanh co song có người thay cô xử lý ôn hòa cả việc của cô chỉ là mua hàng thôi.

Chỉ là Lạc Thanh Linh không ngờ rằng chuyện này lại trở thành đề tài được bàn luận sôi nổi nhất kinh thành trong suốt một quãng thời gian dài, trở thành tấm gương cho các vị phu nhân quyền quý rèn dạy cho các tiểu thư học hỏi: "Mua sắm là một thú vui của nữ nhân, nhưng có thể dùng giá thấp để mua thứ tốt nhất càng khác cho người ta khoái chí!"

Chuyện này lan rộng ra đến nửa đến đấng mày râu cũng lấy ra mà buồn: "Nói lại chuyện đêm Thất Tịch không ít chuyện vui song nổi bật nhất có là chuyện xảy ở phố Trang Tước."

"Là chuyện gì vậy?"

Vị nam nhân trong có phần nho nhã, vỗ nhẹ cây quạt giấy trong tay mà bắt đầu: "Chuyện là thế này, đêm Thất Tịch đó tại hạ có dẫn phu nhân đi đến cửa tiệm nữ trang ở phố Trang Tước chứng kiến ..."

“Chường quý, chường quý, cứu mạng!”, đột nhiên, một tiếng khóc nức nở vang lên.

Hả?

Chúng nhân sững sốt, nhìn chăm chăm sang nam tử bận trang phục tiểu nhị, loạng choạng vạch đám đông chạy ra, nửa chạy nửa bò nhanh đến trước một nam tử trung niên đang chọn tranh tết cách đó không xa.

Chỉ thấy nam tử trung niên kia đầu đội mũ vải, râu dài đến ngực, mặc áo bằng gấm, nhìn qua là biết dân buôn bán.

Còn tiểu nhị kia, mặt mũi tang thương, tóc tai rối bù, hô hấp tán loạn, tựa như vừa trải qua một trận đại chiến.

“Đó không phải là Từ chương quý của tiệm bán trang sức ở phía nam thành sao?”, có người nhận ra thân phận của nam tử trung niên nọ.

“Hốt hoảng cái gì?”, Từ chương quý cả giận mắng.

Chỉ thấy tiểu nhị kia nước mắt giàn giụa, nức nở nói: “Có một vị tiểu thư đến mua trang sức...”.

“Chuyện này cũng rất bình thường mà, bộ vị tiểu thư này mua rất nhiều trâm vàng hay vòng vàng?”, Từ chương quý hứng phần hỏi.

“Quả thật là mua rất nhiều, có điều... Chương quý người tự đi xem đi. ...”, tiểu nhị òa khóc.

Từ chương quý ánh mắt khó kìm chế bất mãn trước bộ dạng của tiểu nhị, mua nhiều như thế đáng lẽ là phải vui vẻ đằng này lại bày ra bộ mặt như vậy định đuổi khách hay sao? Hừ, xong vụ này hẳn nhất định phải tính sổ với tên này.

Vừa bước đến nơi Từ chương quý nhìn thấy có rất nhiều người kéo đến trong lòng thầm mừng doanh thu đến này nhất định sẽ bội, cho nên vui vẻ cười chào tất cả.

Mọi nhìn bộ dạng còn có thể cười của Từ chương quý ánh mắt nhìn Từ chương quý tràn ngập vẻ thương hại. Điều này làm cho thấy cảm thấy kì lạ, song khi nhìn thấy Lạc Thanh chọn một đồng vàng bạc châu báu liền quăng đi mất.

“Chương quý đợi tiểu nhân với!!!”, tiểu nhị cũng vội vội vàng vàng chạy theo sau, nhìn thấy Lạc Thanh Linh gop sạch số trang sức chỗ này liền cảm, nuốt nước miếng: Tôi rồi!

Một vị nam hài anh tuấn mặc y phục màu xanh nhạt khoảng chừng 11-12 tuổi vốn có hẹn đến từ lâu lại thấy đám người đông nghịt thế kia không khỏi tò mò, sai bảo thư đồng mình đi kéo một vị nam nhân gần đó thăm.

Sau khi hỏi được, vị thư đồng liền chạy về nói cho công tử nhà mình hay.

"Một vị tiểu thư? Trang sức?", Vị tiểu nam tử sững sờ hồi lâu, mặt đầy vẻ khó hiểu, “Một vị tiểu thư đi mua trang sức, cũng không đến mức như vậy...”.

Chúng bách tính nhìn hai người cuốn gió rồi đi đám đông liền xôn xao một trận.

“Này này, đó không phải là ‘Từ hàng giả’ ở phố Trang Tước sao?”

“Chính là lão! Không ngờ lão cũng có ngày hôm nay, thật là há hê quá đi mất!”

“Chính thế chính thế, ai bảo lão ‘Từ hàng giả’ này chuyên dùng hàng giả để đi lừa gạt người khác, gặp phải vị tiểu thư này thì tuổi còn nhỏ nên định lừa gạt một phen a ngờ ...Đáng đời, xem như gieo gió gặt bão, chẳng trách được người khác!”

Xi xà xì xào, xì xà xì xào... cứ thế cứ thế...

Những tiếng rì rào bàn tán rất tự nhiên một chữ cũng không sót, toàn bộ đều lọt vào tai Triển Chiêu.

Tuần tự rõ ràng, nhưng một hồi sau lại không hiểu gì.

Vị thư đồng nhìn về mặt nghi hoặc của chủ tử bèn không không kim mĩeengj mà bát quát: “Công tử chức đang nghi hoặc vì sao lại gọi vị Từ chương quý kia là ‘Từ hàng giả’?”.

Thấy chủ tử nhìn mình nhìn bản thân liền biết mình đoán trúng liền vội giải thích: “Thưa công tử, cái lão Từ chương quý này bình thường toàn bán đồ trang sức giả chất lượng không đảm bảo cho những người từ nơi khác đến mua, lừa gạt những người không biết cách xem hàng, cho, cho nên bách tính trong thành đều gọi lão là ‘Từ hàng giả’...”.

"Vậy vị tiểu thư này..."

Nam tử kia vừa nghe vị công tử nhắc tới Lạc Thanh Linh là hai mắt lập tức phát sáng, chen vào nói: "Tiểu nhị nhìn thấy vị tiểu thư này là người từ phương khác đến cộng thêm tuổi nhỏ cho nên định lừa một phen, ai ngờ chẳng những lừa người ta không được còn mất cả chì lẫn chày."

"Đây đã là tiệm thứ tám rồi nhĩ mọi người?"

"Ừm! Công nhân vị tiểu thư này miệng mồm thật lợi hại, tôi xem tiểu thư này trả giá hết 7 tiệm trong lòng hưng phấn không thôi! Phu nhân nàng cần học hỏi người ta một phen nha, muốn sắm tướng công có ý kiến nhưng cần phải học trả giá để tránh bị thiệt!"

Vị phu nhân kia người phu tướng công mình nói vậy, hai mắt sáng lấp lánh: "Thiếp rõ, phu quân!"

Đúng, đúng! Ta cũng phải quan sát một phen để mà học tập, làm thương nhân nhiều năm ta cũng không có bản lĩnh ép giá đến mức như vị tiểu thư này!", Một đại thúc thân hình béo núc mặc quần áo khá sang trọng chen lên, gạt nam tử kia sang một bên, mặt đầy vẻ sung sướng nói: "Từ khi chứng kiến vị

tiểu thư này đến tiệm của Lý chương quỹ bán đồ cổ giả ở đầu phố Trang Tước, Lý chương quỹ đem toàn bộ đồ cổ giả đập nát trên đường, còn chỉ tay lên trời mà thề rằng nếu sau này lại bán dù chỉ một nửa món đồ giả nữa thì sẽ bị thiên lôi đánh chết! Thì ta đã thâm phục vị tiểu thư tiểu trê tài cao này”.

Vị công tử áo xanh nhạt kia nghe vậy cảm thấy đây là một chuyện rất thú vị bèn ra sức hỏi thăm định chút nữa kể cho tên kia nghe.

Cuối cùng cũng rõ chuyện ở tiệm của Lý chương quỹ, vị tiểu thư kia chỉ dùng 100 lượng bạc liền bảo vật trấn tiệm bình hoa Tước Kiều của Thẩm Tư Bình, nghệ nhân nổi tiếng nhất thời xuân thu, cái bình này hẳn có nghe cậu nói mặc kệ cả ngày cuối cùng cũng chẳng kiến chủ tiệm chịu bán cho hắn, báo hại đến tận bây giờ vẫn chưa tìm được quà mừng thọ hợp mới cho gia gia.

“Còn có một tiệm bán rượu giả ở cách đây một con phố nữa, vị tiểu thư kia vừa đi vào đó chỉ nửa canh giờ liền cười tươi ôm bình rượu thuốc quý 600 năm đi ra, sau đó ông chủ liền ném hết rượu giả đi...”

“Còn có một tiệm ở phố Đông...”

“Một tiệm ở ngoại thành...”

Bô bô ba la, bô bô ba la... cứ thế cứ thế...

Vị công tử áo lam nhạt càng nghe càng cảm thấy vị tiểu thư này thật sự có bản lĩnh, do đám người vây xem quá đông cho nên hắn không cách nào thấy mặt được của vị tiểu thư kia song một chút cũng không cản trở sự hứng thú của hắn dành cho Lạc Thanh Linh.

Mà vị công tử áo lam nhạt này chính là Mộ Thiên Tân, anh trai cùng cha khác mẹ với nữ chính Mộ Khuynh Tuyết cũng là kẻ được định là phải trở thành vật hy sinh.

Cũng nhờ vụ càn quét của Lạc Thanh Linh mà người dân của thành Kính An được lợi không ít, tình trạng bán hàng giả giảm mạnh đến đáng kể.

Sau khi về cha của cô, Lạc Tuấn nhìn thấy con gái mình mang một đồng hàng có giá trị mà chỉ chi một số tiền cực nhỏ cực kì hưng phấn đến tận ba ngày mới bình phục, nhìn đi con gái hắn có khác mưu trí không thua gì hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 7: Chạy Trời Không Khởi Nắng.

Sau khi bồi thê tử ngủ đi, Lạc Tuấn đi nhìn hai đứa con yêu của mình vừa mới trở về mặc dù đoán trước đêm Thất Tịch đêm nay đại nhi tử chắc hẳn sẽ rất vất vả nhưng không ảnh hưởng đến việc hắn quan tâm: "Các con đi chơi vui chứ?"

Lạc Thanh Linh cười rạng rỡ: "Vâng! Vui lắm phụ thân."

Nói đoạn Lạc Thanh ra hiệu cho Phiến Đình đặt một số món có giá trị nhất trong số những thứ cô mua: "Phụ thân, đây là mấy món đồ con mua được xem như quà tặng đến Thất Tịch của con gái cho phụ thân cùng mẫu thân!"

Lạc Tuấn nhìn sơ qua mấy thứ của Lạc Thanh Linh đưa cho trong lòng vô cùng ngọt ngào ban nãy trước khi đi cô vỗ ngực nói nhất định sẽ mua quà về tặng hắn và vợ, lúc đó hắn cũng chẳng để trong lòng cho lắm ai ngờ, Lạc Tuấn bước đến xoa đầu cô: "Kia, ta cảm ơn con!"

Lạc Tuấn nhìn đến con trai sắc mặt có chút sa sầm không khỏi reo: "Quân Nhi, thế quà của con đâu?"

"Phụ thân, người biết rõ con trai người bị đám tiểu thư vây quanh làm gì có thời gian để mua chứ?" Lạc Chính Quân cười khổ nói, các vị tiểu thư kia nhìn trong có vẻ liễu yếu đào tơ nhưng sức lực đeo bám người lại hạng nhất.

Nhìn thấy canh giờ cũng không còn sớm Lạc Tuấn liền bảo cả hai về nghỉ ngơi, sau đó bản thân cũng trở lại phòng của thê tử.

Vừa bước vào phòng Lạc Thanh Linh liền chạy về chiếc giường êm ái lăn đi vài vòng, chợt thấy từ cửa sổ bay đến một con bồ câu liền ngồi bật dậy.

Phiến Đình buông bộ y phục định chuẩn bị Lạc Thanh Linh thay để đi ngủ mà tiến tới bắt nó, từ ống trúc buộc ở chân mà lấy ra một mảnh giấy nhỏ đưa cho cô xem.

Nhìn hai chữ "mọi chuyện như ý" khoe miệng không khỏi nhếch lên, đem mảnh giấy đến trước ngọn nến nhìn nó bị lửa thêu rụi, Lạc Thanh Linh chống má nhìn Phiến Đình đứng bên cạnh lười biếng nói: "Túy Hương lâu đã được Lôi Minh sắp xếp ổn thỏa, Phiến Đình chuyện kinh doanh không phải là sở trường của Lôi Minh mặc dù ta đã lên kế hoạch lần hệ thống vận hành cho hắn xem rồi. Trong quãng thời gian ngắn cho hắn quản thì không sao, người mau cho người tóm tên Thi Sách kia về vận hành Túy Hương lâu đi."

"Vâng! Thưa tiểu thư!"

Sử lý thêm một chút chuyện quan trọng trong Thiên Lăng cung, Lạc Thanh Linh liền thay y phục mà leo lên giường ngủ một giấc ngon lành.

Bên Lạc Thanh Linh trải qua một ngày mưa sấm vui vẻ thì chỗ của Y Tiên, Độc Thánh thì hoàn toàn trái ngược.

Hai lão này sau khi thả Lạc Thanh Linh trở về thành Kính An, Ngao Long quốc cũng chân trước chân sau mà đi du lịch dù sao kể từ khi giao Thiên Lăng cung cho Lạc Thanh Linh từ nửa năm trước hai người này đâm ra sinh rảnh rồi định ra kế hoạch đi ngao du thiên hạ hưởng thụ một phe.

Chỉ là không ngờ nửa đường lại gặp con trai của chủ nợ cũ năm xưa, với năm lực của hai người dư sức đánh bại đám người hắc y đang bao vây họ trước mắt.

Độc Thánh nhìn người đứng trước mặt một thân áo đen, dựa vào dáng hình có thể đoán đó là một đứa trẻ khoảng chừng 11 tuổi, khuôn mặt hết sức yêu nghiệt, mái tóc đen mượt tung bay trong gió lạnh, hai sợi dây màu bạc dùng để buộc tóc cũng múa lượn trong gió, tay phải cầm một tờ giấy hoe vàng theo năm tháng song chữ viết trên đó hết sức rõ ràng chân mày không khỏi giật vài cái.

"Được rồi! Nếu đã thiếu nợ thì phải trả nợ là chuyện đương nhiên." Độc Thánh từ trong tay áo nén tới chỗ vị thiếu niên một khối ngọc bài màu đỏ: "Có Long Ưu Lệnh này, ngươi có thể yêu cầu Thiên Lăng cung giúp ngươi làm mọi chuyện. Thời hạn chỉ có ba năm, ngươi cần trọng mà dùng đi."

Mộ Dung Thấu liếc nhìn Long Ưu Lệnh làm từ huyết ngọc, lệnh bài có giá trị cao nhất của Thiên Lăng cung mà cất đi sau đưa mắt nhìn hai vị Y Tiên, Độc Thánh danh chấn giang hồ mà cung kính nói: "Hai vị tiền bối nếu ban này có gì đặc tội mong lượng thứ!"

"Hừ! Nếu đã có được thứ mình cần thì mau rời đi. Nếu còn dám quay lại làm phiền đừng trách chúng ta không khách khí."

Mộ Dung Thấu cũng không nhiều lời mang theo người rời đi.

Nhìn bọn họ, Y Tiên thở dài nữ tử tài hoa năm xưa dám cam đảm cá cược với họ một phen đã không còn trên cõi đời này nữa.

Độc Thanh liếc nhìn Y tiên mà nói: "Này, Được lão như vậy được không? Ngươi biết rõ Long Ưu Lệnh có ý nghĩa gì mà? Một khi đưa cho hắn thì kế hoạch du lịch của chính ta nhất định sẽ phá sản do bị thằng nhóc này làm phiền!"

"Độc lão, ngươi đừng quên chúng ta có một đồ đệ đáng yêu tài giỏi như thế nào? Chuyện cứ giao cho nha đầu kia là được, chúng ta cứ hưởng thụ đại giang nam bắc là được!" Y Tiên cười gian xảo.

"Đúng ha! Cứ quyết định vậy đi, mặt mũi tên này rất hợp ý ta. Giúp đỡ cho một nữ nam như vậy có khi con bé còn cần cảm ơn chúng ta nữa là." Độc Thánh mới nhớ đến người có Long Ưu Lệnh sẽ được cung chủ Lăng Thiên cung hết lòng trợ giúp, mà Linh nha đầu hiện tại chính là cung chủ.

Nếu Lạc Thanh Linh mà nghe được câu này của Đại sư phụ nhất định cười khở, nữ nam này cô không dám hưởng dụng đâu.

Lạc Thanh Linh ở kinh thành rong chơi một tháng dù rất quyến luyến phụ thân, mẫu thân và ca ca những vẫn phải lên xe ngựa trở về Vân Sương Ân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Ngươi Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 8: Đồ Nhi, Nên Xuất Sư Được Rồi!

Ánh tịch dương đã lặn sau núi, màn đêm bao phủ vạn vật ở Vô vật Cốc.

Lạc Thanh Linh nhìn vị trí hai căn nhà cỏ ở hai đỉnh núi sừng sững trước mặt không giống như mọi khi có ánh đèn sáng lấp lóe như bao ngày trước trong lòng cảm thấy vô cùng quái lạ, nhị vị sư phụ lại định làm cái trò gì nữa đây?

Vừa bước vào nhà của đại sư phụ Lạc Thanh Linh nhìn căn nhà cỏ bảm đầy bụi bẩn, Phiến Đình cảm nể đi trước nhìn thấy trên bàn có một phong thư liền đưa cho cô xem.

Lạc Thanh Linh nhìn nội dung trong thư .

Đồ nhi đáng yêu thân mến!

Đồ nhi đi về thăm gia đình bỏ lại hai lão già chúng ta ở Vô vật cốc, ta và nhị sư phụ cảm thấy quá buồn chán cho nên quyết định đi chơi vài tháng rồi về. Con yên tâm, Vân Sương Ân rất nóng nực!

Sư phụ: Y Tiên

Đừng nghĩ làm biếng, nhớ chăm chỉ luyện công nếu khi ta về kiểm tra mà kết quả không đạt yêu cầu hậu quả con tự hiểu.

Sư phụ: Độc Thánh

Lạc Thanh Linh đọc xong những dòng nhắn nhủ của nhị sư phụ trong bức thư này không khỏi nuốt nước bọt. Quả nhiên là tác phong của nhị sư phụ, có điều câu nói 'núi Vân Sương Âm rất náo nhiệt' là sao? Ở chốn hẻo lánh không lấy một bóng người như vậy làm sao có thể náo nhiệt được?

Thôi, bỏ nó sang một bên đi ngủ mới là điều ưu tiên hàng đầu. Dưới sự chăm sóc của Phiến Đình cuộc sống Lạc Thanh Linh bao gồm ngủ, ăn, luyện võ, nghiên cứu y thuật vô cùng hài hòa.

Hôm nay sau khi nghiên cứu những quyển y thuật, bài tập nhị vị sư phụ giao cho Lạc Thanh Linh liền lên giường đi ngủ.

Trong khi Lạc Thanh Linh an giấc ngủ say như chết, nửa đêm trời đột nhiên đổ mưa sầm sập, cánh rừng dãy núi gần xa, sông suối khe sâu lớn nhỏ, thảy đều trở nên nhạt nhòa trong cơn mưa bất chợt, rồi dần dần trở nên vô hình.

Con đường mòn duy nhất dẫn lên núi Vân Sương Âm phía trước đã mờ hẳn đi. Những bụi bạc hà mà Lạc Thanh Linh trồng đầy hai bên đường núi cũng tàn tạ vì bị cơn mưa giầy xéo, từng chùm lá vốn um xuê như gấm thêu gãy gập trong mưa, rồi xuống con đường ngập bùn, nếu Lạc Thanh Linh mà nhìn cảnh này nhất định sẽ khóc ròng, những thứ này dùng để bào chế hương liệu cho đại sư phụ dùng. Trong thời tiết như vậy xuất hiện một tốp người vội vã chạy giữa đêm khuya thanh vắng hướng tới Vô Vật Cốc.

Và cũng vì sự xuất hiện của đám người này, tâm tình của Lạc Thanh Linh trở nên không hề tốt chút nào!

Dưới những tia nắng ban mai đầu tiên chiếu rọi lên những tán lá còn đọng lại nước, cảnh sắc ban mai sau một trận mưa khiến cho cảnh vật ở đây trở nên xinh đẹp thanh thiết lòng người, Lạc Thanh Linh vươn người định luyện tập kinh công trong khi chờ Phiến Đình xuống núi lấy lương thực cho hai ngày kế tiếp, chân trước còn chưa kịp bước ra khỏi cánh cửa thì cô nhìn thấy dưới chân một đồng bê bê Bett máu không ra người cũng chẳng ra ngọm trên đất, Lạc Thanh Linh thấy khó mà tin được lại có người có thể vượt qua Kì môn thập bát trận của đại sư phụ cùng với độc chưởng mà nhị sư phụ bố trí.

Núi Vân Sương Âm nguy hiểm trùng trùng song lại là nơi hội tụ thiên hạ kỳ được cùng độc được, cho nên không phải không có kẻ dám liều mạng muốn tiến vào song từ khi hai vị sư phụ chiếm lĩnh nó khi đã chẳng kẻ nào có khả năng bước nửa bước chân núi chứ đừng nói là đỉnh núi. Hơn nữa người của Thiên Lăng Cung cũng không phải ngồi chơi nhá!

Chắc cô còn ngủ mơ! Nhất định là như vậy.

Nhưng thật không may, đó lại là sự thật.

Trước ánh mắt cầu xin tha thiết của đám nam tử vận đồ đen phía sau lưng, Lạc Thanh Linh cuối cùng cũng rõ tại sao đám người này không bị người của Thiên Lăng Cung ngăn trở, bởi người ta có Mộc Lan lệnh của đại sư phụ.

Lạc Thanh Linh rốt cuộc cũng hiểu ý nghĩa của câu nói núi Vân Sương Âm rất náo nhiệt là gì, đằng hắng một tiếng “Đừng nghĩ có Mộc Lan Lệnh thì ta sẽ ngoan ngoãn cứu chữa cho Chủ tử nhà các người, ta không biết các người đã dùng gì để hối lộ nhị vị sư phụ ta những người ra tay giờ chính là ta cho nên ta muốn có phí chữa trị nếu các người không chịu thì đi tìm sư ...”.

Lạc Thanh Linh còn chưa nói xong đã nghe “soạt” một tiếng.

Đám người vận áo đen dạt sang hai bên để lộ một hàng mấy chiếc hòm gỗ đỏ xếp thẳng tắp, một nam tử vận áo xanh bước ra tay vừa giờ cao, đám người áo đen liền hiểu ý mà mở nắp mấy chiếc hòm liền đồng loạt nâng lên, bên trong chất đầy vàng phát sáng lấp lánh, chói lóa cả mắt, xem ra tỷ lệ nguyên chất rất cao.

Gương mặt Lạc Thanh Linh bỗng cương cứng, cô nói như thế vốn định đá đám người này cho nhị vị sư phụ để cho mình được an ổn thế mà, chuẩn bị đến như vậy xem ra nhị sư phụ đã lường trước cô sẽ dùng kế này.

Lạc Thanh Linh thở dài một hơi chịu mệnh, ngân lượng bày ra trước mắt không nhận chính là kẻ ngốc hơn nữa vốn cô định mở thêm vài chi nhánh Túy Hương lâu cho nên sẽ tốn không ít tiền.

Chịu ảnh hưởng của nhị vị sư phụ keo kiệt nổi danh, cộng thêm khi tiếp nhận Thiên Lăng cung nhìn thấy khoản tài chính mà Phiến Đình đưa cho cô xem chỉ tiêu yêu thích của Lạc Thanh Linh có sự thay đổi tiền tài đứng thứ hai, nữ nam rớt xuống hàng thứ ba. Cũng vì thế mà Lạc Thanh Linh thậm chí còn vượt xa cả nhị vị sư phụ của mình trong cái khoản vơ vét của cải này.

Mặc dù đưa ra yêu cầu thu phí lần thứ hai song số bệnh nhân mà Lạc Thanh Linh phải tiếp không ít, do không chịu nổi Lạc Thanh Linh liền ra quy định, đã vào cửa tìm đến cô cầu y thì dù có chữa trị hay không, phí chẩn bệnh một phân cũng không thể thiếu, sau đó là các khoản phí khác cứ nối đuôi nhau mọc ra: phí chữa tận gốc, phí thuốc men, phí thuê trọ ở cốc... Về cơ bản, trừ phi là thời khắc thập tử nhất sinh, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, không thì trong gian hồ hiểm có người nào muốn đến chẩn trị ở Vô vật cốc lần thứ hai.

Cũng chính nhờ vậy Lạc Thanh Linh cảm thấy hết sức vui vẻ, số người dám đến tìm cô giảm mạnh.

Nhưng càng như thế, độ thần kỳ của y thuật Vô Vật Cốc càng được lan truyền rộng khắp giang hồ, Lạc Thanh Linh dom luôn vận y phục nam màu lục để dễ cho việc đi lại cũng như tìm kiếm được liệu cho nên ai cũng nghĩ đồ đệ của Y tiên, Độc thánh là nam.

Đối với chuyện Lạc Thanh Linh chẳng những không bận tâm còn quyết giả nam trang lấy tên là Cơ Anh, bộ dạng tựa như tiên hạ phàm của cô liền bị mọi

người xưng là Trúc Cơ công tử.

Thời gian lại trôi qua thêm một, Lạc Thanh Linh do không có sự quản thúc của nhị vị sư phụ mà cứ cách ba tháng cô liền về kinh thành thăm gia đình khoảng một tuần rồi lại trở về núi.

Cứ thấy nhì nữ lâu lâu mới về nhà, mẫu thân cô nhin không được đề nghị Lạc Thanh Linh lên Vô vật cốc chữa trị cho nhanh, tốn bao nhiêu tiền cũng không tiếc.

Lạc Thanh nghe vậy không khỏi ứa mồ hôi từ chổi khéo léo, Trúc cơ công tử chính là cô mà.

Lúc hồi Vô Vật Cốc thì Lạc Thanh Linh liền nghe Phiến Đình nói hai vị sư phụ bất lương của cô vừa mới trở về, đối với việc hai người tân bóc tài năng của mình Lạc Thanh Linh nghiêng răng cười đáp: "Điều là nhờ phúc của nhị vị sư phụ!"

Hai lão già này mặt dày này không thêm đề ý thâm ý của cô mà còn cười sáng khoái: "Đó là đương nhiên!"

"..." Hai vị sư phụ, hai người quá mặt dày rồi.

Ba ngày kế tiếp chính là Lạc Thanh Linh liền bị hai người thay phiên nhau kiểm tra, cuối cùng liền lên tiếng nói: "Đồ nhi, con nên xuất sư được rồi!"

Lạc thanh Linh vui mừng không khỏi, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi sự bóc lột của hai người, phải mau cho Phiến Đình thu thập quần áo để trở về nhà mới được.

Sáng sớm nay, Lạc Thanh Linh đến phòng các sư phụ chuẩn bị thỉnh an trước khi chia tay, nhưng không thấy bóng dáng hai sư phụ đâu. Tìm khắp nơi cũng không thấy, rồi nàng phát hiện trên bàn có một phong thư.

Mở ra đọc, quả đúng là lời khen tặng của nhị vị sư phụ lúc chia ly.

Đồ nhi đọc thư vui về, bình an:

Hai kẻ làm thầy chúng ta thấy đồ nhi đã thành tài, vui mừng khôn xiết. Nhưng duyên phận sư đồ đã tận, chia ly chớ buồn bã nhớ nhưng.

Sư phụ: Y Tiên

Ngoài ra: Do chúng ta thiếu nợ một người rất nhiều tiền, cho nên khi con trở về kinh thành một khi nhận được Long Ưu Lệnh mong đồ nhi hãy giúp chúng ta tận lực thực hiện yêu cầu của người này. Đồ nhi bảo trọng.

Sư phụ: Độc Thánh

Đối với hai lão đầu này trở về chưa đầy ba ngày lại chuẩn đi Lạc Thanh Linh hận quá hóa cười: "Canh giờ chuẩn lắm! Phiến Đình, họ đã lấy những gì?"

" Cái đó...Cung chủ....Hai lão cung chủ...người tự đi xem đi!"

Lạc Thanh Linh nhìn bộ dạng không nói lên lời của Phiến Đình trong lòng vô cùng bất an nhớ đến hai lão ấy hôm qua lượn lờ gần Yên Các liền tức tốc chạy đến nơi.

Nhìn thấy cả gian phòng vốn chất không ít kim ngân châu báu, được liệu quý hiếm không cánh mà bay lệ rơi hai hàng, nước mắt đầm đìa, chảy mãi không thôi, bất giác hét lên đầy thê lương:

"Hai lão già các người, nếu để ta tóm được thì đường có trách ta khi sư diệt tổ..."

"Hắc xi!"

"Độc lão, ngươi không sao chứ?"

" Không sao, được lão người nghĩ đồng đồ này của đồ đệ đủ cho chúng ta dùng bao lâu?"

" Cũng được vài năm, hết thì chúng về tìm đồ đệ tiếp!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 9:gặp Thích Khách

Trong ánh ban mai mờ mờ, những tia nắng đang ló rạng nơi chân trời. Trên con đường quanh co, một đội trang bị đầy đủ dàn hàng ngay ngắn tiến lại, ai nấy đều ngay ngắn dứt khoát, thoạt nhìn đã biết là được huấn luyện nghiêm ngặt.

Giữa độ ngũ là hai thớt ngựa đen tuyền không tì vết, kéo một cỗ xe đi chậm chậm. Trên xe điêu khắc hình trúc vô cùng tao nhã, sơn son thếp vàng, trang trí khảm trai, hai chiếc chuông vàng nhỏ nhỏ treo dưới nóc xe rung khê theo nhịp xe lắc lư, phát ra tiếng leng keng trong trẻo.

Khoang xe không mấy rộng rãi nhưng dưới ghế ngồi có chỗ trống, Lạc Thanh Linh tận dụng không gian, ngân chân sẽ đặt học tử đó.

Ngồi bên ôm gối lông cừu, Lạc Thanh Linh không ngừng đau lòng vì số của cải mà mình tích góp bị hai vị sư phụ bắt lương cuốn đi mất.

Phiến Đình biết giờ này có an ủi cũng không tác dụng gì, hai vị lão cung chủ ngay cả đồ đệ mình cũng không tha! Cô cũng cảm thấy cung chủ thật đáng thương.

Số của cô cũng thật là xui tận mạng, xuyên thành nữ phụ bi thảm lại đụng phải hai vị sư phụ cáo già đáng kinh như vậy! Lạc Thanh Linh nghĩ xui xẻo đến như vậy là cùng song rất nhanh cô liền biết số cô còn xui hơn nữa!

Đi được một phần ba chặng đường nước mang theo cũng đã dùng hết, Lạc Thanh Linh vất vả mấy năm công phu đạt thành tựu không nhỏ cách con đường mòn bọn họ đi không xa.

Phiến Đình cầm lấy túi đựng nước: "Cung chủ, người chờ ở đây một lát. Thuộc hạ đi lấy nước."

Phiến Đình chưa đi được bao lâu thì Lạc Thanh Linh phát hiện có một nhóm người đang tiến về phía họ.

"Cung chủ, người ngồi yên trong đó. Bên ngoài đã có thuộc hạ lo liệu!" Lôi Minh, đường chủ đứng hàng thứ tư trong Lăng Thiên cung vừa nói liền rút đao ra ánh mắt lạnh lùng nhìn đám hắc y nhân trước mặt, đám người này số lượng gần cả 100 cộng thêm tuyệt đối có thể một địch mười, từ đó có thể nhìn kẻ đứng đằng sau tuyệt đối không tầm thường: "Mục đích của các người là gì?"

Kẻ đầu lĩnh của đám người này đưa mắt nhìn người trong xe ngựa, ánh mắt như nhìn vật chết mà bình thản nói: "Đương nhiên là mạng của Trúc cơ công tử!"

Chân mảy của Lôi Minh nhú lại, số người dám đối đầu với Lăng Thiên cung chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, hiện tại hắn cũng không quan nhiều như vậy. Đám chia kiếm vào cung chủ, chỉ có một con đường chết: "Để xem người có bản lĩnh này không đã!"

Đám người Lôi Minh xông tới đánh nhau với đám hắc y, có thể đứng hàng thứ 4 thực lực của Lôi Minh rất mạnh, một đao một đao đi xuống là bị thái làm hai mảnh chỉ trong một lát cũng hạ được mười mấy người.

Phiến Đình nghe được tiếng binh khí va chạm liền vận công chạy về, nhìn thấy đám người Lôi Minh đang ra sức giết địch cũng vội vã ra tay.

Nhóm hắc y ra sức liều mạng tấn công cố mở đường tiến đến gần chỗ của Lạc Thanh Linh nhưng luôn bị Phiến Đình hoặc Lôi Minh ngăn lại.

Đối với màn huyết tinh bên ngoài Lạc Thanh Linh đã sớm quen, thân làm cung chủ của Lăng Thiên Cung số người chết dưới tay cô tuyệt không ít, ban đầu cô còn chịu không được nhưng sau khi bình tâm suy xét lại cũng dần chấp nhận nơi đây không phải thế giới cô từng sống, mạng người ở đây đôi khi không đáng một xu nào để sinh tồn cô buộc phải giết người.

"Phanh." Một thanh âm va chạm thanh thủy vang lên, Lạc Thanh Linh nhìn mũi tên cắm cách tai mình vài phân, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Lọt vào tầm mắt của Lạc Thanh Linh là một tên hắc y sát khí đầy người điên cuồng phóng đến đây.

Lôi Minh và Phiến Đình vốn chạy tới ai ngờ hai tên hắc y từ nơi nào xông đến ngăn họ, võ công của hai kẻ này hơn hẳn so với những tên ban này trong thời gian ngắn họ không thể giải quyết xong.

Người của Lăng Thiên cung lao tới ngăn cản không cho hắn đến gần Lạc Thanh Linh, thế nhưng tất cả đều uổng công.

Tên này tốc độ ra kiếm không những nhanh mà còn mạnh, mỗi kiếm đều đâm vào điểm cực yếu của đối phương, khiến họ nháy mắt mất mạng.

Ánh mặt trời sáng lạn, xuyên thấu qua tầng cây, một đám người cũng mặc hắc y đứng cách chỗ họ không xa. Tà Lang kính nhìn vị thiếu niên ước chừng 12-13 tuổi: "Chủ nhân, chúng ta có cần ra tay không ạ?"

Một con gió nhẹ mang theo mùi máu bay đến khiến mái tóc đen của vị thiếu niên tung bay, người đó giọng điệu lạnh nhạt: "Có thể trở thành đồ đệ của Y tiên, Độc Thánh lại khiến cho toàn bộ đường chủ của Thiên Lăng quy phục tuyệt không phải hạng tầm thường. Chúng ta chỉ cần chờ đợi là được." Hơn nữa hắn cũng muốn biết kẻ mà mình muốn tìm có thực lực như thế nào.

Ngồi trong xe Lạc Thanh Linh không tiếp tục ngồi yên nữa mà lựa chọn ra tay.

Lạc Thanh Linh ra tay cực nhanh không có chiêu thức kịch liệt đánh nhau sống chết, cũng không có máu văng tung toé đầy trời, chỉ một ngân châm liền kết thúc sinh mạng của hắn hệt như lưỡi hái tử thần đang thu hoạch sinh mệnh.

Mộ Dung Thấu từ xa nhìn một màn này, khóe môi nhếch lên thành một đường cong, tuy từ tình báo hắn liền biết Trúc cơ công tử ra ra tay giết người, chiêu

thức của hắn rất ngắn gọn, nhưng rất lợi hại, bất quá tới giờ vẫn chưa tận mắt thấy người này giết người.

Vô tình, lạnh như băng, một kích một mạng, cái loại tốc độ này, ngay cả người mạnh nhất trong Tuyệt Sát lâu của hắn cũng chưa làm tới trình độ này.

Mộ Dung Thấu nhìn thấy Lạc Thanh Linh cuối cùng cũng đi ra khỏi xe, ánh mắt không khỏi chăm chú nhìn người được thiên hạ xưng tụng Trúc cơ công tử đáng vẻ ra sao.

Mi không vẽ mà dày, thần không tô mà sống động, mắt như sao sáng, phong thái hơn người.

Trong nháy mắt, mọi người đi theo Mộ Dung Thấu trong lòng đều cùng lóe ra ý niệm này.

Lạc Thanh Linh giả nam trang ăn mặc lại vô cùng đơn giản, áo bào màu nguyệt bạch, tóc đen dài tùy ý buộc thành một bó, không có bất kỳ trang sức dư thừa gì, nhưng phong tư thiên thành, ngạo nghễ quần hùng.

Một thân trong treo tựa như tiên hạ phàm.

Đôi mắt đen như điêu thạch đảo qua mọi người, ánh mặt trời sáng lạn cơ hồ đều bị hắn đoạt mất, quả thực tuần lẫm vô song như từ bức tranh đi ra, phong độ này, quả không hổ danh hiệu 'Trúc cơ công tử'.

Ánh mắt Lạc Thanh Linh lạnh lùng băng giá như đến từ địa ngục này, khiến người ta sinh ra cảm giác sợ hãi từ tận đáy lòng.

Đám người Tả Lang khiếp sợ, nhìn khí tức cả người Lạc Thanh Linh thay đổi, cả người tràn ngập khí huyết thị tức, quả thực khiến người ta đui mù, làm trong lòng sinh ra cảm giác tôn kính, như vị thần chiến tranh tối cao vậy.

Nhóm hắc y nhìn thấy Lạc Thanh Linh một chằm liền hạ sát thủ đứng hàng thứ 2 của Huyền Diệp lâu cộng theo cội khí lạnh thấu xương của cô mà sợ hãi, thân làm thích khách hơn nữa là người của Huyền Diệp lâu đứng thứ 2 trên giang hồ chuyên về ám sát, đối với hơi thở vô cùng mẫn cảm, với những người ngoài giới, bọn họ có thể thẳng tay giết chết không ngần ngại, nhưng với những Vương giả trong giới sát thủ, cái loại run sợ tận sâu tâm can này, không thể ngăn được.

Trong lúc nhất thời, tất cả thích khách giống như đã quên mất mục đích ám sát Lạc Thanh Linh.

Sau khi giải quyết tên chặn mình, Phiến Đình vội tiến tới chỗ Lạc Thanh Linh.

Máu theo trường kiếm chậm rãi từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất, Lạc Thanh Linh nhảy xuống ngựa, bước qua thi thể vô hồn, dẫm trên máu bước đến, bình tĩnh bước đến nhìn Phiến Đình: "Có sao không?"

Lạc Thanh Linh sắc mặt bình tĩnh, nhưng hai mắt lại tản ra tia lo lắng, Phiến Đình hơi tay lau đi vết máu trên mặt mình, nhướn mày nở nụ cười: "Cung chủ, thuộc không sao!."

Phiến Đình hơn mười tuổi đã lăn lộn trên giang hồ, có thể đứng hàng thứ năm Phiến Đình trả giá không ít, thích khách này, tuy lợi hại, nhưng làm sao có thể làm cô bị thương.

Bất quá, cung chủ thật sự làm cho cô ấm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 10: Mộ Dung Thấu!

Lạc Thanh Linh nghe Phiến Đình nói vậy tầm mắt đảo nhìn đám hắc y nhân đang bao vây họ: "Nói! Rốt cuộc là kẻ nào phái các người đến ám sát ta?"

Những người đó bị khí tức cường giả của Lạc Thanh Linh làm cho run sợ, tay cầm kiếm vô thức nói lỏng ra, dù như vậy không một ai lên tiếng trả lời, thân là người của Huyền Diệp lâu bọn họ vẫn có cốt cách của mình.

Lạc Thanh Linh nhìn thấy bọn người này nhất quyết không chịu nói ra đáp án mà cô muốn cũng không tức giận ngược lại mỉm cười nhàn nhạt: "Kìa, các người để mạng đây đi!"

Thời gian không kéo dài bao lâu đám người kia liền bị Phiến Đình, Lôi Minh và người của Lăng Thiên cung giải quyết.

Lạc Thanh Linh nhìn trên mặt đất chất đầy thi thể của đám thích khách, chân mày khẽ cau lại cho người lục soát nhưng chẳng thể tìm một ra chút dấu vết thật cẩn thận xem ra sẽ tổn không ít thời gian đây.

"Còn không mau xuất hiện, núp trong đó làm gì?" Lạc Thanh Linh đưa mắt nhìn rừng sâu.

"Không hổ là Trúc cơ công tử, nhanh như vậy đã phát hiện ra tại hạ." Âm thanh lười biếng vang lên, Phiến Đình và Lôi Minh đã kiểm tra giắt mình quay về hướng phát ra giọng nói, người nào, cư nhiên ngay cả hai người họ cũng không phát hiện?

Dưới đám lá xum xuê một nam tử tóc đen một thân trường bào màu tím nhạt tiêu sái đi tới.

Lạc Thanh Linh khẽ nheo mắt đánh giá hình dáng người đi đến dần hiện ra.

Đường nét gương mặt như một tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ, mi bay vào tận, đôi ngươi đỏ thắm mang theo sắc thái yêu mị, làm cho người ta mê hoặc, sống mũi cao thẳng, môi mỏng đỏ tươi.

Ngũ quan nếu xem xét lần lượt thì cũng không quá xuất sắc, nhưng cùng nhau đặt trên gương mặt, lại đoạt hết vẻ đẹp của phong hoa tuyết nguyệt.

Lãnh khốc cùng tà mị, vốn là có lẽ không thể dung chung một chỗ, vậy mà khuôn mặt kia dường như lại nhuần nhuyễn thể hiện chúng. Nam nhân quá thực yêu nghiệt, tuấn lãng làm người ta phải thở dài oán trách.

Lạc Thanh Linh cộng hai đời gặp qua không ít mỹ nam tử, tuy nhiên người này vẫn là khiến cô phút chốc không dời được ánh mắt: Tên này lớn lên yêu nghiệt như vậy là định quyến rũ ai đây? (quyến rũ ai, sau này chị sẽ biết!)

Người mới tới liền bước tới trước mặt Lạc Thanh Linh khoanh tay nhũ mi nhìn cô, dựa vào dáng vóc này ước chừng là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi.

Khác với sự cảnh giác của Phiến Đình và Lôi Minh, Lạc Thanh Linh rất bình tĩnh nhìn hắn: "Đám người này cùng với ngươi là một giuộc?"

Khóe miệng chậm rãi vẽ nên một tia cười yêu mị, Mộ Dung Thấu không chút để ý, tựa vào cạnh cửa xe ngựa mà nói: "Đám người này không phải của ta nhưng chuyện này cũng có một phần liên quan đến ta, bất quá ta nghĩ Trúc cơ công tử sẽ chấp nhận đâu nhỉ?"

Nói tóm lại là do tên yêu nghiệt này liên lụy đến cô! Chỉ là Lạc Thanh Linh cô không ra mình và tên này rõ ràng đây là lần đầu tiên gặp mặt làm sao lại bị người ta phái một đám thích khách tới đây diệt khẩu chứ?

"Nói cho rõ nếu không ngươi không yên với ta đâu! Còn có kêu thuộc hạ của ngươi ra đi, đã bị lộ còn ẩn núp cái gì? Bày vẽ cho ai xem!" Lạc Thanh Linh liếc xéo nhìn phía sau hắn.

Mộ Dung Thấu nghe vậy liền nhếch môi: "Đã Trúc cơ công tử nói vậy, các ngươi cũng ra đi!"

Mộ Dung Thấu vừa dứt lời một đám mặc hắc y liền xuất hiện, dựa vào thân thủ của đám người này xem ra thực lực mạnh hơn đám sát thủ trước vài phần.

Mộ Dung Thấu cười tà mị, bàn tay như bạch ngọc cầm một khối lệnh bài làm bằng huyết ngọc đưa trước mặt Lạc Thanh Linh, dựa vào chất liệu cùng hoa văn Lạc Thanh Linh liền nhận ra thứ này là gì.

Bên cạnh vốn cảnh giác mười phần, đám người Phiến Đình không khỏi kinh hô: "Long Ưu Lệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Ngươi Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 11: Nam Chính, Người Có Họ Hàng Với Hồ Ly Không?

Cái tên yêu nghiệt này lại có Long Ưu Lệnh, thứ mà cả một đời cung chủ chỉ có thể cấp cho một người duy nhất bởi giá trị đáng giá hơn hàng vạn kim ngân.

Lạc Thanh Linh xoa trán, đại sư phụ, nhị sư phụ, hai người đã thiếu người ta bao nhiêu tiền để đến nỗi phải dùng Long Ưu Lệnh thế chấp cơ chứ?

Sau khi nghe tên yêu nghiệt trước mắt nói rõ lý do cô gặp ám sát trong lòng không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, mắng hai vị sư phụ bất lương kia hại nàng cuốn vào cuộc tranh đấu anh em nhà người ta.

Không được, Lạc Thanh Linh cô ghét nhất là những chuyện như vậy phải tìm cách thoát ra mới được.

"Thì ra ngươi là kẻ mà hai vị sư phụ bất lương mà ta đã nhắc đến trong thư, đến đúng lúc lắm ta vốn có ý định thu hồi Long Ưu Lệnh này, hai người kia

thiếu người bao nhiêu tiền, ta trả!" Lạc Thanh Linh thân nhiên mà hỏi, thanh âm kia mềm nhẹ theo gió thổi qua, nghe thì có vẻ như ôn đạm, kì thực bén nhọn cực kỳ.

Mộ Dung Thấu không lộ ra ra bất có tâm tình gì thế nhưng đám hán mang theo bên cạnh nghe vậy không khỏi hơi hơi nhú mảy.

Tà Lang cũng đồng thời chau mày, mím chặt môi, theo như những gì hắn biết hơn một năm nay nhờ vào việc kinh doanh cộng thêm phí chữa bệnh trắng trợn kiểu kia số tài sản mà người này thu được tuyệt không phải con số nhỏ. Chỉ là người cực kì yêu tiền vì muốn không dây dưa với chủ nhân mà sẵn sàng làm như vậy sao? Đng tiếc a, nếu là người bình thường có lẽ sẽ đồng ý nhưng chủ nhân tiền không hề thiếu a!

"Nếu Trúc cơ công tử muốn như thế tại hạ cũng đồng ý, chỉ số tiền... này có hơi lớn!"

Ặc! Chủ nhân người đang nói gì vậy? Rõ ràng mục đích của chúng đâu phải là như thế? Tà Lang trong lòng kinh hô.

"Người cứ nói!" Hu hu, sẽ tốn bao nhiêu đây? Tim cô sắp rĩ máu, sau khi giải quyết được tên này Lạc Thanh Linh, cô nhất định sẽ tóm cho bằng được hai người kia, nhất định phải ân cần hỏi thăm một chút, không trị cái tật kia của hai người sớm muộn có ngày cô trắng niên mất sớm khỏi cần nữ chính Mộ Khuynh Tuyết cùng nam chủ Mộ Dung Thấu ra tay.

"Hai vị sư phụ của công tử thiếu ta XXXXX vạn." Mộ Dung Thấu cười cười nói rất bình thản.

Rắc! Dường như có vật gì đó vỡ thì phải?

Số tiền lớn như vậy, hai kia rốt cuộc đã làm gì mà chi nhiều như thế hả?

Đám người Phiến Đình nhìn bộ dạng lửa giận hùng hục của Lạc Thanh Linh âm thầm nuốt nước bọt, không tự chủ được lùi xa chỗ cô đứng, cung chủ thật đáng sợ!

Lạc Thanh Linh cố gắng không nổi điên: "Được, ta..." chữ 'trả' cô còn chưa kịp nói thì Mộ Dung Thấu đã quăng cho cô một quả bom, không phải bom thường mà có sức công phá tuyệt chỉ hơn chứ không kém việc nỡ ném xuống hiroshima và nagasaki hai quả bom nguyên tử ở trong chiến tranh thế giới thứ hai!

"Không phải là kim ngân mà là hoàng kim!" Giọng điệu của Mộ Dung Thấu hết sức bình thản cứ như việc số tiền kia chỉ có vài đồng chẳng đáng để hắn bỏ vào mắt!

Trên trán Lạc Thanh Linh xuất hiện rất nhiều chữ thập, cho dù cô có bán luôn bản thân cũng không trả nổi, số tiền kia bằng một nửa quốc khố khi sung túc của Ngọa Thiên: "Làm sao có thể nhiều như vậy, gạt người?"

Lời của Lạc Thanh Linh cũng là tiếng lòng của Tà Lang, hắn nhớ rõ con số trên tờ giấy nợ mà sư phụ của chủ nhân đưa trước khi mất đâu có nhiều như vậy.

"Tại hạ nào dám, ban đầu quả thật hai vị tiền bối mượn tại hạ là XXXXX vạn bạc thế nhưng do kéo dài cho nên số tiền mới thành con số kia!" Mộ Dung Thấu nhún vai ra vẻ bất đắc dĩ nhìn Lạc Thanh Linh.

"Bọn họ mượn người đã được bao nhiêu năm?"

"5 năm lẻ 6 tháng!"

"Chỉ có nhiều đó thời gian, tại sao lại lên nhiều như vậy? Lãi suất người tính bao nhiêu?"

"Cứ mỗi tháng không trả, số tiền nợ tăng lên gấp đôi!"

"Ngay cả ta cũng chưa có cho vay cắt cổ kiểu đó! Hai người kia đầu óc ra nước hai sao mà lại đồng ý vay như vậy? Không có bằng chứng, người nghĩ ta tin sao?" Hừ, nhất định là tên này gạt mình.

"Nếu công tử không tin thì xem giấy nợ!"

"..." Lạc Thanh Linh cổ họng tắc nghẹn, sắc mặt tối như mực hàn khí bốc lên hùng hục, đám người Phiến Đình ra sức thu nhỏ tồn tại của chính mình.

Lạc Thanh Linh không nói hai liền lập tức xé nát tờ giấy ủa vàng kia, cười tươi như hoa nhìn Mộ Dung Thấu: "Không có giấy nợ, Long Ưu Lệnh kia của người chẳng qua là một khối ngọc thượng phẩm thôi! Phiến Đình, Lôi Minh chúng ta đi!"

Đám người Tà Lang nhìn hành động của cô như vậy cảm muốn rớt xuống, còn có thể làm như vậy sao? Người này cũng quá vô si rồi!

"Khoan đã, thứ mà công tử xé chỉ là bản sao thôi! Bản gốc ở chỗ này cơ!" Mộ Dung Thấu cầm một tờ giấy hoe vàng trên đó có hai chữ to GIẤY NỢ, hắn đương nhiên dự liệu trước tất cả cho nên mới đến tìm Lạc Thanh Linh, trong mắt sáng lên ý cười giảo hoạt!

Chết tiệt, khi cười lên lại đẹp như nhật nguyệt, nếu là bị thương Lạc Thanh Linh nhất định sẽ thương thức một phen nhưng bây giờ hận không thể đánh cho hắn một trận nên thân, yêu nghiệt gì chứ tên này là hồ ly mới đúng!

"Đó là bản gốc, chỉ duy nhất nhất một tấm?"

"Đúng!"

Nghe được đáp án mà mình muốn, Lạc Thanh Linh không khỏi mỉm cười hài lòng: "Vậy ta đây không khách khí!"

Nói đoạn Lạc Thanh Linh liền vận kinh công dùng tốc độ tối đa, bọn Tà Lang chưa kịp phản ứng lại thì cô đã tiếp cận Mộ Dung Thấu.

"Chủ nhân, cẩn thận!" Tà Lang chỉ có thể kinh hô.

Mộ Dung Thấu thân hình chợt loé tránh thoát công kích Lạc Thanh Linh, tay vươn ra chụp lấy mảnh trường cửa rèm ra vào của xe ngựa của Lạc Thanh Linh. Mảnh trường trong tay Mộ Dung Thấu linh hoạt như một con giao long, bay tới hướng Lạc Thanh Linh.

Thân thủ nhanh như điện, nội lực bức người. Lạc Thanh Linh nhũn mày, tuổi người này chỉ hơn nàng đôi chút mà đã có cường đại thể kia, còn không đợi Lạc Thanh Linh kịp phản ứng, mảnh trường đã muốn quấn quanh người.

Đối với việc mình cuốn Lạc Thanh Linh có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh lấy lại trấn tĩnh, dùng dao găm luôn mang bên mình cắt đứt nó mà tiếp đất.

Khoé miệng nhếch lên ý cười nồng đậm, Mộ Dung Thấu nhìn mảnh trường bị cô cắt đoạn, cười gian nói: "Thân thủ của Trúc Cơ công tử thật sự không tệ...."

Quăng đoạn mảnh trường kia xuống đất, Lạc Thanh Linh trừng mắt nhìn tên yêu nghiệt mị hoặc khuynh thành, có thể làm chúng sinh trong thiên hạ mà nói: "Không chơi nữa, người cầm Long Ưu Lệnh đi đồ nợ thì đi tìm hai lão già kia đi!"

Khoé miệng chậm rãi nhếch lên một chút, Mộ Dung Thấu cười tà mị: "So với bọn họ, ta càng muốn là người cơ!" Cứ như con mèo nhỏ xù lông vậy thật khiến cho người khác có tâm tư trên ngao.

"Muốn ta làm không công cho người, nằm mơ!" Đáng ghét, rõ ràng đã ngâm mình trong dược liệu mấy năm cộng thêm Thất Sắc Diệp giúp cô tăng thêm 10 năm nội lực mà vẫn thua hẳn một bậc nếu có thể thắng nhất định cô sẽ đánh cho khuôn mặt kia biến dạng, cười cái gì mà cười.

Tên này không chỉ diện mạo biến thái ngay cả võ công cũng biến thái không kém!

Đáng thương cho Lạc Thanh Linh, 10 năm công lực của cô làm sao thắng nổi 50 năm công lực mà sư phụ người ta truyền cho chứ?

"Nếu Trúc cơ công tử không đồng ý, như vậy tại hạ chỉ còn nước công bố cho thiên hạ biết Trúc cơ công tử là thân nữ nhi..."

Chân của Lạc Thanh Linh khễ khụng lại song rất nhanh vẫn tiếp tục bước lên xe ngựa: "Tùy người!"

"Chuyện giới tính này quả thật cũng không to tác gì, đại tiểu thư Lạc Thanh Linh không để tâm là đúng!"

Cả người Lạc Thanh Linh cứng lại, xoay người nhướn mày nghiêm túc nhìn Mộ Dung Thấu lạnh giọng nói: "Đừng nói là hai..."

"Không phải, hệ thống tình báo của tại hạ vẫn còn dùng được mặc dù có chút tổn thời gian." Mộ Dung Thấu cười tà nhìn cô.

_____ Ta là đường phân cách _____

Lạc Thanh Linh nghiêng răng nhìn tên hồ lý cười tùm tùm trước mặt, hận không hề xông đánh cho hắn một trận toi đời. Phiến Đình rót ly trà cho Lạc Thanh Linh: "Cung chủ, uống chút trà hạ hỏa đi."

Tiếp lấy ly trà Lạc Thanh Linh hỏi hắn một câu: "Đúng rồi, người tên gì?" Bị kéo vòng cái vòng rất rối của hoàng tộc Lạc Thanh Linh cảm thấy kế hoạch an ổn làm con sâu gạo trong phủ Thừa tướng, đến tuổi thì xuất giá của nàng khó mà thực thi được cũng may Long Ưu Lệnh chỉ có giá trị 3 năm, vẫn còn kịp để cô kịp giờ chân chạy đi không dây dưa với nam nữ chính của bộ tiểu thuyết Khuynh thế vương phi của Tà Vương.

"Mộ Dung Thấu!"

"Phụt!" Nghe cái tên này Lạc Thanh Linh nhện không được phun ngay ngụm trà vừa mới vào khoang miệng, nếu không phải thân thủ Mộ Dung Thấu rất nhanh thì hắn ách sẽ bị cô phun trúng.

Đương nhiên dù hắn có bị phun trúng cũng chẳng mấy may ảnh hưởng đến tâm tình của Lạc Thanh Linh.

Cái gì thế này, hắn chính là Mộ Dung Thấu! Ông trời, người thật biết cách đùa giỡn cô cơ mà.

Phiến Đình bên cạnh vội cầm khăn đưa cho Lạc Thanh Linh, sau khi lau khoé môi của mình cô hít một hơi mà sau đó vỗ mạnh bàn: "Không thương gì nữa! Người muốn công bố Trúc cơ công tử là Lạc Thanh Linh của phủ tể tướng tùy người!" Mặc dù chuyện này sẽ rất rắc rối nhưng vẫn đỡ hơn khi dây vào tên này.

Đối việc phản ứng của Lạc Thanh Linh, Mộ dung Thấu hết sức không hài lòng. Rõ ràng họ mới gặp nhau lần đầu làm sao có khả năng đắc tội cô, làm gì mà lật mặt không đồng ý nữa? Người quả nói không sai, tính cách của đàn bà con gái như kim mò đáy biển.

Nếu Lạc Thanh Linh biết tiếng lòng của Mộ Dung Thấu nhất định nhìn không được chỉ thẳng mặt mà nói: Đương nhiên, nữ phụ mà dây dưa với nam chính kết cục nhất định sẽ bị nữ chính xử lý không nương tay.

Mặc dù hiện tại Lạc Thanh Linh cô vừa có quyền vừa có tiền tài muốn gì được nấy nhưng làm ơn xin nhớ nữ chính có bàn tay vàng, thứ không thể coi thường giúp cho mạng nữ chính sống dai hơn cả tiểu cường* (con gián).

"Một khi ta công bố ra cho đại hoàng huynh và ngũ đệ cô nghĩ họ sẽ để yên cho cô sao? Thế lực của phủ Thừa Tướng cộng thêm thân phận của cô, hai người kia nhất định sẽ tìm cách khiến cho phụ hoàng tứ hôn với cô!" Mộ Dung Thấu cười cười nhìn cô.

"Cô chỉ còn có con đường hợp tác với ta mà thôi!" Tiếng cười thân thiện tràn ngập bên tai, dù rất nhẹ, nhưng lại vô cùng kiều ngạo.

Lạc Thanh Linh cảm thấy sét đánh giữa trời xanh, đùa kiểu gì vậy: Nếu gã cho một trong hai tên kia, kết quả cũng chỉ có một con đường thậm chí còn liên lụy đến toàn bộ những người sống ở phủ thừa tướng, như thế thì bao nhiêu nỗ lực trong nhiều năm của cô liên thành công đã trắng!

"Được, ta đồng ý. Bất quá ngươi phải hứa với ta một chuyện." Đi bước nào hay bước đó vậy.

"Chuyện gì?" Mộ Dung Thấu nhướn mày nhìn cô.

"Ta làm việc cho ngươi ba năm, đổi lại sau phủ thừa tướng có đắc tội ngươi mong ngươi buông tha cho họ!"

"Thành giao!"

Lạc Thanh Linh cứ cho rằng mình tìm được con đường sống cho phủ thừa tướng song lại tự mình chui vào hang hổ ly, kết quả bị hấn lừa ăn sạch khóc không ra nước mắt.

Mãi sau này Lạc Thanh Linh cũng nhận định ra bản chất thực sự của Mộ Dung Thấu, giận dữ vỗ mạnh xuống bàn: "Mộ Dung Thấu, nhất định là ngươi có họ hàng với hổ ly nếu không tại sao lại gian xảo, vô lại, âm hiểm như vậy?"

"Bây giờ nàng mới biết sao, Linh Nhi!" Tên hổ ly gian xảo nào đó cười tà mị.

"..." Lạc Thanh Linh giận run người, cái tên hổ ly này có ra vẻ tự hào về điều đó nữa cơ chứ. Cô thật sai lầm đánh giá thấp độ mặt dày của tên này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Ngươi Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 12.1: Chạm Mặt Nữ Chính Mộ Khuynh Tuyết!

Mặt trời rực rỡ, trời cao mây trắng.

Trong tiểu viện Bích Trí của phủ thừa tướng, dưới gốc cây hoa anh đào tung bay, một nữ tử thân mặc y phục màu tím nằm nghiêng người ôm chiếc mền mà lười ăn vặt.

"Tỷ tỷ, người còn ở đây lười biếng phơi nắng nữa sao? Mau ngồi dậy cùng muội đi đến Cẩm Tú Các mau!" Lạc Triều Nhan hớn hờ chạy đến kéo cái gối ôm của Lạc Thanh Linh ra buồn bực nói.

Mặc dù có chút không tình nguyện nhưng cuối cùng Lạc Thanh cũng giơ tay đầu hàng trước vẻ bán manh siêu cấp đáng yêu của tiểu muội của mình.

"Phiến Đình, chuẩn bị xe ngựa đi!"

"Vâng, thưa tiểu thư."

Trời xanh mây trắng, xe ngựa ở trên quan đạo từ từ mà đến, không nhanh không chậm, Lạc Triều Nhan 5 tuổi vô cùng hứng thú nhìn cảnh vật bên ngoài xe ngựa.

Chỉ một lát sau, xe ngựa liền dừng trước Cẩm Tú Các. Nói đến Cẩm Tú Các này chỉ mới thành lập được 3 năm thế nhưng vô cùng nổi tiếng vì nơi này có đầy đủ mọi thứ từ trang sức cho đến dược liệu vô cùng quý giá có giá trị tính từ ngàn lượng kim ngân trở lên, tuy đắt tiền nhưng rất được lòng tầng lớp thượng lưu bởi có thể đến đây mua hàng chứng tỏ được thân phận người đó không tốn quý cũng là phú giáp một phương.

Phiến Đình đỡ Lạc Triều Nhan bước xuống xe, chẳng đợi Lạc Thanh Linh thì con bé đã ba chân bốn cẳng chạy vào trong.

Ngồi trong xe Lạc Thanh Linh lên tiếng: "Ngươi cứ theo con bé vào trước đi, chút nữa ta sẽ vào!"

"Vâng!" Nói đoạn Phiến Đình liền nhanh chân đi theo Lạc Triều Nhan.

Xa phu lại cho xe ngựa di chuyển lần nữa, bên trong bàn tay trắng nõn của Lạc Thanh Linh cầm lấy một mảnh giấy, miệng chậm rãi lẩm nhẩm những dòng chữ trên đó.

Xe ngựa dừng trước đại môn của Túy Hương Lâu. Từ lâu này xanh vàng rực rỡ, chỉ là một cái tiền đình cũng đã rộng không dưới vài mẫu vuông; cả từ lâu, chiếm diện tích chỉ sợ không dưới chục mẫu, cái này cũng thôi nhưng điều khiến người ta ngoài ý nhất chính là, nơi này cao chừng mười mấy tầng, đồ sộ đứng vững vàng cao vút trong mây, không hổ danh là thiên hạ đệ nhất từ lâu.

Lạc Thanh Linh ung dung bước xuống.

Những người xung quanh nhất thời ồn ào, giữa tiếng ồn ào huyền ảo.

"Đại mỹ nhân, còn đẹp hơn cả đệ nhất mỹ nhân Trần Bích La thiên kim của Trần Bắc tướng phủ nữa chứ!"

"Quả thật rất mỹ, không biết là thiên kim nhà nào nữa?" Dù sao người đến Túy Hương đệ nhất lâu dùng cơm cũng là người có tiền và có thân phận, có địa vị.

...

Đối với bình luận của mọi người Lạc Thanh Linh cũng không để tâm cho lắm thân nhiên nhìn lướt qua đám người xung quanh, cất bước đi vào khách điểm, mà xa phu (người đánh xe ngựa) theo sát phía sau.

Đợi cho Lạc Thanh Linh biến mất trong Túy Hương Lâu, mọi người bên ngoài mới hoàn hồn phản ứng lại.

Sau đó mọi người bắt đầu đoán vị mỹ nhân kia rốt cuộc là con nhà quyền quý nào dẫn đến bên ngoài còn ồn ào ầm ĩ hơn cả ban nãy nữa.

Tiểu nhị theo lệ chạy đến đoán tiếp khách quý nhìn thấy dung mạo của Lạc Thanh Linh tuy có chút ngây ngốc nhưng rất nhanh lấy lại vẻ chuyên nghiệp của mình cười vui vẻ: "Tiểu thư xin mời người đưa thẻ thân phận ạ!"

Xa Phu phía sau liền đưa cho tiểu nhị một tấm chạm trổ tinh xảo bằng bạc, nhìn thấy nó tiểu nhị càng ra sức cung kính mang Lạc Thanh Linh đến lầu 7 của Túy Hương Lâu.

Đám người đến Túy Hương Lâu dùng bữa ngờ ngác nhìn theo bóng của Lạc Thanh Linh mà phát ngốc, cô gái này không chỉ mỹ lệ vô song thân phận còn rất đáng tiền, thẻ kim ngân kia cho dù là tính cả cả toàn bộ ngũ quốc của chỉ có 30 cái a!

Mà tại lầu 8 một nam tử thân mặc bạch y, dung mạo vô cùng tuấn mỹ tựa như tiên nhân người này chính là Mộ Dung Phục, ánh mắt hắn tỏa ra sự hứng thú khi nhìn thấy Lạc Thanh Linh tay khẽ phẩy quạt mà nói: "Mau cho người điều tra cô gái kia là ai cho ta!"

"Dạ, Thưa đại Hoàng Tử!"

Tiến vào trong căn phòng ở lầu 7, xa phu vẫy tay cho tiểu nhị lui, cùng bạch y nhân tiến vào phòng hạng nhất trong lầu 7 này.

"Chủ nhân, uống trà." Cởi bỏ mũ rom trên đầu, hiện ra dung mạo anh tuấn có một chút lãnh khốc dù như vậy cũng khiến cho rất nhiều trái tim thiếu nữ ngã đổ vì hắn.

"Lâu chủ của Huyền Diệp lâu đã thay đổi ư?" Ngồi bên cửa sổ, Lạc Thanh Linh trầm giọng hỏi.

"Vâng! Chỉ có điều người của ta chưa điều tra được người đó là ai." Ám Phong tam đường chủ của Lăng Thiên Cung phụ trách tình báo ngũ quốc, lập tức khom người trả lời.

"Ngươi cũng đừng để ý đến thân phận người kia làm chi cho tốn thời gian, cứ giám sát mọi hành động của Huyền Diệp lâu là được!" Lạc Thanh Linh nghe vậy, nhíu mày, ngửa đầu nhìn trời cao xem nữ chủ đã xuyên qua rồi, Huyền Diệp lâu tuy bị Mộ Dung Thấu dày vò một phen thực lực rơi mạnh miễn cưỡng lắm mới đứng hàng thứ 5 trong hàng trăm tổ chức lớn nhỏ trải dài khắp ngũ quốc về chuyện ám sát, có thể thu phục nói cũng đủ chứng tỏ giá trị võ lực của Mộ Dung Thấu rồi.

"Nè, còn ba ngày nữa là Chiến thần của Ngạc Thiên quốc của chúng ta Duệ Vương liền dẫn binh trở về đó!" Một vị công tử nhà thế gia nào đó hưng phấn nói, do giọng nói có chút lớn cho nên Lạc Thanh Linh nghe được.

Đối với cái tên này Lạc Thanh Linh cảm thấy rất khó chịu, cái tên hồ ly kia do biết cuộc chinh chiến này không phải trong thời gian ngắn là xong, lo lắng trong lúc hấn không có mặt ở đây mẫu phi hấn sẽ bị đám người kia mưu hại cho nên gấp rút tìm cô làm bảo kê. Nếu chỉ có như thế thì còn đỡ, tên kia thật sự rất biết tận dụng triệt để, mọi chuyện lớn nhỏ trong vương phủ của hấn Lạc Thanh Linh đều phải giải quyết hết.

Lúc nhìn một đồng giấy tờ chất cao hơn cả đầu Lạc Thanh Linh giật giật khóe môi: "Ngươi không sợ ta giở trò à?" Ngay cả ám vệ cũng giao cho cô.

"Nàng dám sao?" Mộ Dung Thấu cầm bút lông soi cười khiêu khích Lạc Thanh Linh.

"..." Quả thật cho cô mười lá gan cũng không dám.

"Mọi chuyện đã bàn giao cho Tả Lang chưa?" Lạc Thanh Linh chống má nhìn mọi người bên dưới đang nghị luận chuyện Mộ Dung Thấu thống lĩnh tam quân đánh bại dị tộc Xích Ly ở phía Bắc.

"Rồi ạ!" Âm phong nhanh đáp.

"Tính cách của tên Thi Sách kia chẳng thay đổi gì, trong một ngày giải quyết xong chuyện này. Có lẽ hiện tại đang rong chơi ở nào rồi à! Mà thôi, chúng ta cũng nên đến Cẩm Tú Các nếu không muộn muộn ta giận thì nguy."

"Dạ!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 12.2: Gặp Mặt Mộ Khuynh Tuyết

Hôm nay là ngày thứ tư tính từ lúc Mộ Khuynh Tuyết cô xuyên không đến này. Đường đường là thủ lĩnh đứng đầu của giới hắc đạo ai ngờ lại bị giết bởi một đám ô hợp như vậy, nếu để cho người ta biết sẽ cười thúi ruột mất.

Bỏ qua chuyện đó sang một bên, thân thể bị cô chiếm lấy có tên giống hệt cô là Mộ Khuynh Tuyết, là đích nữ của Trần Nam tướng phủ của Ngao Thiên quốc Mộ Khuynh Tuyết năm nay mười sáu tuổi, trên có thì có đại huynh Mộ Thiên Tân và nhị tỷ Mộ Nhã Liên, hai người này là anh chị cùng cha khác mẹ của cô cũng là những người nổi bật nhất trong số năm người con của Trần Nam tướng quân.

Tổ ngoại của Mộ Khuynh Tuyết là anh em cùng sinh ra từ của Mộ Dung thái tổ, sau khi lên ngôi Mộ Dung Anh đã phong cho tổ ngoại của cô làm vương gia khác họ với hoàng tộc, chức tước này được truyền theo đời này sang đời khác cho đến ngoại công của cô do chỉ có một đứa con gái. Mộ Dung Thái Tông bên phong làm Bắc Nguyệt quận chúa, mà người này chính là mẫu thân của Mộ Khuynh Tuyết.

Bắc Nguyệt quận chúa do mến mộ mà gả cho Trần Nam tướng quân, người bên ngoài nhìn thì thấy là đôi phu thê ân ái nhưng thực chất không phải vậy. Trần Nam tướng quân tuy ban đầu có một chút yêu thích Bắc Nguyệt quận chúa vì mỹ mạo của bà song rất nhanh liền mất hứng thú vì sự nhu nhược của bà, nhưng ngại thể diện của nhạc phụ. Bình An vương chỗ dựa duy nhất cho Bắc Nguyệt chúa do tuổi già cộng thêm vết thương cũng hành người, một năm thời gian tính từ khi con gái mình gả cho người liền mất, không còn chỗ dựa Bắc Nguyệt quận chúa sinh ra Mộ Khuynh Tuyết do uất cũng cùng sự chèn ép của Ngô di nương không bao lâu Bắc Nguyệt quận chúa mất, Trần Nam tướng quân vì tiền đồ của hai đứa con lại cảm thấy thân là thiên kim tiểu thư của phủ Thái sư mà phải làm thiếp, cho nên nhân dịp lập công bèn dâng sớ cầu hoàng thượng phong Ngô di nương tên là Ngô Loan Loan thành chính thê của mình.

Mộ Khuynh Tuyết dung mạo đẹp hơn mẫu thân mình vài phần thể nhưng tính cách vô cùng yếu đuối, ở thế giới cường giả vì tôn thể này lại càng làm cho Trần Nam tướng quân không yêu thích, trở thành chính thê Ngô Loan Loan do oán hận mẫu thân của Mộ Khuynh Tuyết hạ nạng nhiều năm bị người khác chế cười liền không cho Mộ Khuynh Tuyết sống cuộc sống của một thiên kim tiểu thư tùy ý cô tự sinh tự diệt, nhận hết muộn phiền ủy khuất.

Vốn dĩ nhu nhược, Mộ Khuynh Tuyết cúi người cầu toàn lấy lòng mọi người, cuối cùng ngay cả người hầu thấp kém nhất cũng dám khi dễ cô.

Đã như vậy Ngô Loan Loan vẫn không chịu buông tha cho Mộ Khuynh Tuyết mà còn thuê người của Huyền Diệp lâu đến giết cô, mà cô lại xuyên thành nguyên chủ. Mọi oan ức trước đây mà nguyên chủ nhận được, Mộ Khuynh Tuyết nhất định sẽ bắt họ nhận lấy phần trừng phạt xứng đáng, coi như là bồi thường nguyên chủ đi.

Bản thân Mộ Khuynh Tuyết cô thuộc dạng người có thù tất báo, sau khi hồi phục được phần nào thực lực người của Huyền Diệp lâu lại đến, nhờ thế mà cô mới mượn cơ hội thu phục tổ chức sát thủ này.

Sau khi dậy dỗ một chút cho đám nô tài không an phận kia, Mộ Khuynh Tuyết liền quyết định đi dạo để tìm hiểu rõ thế giới này.

Dưới sự giới thiệu của Tiểu Hoa, Mộ Khuynh Tuyết liền đến Cẩm Tú Các tìm một số dược liệu để bào chế thuốc độc dù sao thực lực của cô chưa hồi phục hoàn toàn.

Những người đến Cẩm Tú các nhìn Mộ Khuynh Tuyết tuy bị mỹ mạo của cô làm ngây người nhưng khi biết cô chính là Mộ Khuynh Tuyết ánh mắt lập tức bị thay đổi, hừ đẹp như vậy cũng chẳng có lợi ích gì!

Đối với ánh mắt của đám người kia Mộ Khuynh Tuyết cũng chẳng thèm để ý.

Người của Cẩm Tú các vô cùng chuyên nghiệp, không có tỏ ra thái độ bất kính gì với Mộ Khuynh Tuyết mà cười nói: "Tiểu thư muốn tìm thứ gì, tiểu

nhân sẽ mang người đi."

"Ta muốn tìm thảo dược!" Mộ Khuynh Tuyết lạnh nhạt nói.

"Thảo dược nằm ở lầu ba, xin mời đi theo lối này!"

Lạc Triều Nhan vốn phân vân không biết nên chọn món quà nào cho bà ngoại dưới sự gợi ý của Phiến Đình liền quyết định đến lầu 3 mua thảo dược để bà ngoại dùng, cuối cùng vừa ý một đóa Thiên sơn Tuyết liên, đang định thanh toán lại bị người ta chặn ngang: "Này, Thiên Sơn Tuyết Liên này là ta nhìn thấy trước!"

"Tiền người còn chưa trả thì nó không phải của người, tính tiền thứ này cho ta!" Mộ Khuynh Tuyết lạnh nhìn Lạc Triều Nhan, sau liền bước lên chỗ chuông quây.

"Người ăn nói thật ngang ngược! Phiến Đình, ngăn cả nàng ta lại!" Lạc Triều Nhan vô cùng tức giận, khó khăn lắm mới giúp tỷ tỷ tìm một món quà mừng tuổi cho bà ngoại cô tuyệt đối không cho phép người khác phỏng tay trên.

Phiến Đình thấy rõ Mộ Khuynh Tuyết ngang ngược như vậy chân mày hơi nhíu lại, đưa tay cản Mộ Khuynh Tuyết: "Mộ tiểu thư, thứ này là tiểu thư nhà ta thấy trước!"

"Nếu ta cứ muốn lấy thì sao?" Mộ Khuynh Tuyết cười khẩy.

Đám người bên cạnh nhìn Mộ Khuynh Tuyết không chịu buông đóa Thiên Sơn Tuyết liên, không khỏi lắc đầu Mộ Khuynh Tuyết ngu ngốc hết thuốc chữa rồi mới đắc tội tiểu thừa tướng phủ.

Những tiểu thư từ lầu hai do tò mò mà lên lầu ba nhìn cảnh này trong lòng không khỏi vui sướng khi người gặp họa, họ sớm đã chán ghét Mộ Khuynh Tuyết nhu nhược ngốc nghếch thế nhưng lại có hôn ước với ngũ hoàng tử, một cái bao cò như cô ta xứng sao!

Chuông quây lầu 3 đứng một bên định lên tiếng can ngăn thì một giọng nói trong trẻo vang lên.

"Nếu Mộ tiểu thư đã muốn đóa thiên sơn tuyết liên này thì cứ tự nhiên mà lấy!"

"Tỷ tỷ!" Lạc Triều Nhan nhìn thấy nhị tỷ mình đến liền rất vui nhưng khi cô nói như vậy liền đưa tay chỉ thẳng về phía Mộ Khuynh Tuyết: "Rõ ràng là nàng ta sao, tại sao chúng ta phải nhường?"

Lạc Thanh Linh rất muốn nói với em gái đáng yêu rằng bởi vì cô ta là nữ chính, ai tranh với cô ta điều không có kết quả tốt, chỉ là điều này Lạc Thanh Linh không thể nói ra, bẹo má ním cười mà nói: "Triều Nhan là đứa bé ngoan cho nên nhường thứ kia cho vị tỷ tỷ kia đúng không?"

"Nhưng đây là quà tặng mừng thọ mà khó khăn lắm muội mới...Được rồi, là trẻ ngoan muội không thêm chấp nhất với cô ta!" Triều Nhan mặc dù không cam lòng nhưng nhị tỷ đã nói vậy cô đành nghe thôi.

"Ngao lắm!" Lạc Thanh Linh cười cười nói.

Đưa mắt nhìn Mộ Khuynh Tuyết: "Muội muội ta còn nhỏ, mong Mộ tiểu thư không chấp nhất!"

"Không dám." Mộ Khuynh Tuyết lạnh nhạt đáp, bày dáng vẻ tháu tình đạt lý như thế cho ai xem, giả tạo.

Phiến Đình nhìn thái độ của Mộ Khuynh Tuyết trong lòng nổi hỏa, ghi nhớ người này vào danh sách đen.

Mọi người nhìn Lạc Thanh Linh rời đi, không khỏi bàn tán: "Lạc Triều Nhan gọi nàng ta là tỷ tỷ như vậy người kia chính là nhị tiểu thư phủ thừa tướng, Lạc Thanh Linh rồi!"

"A! Là vị tiểu thư do bệnh tật mà phải lên núi tìm đại phu chữa trị gần 7 năm sao? Nghe mẫu thân ta nói thì ba năm trước nàng ta đã trở về nhưng do sức khỏe nên không có bước ra khỏi cổng phủ thừa tướng, nhìn sắc mặt thể kia chắc đã trị hết rồi!"

"Mĩ mạo như vậy xem ra chức đệ nhất mỹ nhân liền thay đổi a!"

"Hừ, có khi lại là một bao cò giống người nào đó thì sao?"

"Ừm, Kinh tiểu thư nói có lý!"

Bla bla,....

Mộ Khuynh Tuyết sắc mặt lạnh nhạt không ai biết trong lòng cô ta nghĩ gì, Tiểu Hoa bên cạnh khẽ gọi lúc này Mộ Khuynh Tuyết mới quay người tính tiền đóa Thiên Sơn Tuyết liên.

Ngồi trên ngựa Lạc Thanh Linh không khỏi hồi tưởng lại trong tiểu thuyết có nói từ nhỏ nữ chính đã được tổ chức hắc đạo nuôi dưỡng, cùng với một đám trẻ con được lựa chọn kỹ càng bị giam lỏng ở đảo biệt lập, tiến hành nghi thức đặc huấn địa ngục.

Mười năm không sống thì chết đấu tranh, khi bốn mươi đưa nhỏ giờ chỉ còn lại bốn, trận đặc huấn này mới tính chấm dứt. Bất quá, bốn người đều được huấn luyện thành siêu cấp đặc công, trở thành sát thủ xuất sắc nhất trong tổ chức.

Chiến đấu, ám sát, ngoại ngữ, tâm lý học, theo dõi và bị theo dõi, thành lập và quản lý mạng lưới tình báo, thiên tài có chỉ số thông minh cực cao là nữ chủ nhân là người biểu hiện xuất sắc nhất trong số bốn người.

Cuộc sống khắt khe, nguy hiểm, kích thích, tràn ngập tội ác cùng nhân trí liều chết tính toán và giết chóc như vậy, chỉ hơi sơ suất một chút sẽ lập tức bị tiêu diệt, nhưng Mộ Khuynh Tuyết lại thích thú.

Bằng bốn năm ngắn ngủi, dựa vào thực lực và mưu trí của mình trở thành nữ nhân bất bại được ghi trong tuyệt thế truyền thuyết giới hắc đạo, không dùng ở đó vì muốn nắm giữ vận mệnh của mình nữ chính liên lời xuống kẻ tiền nhiệm mà trở thành thủ lĩnh của thế giới ngầm.

Một người như vậy lại chết bởi chính sự ngông cuồng coi thường kẻ khác, sống lại người này vẫn không có kì sự thay đổi nào thậm chí tính xấu càng lớn nhiều lần đặc tội không ít người.

Chân ngôn sống của Mộ Khuynh Tuyết là 'người phạm ta thì đừng trách ta vô tình', lần này muội muội Lạc Triều Nhan của cô lại xảy ra tranh chấp với nữ chính, đồ cũng đã nhường rồi cộng thêm tiểu muội còn nhỏ thân là nữ chính Mộ Khuynh Tuyết chắc sẽ không ghi hận đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 13: Náo Động Trấn Nam Tướng Phủ, Nữ Chủ Người Thật Uy Vũ!

Đi gần nửa thành Kính An, Lạc Triều Nhan mới tìm được món quà mừng thọ ưng ý vô cùng vui vẻ chạy đến tiểu viện của mẫu thân mà khoe một phen.

Đi phía sau Lạc Thanh Linh u oán nhìn muội muội tinh lực dư thừa chạy nhảy như con khỉ.

Bên cạnh Phiến Đình nhìn vẻ mặt của cô như vậy không khỏi phì cười.

Vừa bước vào tiểu viện liền nhìn thấy Lạc Triều Nhan đang hoa tay múa chân kể lại bản thân đã vất vả như thế nào mới mua được món quà, Hạ Tâm Lan ngồi một bên mỉm cười dịu dàng nghe tiểu nữ nói.

Nhìn thấy Lạc Thanh Linh bước vào, Hạ Tâm Lan bèn hỏi: "Chẳng phải đã nói là đi Cẩm Tú Các, nơi đó có đủ mặt hàng con hà tất gì phải cùng muội muội chạy hơn nửa kinh thành? Có mệt không?"

Chưa kịp để Lạc Thanh Linh nói thì Lạc Triều Nhan nhanh miệng kể lại vụ tranh chấp ở Cẩm Tú Các, cuối cùng còn không quên bồi một câu: "Hèn chi ngay cả ngũ điện hạ cũng không ưa cô ta!" Tính cách không nói lý lẽ như thế ai mà yêu nổi.

Hạ Tâm Lan nghe xong chuyện cũng không tránh khỏi cau mày: "Mấy đứa con của Trấn Nam tướng quân nhân thật...Linh Nhi và Nhan Nhi sau này các con ít tiếp với bọn họ đi." Hai đứa con lớn của ông ta bà cũng đã gặp đôi lần tuy nghe không ít lời khen của quý phụ về tài hoa song thật chất nhân phẩm có phần giả tạo, chuyện của nhà đó lại phức tạp bà không mong con mình dính vào.

Lạc Thanh Linh cười vui vẻ đáp, mẫu thân thật ra con đã có ý này từ lâu rồi: "Triều Nhan ngay cả mẫu thân cũng nói vậy cho nên sau này muội hãy tận lực đừng dây dưa với Mộ Khuynh Tuyết!"

"Muội biết!" Lạc Triều Nhan tuy có chút khó hiểu nhưng biết lời mẫu thân tuyệt không sai cho nên rất ngoan ngoãn gật đầu.

So Lạc Thanh Linh đạt được mục đích khiến cho muội muội mình thật tâm gật đầu không dính líu gì với nữ chính thì ở Trấn Nam tướng phủ thì Mộ Khuynh Tuyết lại không may mắn như vậy.

Trở về tiểu viện chưa được bao lâu thì lại bị tiện nghi cha sai người tìm đến.

"Ôi, nhị tỷ hôm nay người thật sự rất phong độ nha!" Tiếng nói chanh chua chói tai vang lên cùng với đó là một đám cả nam lẫn nữ ăn mặt sặc sỡ như không tước cùng nhau kéo tới.

Khẽ nhíu mày, Mộ Khuynh Tuyết xoay cước bộ hướng về lũ người đang đi đến.

Cầm đầu là một nữ nhân một thân không tước lục, trên đầu cắm đầy chu sai, trang điểm rực rỡ càng thêm phần xinh đẹp, nhìn qua cũng có chút tư sắc.

Nhưng dù sao gà rừng vẫn là gà rừng dù có trang điểm ăn mặc cách mấy cũng không thể hóa thành chim phượng hoàng, trong lòng Mộ Khuynh Tuyết cười lạnh châm chọc.

“Nhị tỷ mặc dù mọi người ở Ngao Thiên quốc không ai biết tỷ ngu ngốc nhưng muội muội không ngờ đầu óc tỷ lại còn ngu hơn, lần này đắc tội với thiên kim phủ thừa tướng. Thân làm muội muội ta quả thật cũng bị hành động nguoi dọa cho giật mình nha!” Người có khuôn mặt trái xoan phía sau Mộ Dung Thu lên tiếng, vẻ mặt không một chút hảo ý.

Lời vừa nói ra, xung quanh lập tức đổ đến trận cười vang, một loạt ánh mắt hèn mọn nhất tề đều hướng đến Mộ Khuynh Tuyết.

Người vừa nói chính là con gái thứ ba Mộ Linh Kha của Trần Nam tướng quân - Mộ Trường Khanh, kể suốt ngày theo đuôi Mộ Nhã Liên, luôn ôm vọng tưởng một ngày có thể biến thành phượng hoàng. Cô ta cũng thường xuyên khi dễ Mộ Khuynh Tuyết hại cô ăn không ít khổ.

Ánh mắt lóe lên một tia sát ý, Mộ Khuynh Tuyết lạnh lùng nhìn về phía đám người vừa tới, mắt đen kìa giống như hồ sâu không đáy, tưởng như có thể đem hết thảy nhấn chìm vào đó.

Về bề ngoài bình tĩnh dường như che dấu một loại khí tức, một loại khí làm cho không khí xung quanh như lắng lại rồi trầm xuống.

Trường tiên trong tay bắt đầu vũ động, Mộ Linh Kha nhìn vào mắt Mộ Khuynh Tuyết, bất chợt run rẩy, cảm giác đó, ánh mắt đó làm cho cô bỗng cảm thấy nguy hiểm cùng ớn lạnh.

Bình tĩnh nhìn lại, Mộ Linh Kha nhận ra khí tức kia dường như đã không tồn, Mộ Khuynh Tuyết vẫn là cái dáng vẻ yếu đuối trước kia.

Lửa giận bùng chốc bùng lên, một kẻ ngay cả nha hoàn cũng không bằng mà dám nhìn cô bằng ánh mắt đó, Mộ Linh Kha cô tại sao lại phải run rẩy trước một tiểu nha đầu. Hóa khí trong người liên bạo phát.

Trường tiên trong tay Mộ Linh Kha vung lên đánh về hướng Mộ Khuynh Tuyết, không ngừng tức giận mà nói: “Ánh mắt của nguoi như vậy là muốn gì, cư nhiên dám dùng loại ánh mắt này nhìn bản tiểu thư, quả thật là không muốn sống nữa phải không? Xem ra nhiều ngày ta không ở trong phủ, không có ai hảo hảo giáo huấn nguoi, không biết trời cao đất rộng, hôm nay khiến cho bản tiểu thư giáo giáo nguoi cái gì tên là quy củ.”

Trường tiên hạ xuống mang theo tiếng rít, hướng thẳng về phía Mộ Khuynh Tuyết.

“Đánh, dùng sức đánh.”

“Kha tiểu thư nguoi hãy hảo hảo giáo huấn nha đầu có mắt như mù này đi nha.”

Thanh âm cổ vũ cùng khen ngợi vang lên bao lấy Mộ Linh Kha phút chốc làm huyên náo bầu không khí yên tĩnh.

Mộ Khuynh Tuyết trong mắt chợt lóe lên lửa giận, nếu hôm nay đứng ở chỗ này không phải cô mà là Mộ Khuynh Tuyết trước kia, thì một tiên này phải chăng là muốn đoạt mạng.

Con tức giận chợt lóe mang theo hàn băng, Mộ Khuynh Tuyết bây giờ không dễ dàng mặc người khác khi dễ.

Không một chút lùi bước, Mộ Khuynh Tuyết nhanh chóng di chuyển đến chỗ ngoài tầm sát thương, chớp nhoáng nắm lấy đầu kia của trường tiên, mắt nhìn thẳng vào Mộ Linh Kha.

Một cái trường tiên hoa lệ, bị Mộ Linh Kha cùng Mộ Khuynh Tuyết nắm lấy hai đầu nhanh chóng bị kéo căng ra.

“Di.” Đám người của Mộ Linh Kha nhất thời kinh ngạc nhìn Mộ Khuynh Tuyết, ngày thường cô tỏ ra yếu, đánh không dám đánh trả, mắng cũng không dám đáp lại, võ công một chút cũng không biết, cư nhiên hôm nay dám tiếp chiêu với Mộ Linh Kha.

“Lá gan của nguoi thật to.” Lời chất vấn của Mộ Linh Kha còn chưa dứt.

Mộ Khuynh Tuyết nhanh nhẹn vung tay, trường tiên kia nhanh chóng nằm trong tay cô.

“Nha đầu, nguoi dám. Ôi.”

Mộ Linh Kha vô cùng phẫn nộ lời vừa ra khỏi miệng, liền thấy Mộ Khuynh Tuyết vung trường tiên, không ai có mặt tại đây nhìn rõ chỉ lấy quang ảnh trường tiên hiện lên liền ngay đó tiếp xúc thân mật với khuôn mặt Mộ Linh Kha khiến cô ta đau đớn lẫn lộn.

“Chỉ là một thứ nữ nhò bé mà dám lên mặt với đích nữ như ta? Nếu nguoi đã thích quy củ, hôm nay bản tiểu thư sẽ tận tình dạy bảo cho nguoi!” Thu lại trường tiên, Mộ Khuynh Tuyết thần tình lãnh khốc, trường tiên như rắn nước lần nữa lại lần nữa vung lên, xuống tay không chút lưu tình.

Mộ Khuynh Tuyết cô có khi nào để người khác ở trên đầu mà si nhục, trước kia không có, về sau cũng tuyệt đối không có.

“Ôi, a.”

Mộ Linh Kha bị đánh đau đến nổi lẫn lộn dưới đất muốn tránh thoát trường tiên nhưng không thành chỉ có thể run rẩy nói: “Nguoi, nguoi. Nguoi tiểu nha đầu. Ta đi nói cho.”

“Bốp.”

Mộ Linh Kha sợ hãi nói lắp, lời còn chưa nói xong liền bị Mộ Khuynh Tuyết vung lên trường tiên như độc xà quấn chặt lấy người.

Hừ lạnh một tiếng, Mộ Khuynh Tuyết vung tay lên, trường tiên đột nhiên rút ra, Mộ Linh Kha đang bị trường tiên không trụ nhảy mất bị hất lên cao.

“Phanh.” Chỉ nghe một tiếng vang lớn, nữ nhân bị đánh tung lên kia giờ nằm bất động dưới đất.

“Răng rắc” Tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên, mấy cái xương sườn khẳng định đã bị gãy.

“Ngươi cho rằng mình là ai, dám đối hô to gọi nhỏ với ta?.” Thanh âm lạnh như băng mang theo chút bá đạo của Mộ Khuynh Tuyết vang lên.

Nghe thấy tiếng động Tiểu Hoa bỏ xuống công việc chạy nhanh đến thì thấy vẻ mặt lạnh lùng Mộ Khuynh Tuyết lúc này, nhất thời bối rối nhìn cô. Tiểu thư như vậy thật đáng sợ.

Song nhìn nhận ra người bị đánh thê thảm không nổi nhìn là Mộ Linh Kha trong lòng không khỏi sợ hãi: “Tiểu thư...người đánh tam tiểu thư ra nông nổi này...lão gia sẽ không bỏ qua cho người đâu!”

“Đừng lo lắng, tiểu thư của em rất lợi hại đấy. Ngược lại còn ta muốn xem hẳn định làm gì với ta!” Mộ Khuynh Tuyết cười trấn an Tiểu Hoa, nhờ có Mộ Linh Kha đến gây chuyện cô mới biết rõ lý do cận bã nam tìm mình là vì vụ việc ở Cẩm Tú Các.

Hoa anh đào tung bay, thế giới vẫn tiếp tục luân chuyển.

Mặt trời rực rỡ, trời cao mây trắng

Tiểu Hoa si ngốc nhìn Mộ Khuynh Tuyết, dĩ vãng tiểu thư tuy rằng cũng có cười, nhưng nụ cười đó chung quy cũng không che giấu được dung mạo đượm buồn của người, đáng vẻ mảnh mai khiến người thương tiếc. Mà lúc này đây, tiểu thư cười là phát ra từ nội tâm. Đẹp hơn rất nhiều, quanh thân đều bao phủ một tầng quang hoa nhân nhật. Khiến người ta xem mà không thể dời mắt.

Không thể nói rõ được cảm giác, chẳng qua là cảm thấy tiểu thư giống như là thay đổi thành một người khác, theo Tiểu Hoa tiểu thư như vậy mới tốt.

Chỉ mong mọi chuyện được như ý tiểu thư nói, nếu có gì bất trắc Tiểu Hoa cũng sẽ liều mạng bảo vệ người.

Nhìn bộ dạng quyết tâm bảo vệ chủ nhân đến cùng, Mộ Khuynh Tuyết không khỏi mỉm cười: Đứa trẻ này!

Mộ Khuynh Tuyết không hổ là nữ chủ gây họa lớn làm cho Mộ Trường Khanh tức đến run người nhưng cuối cùng không làm gì, dành cho người mang Mộ Linh Kha đi chữa trị.

Lạc Thanh Linh khi nghe Xảo Nhi kể chuyện này dựa theo mô tả xem ra muốn trị hết cho Mộ Linh Kha chỉ có bốn người có khả năng nhưng cơ hội mới đến vô cùng mong manh! Xem ra Mộ Linh Kha nhất định sẽ trở thành phế nhân, cao ngạo như cô ta làm sao chấp nhận chuyện này được.

Quả nhiên dám đấu với nữ chính chỉ có một kết cục sống không bằng chết a!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 13.2: Nửa Đêm Gặp Cổ Nhân.

Ánh trăng quanh quần, bóng cây bị ánh sáng bạc xuyên qua, giống như khe suối trong suốt lẳng lẳng chảy xuôi. Gió mát thổi qua làm lá cây trông như đang nhảy múa, tản mát ra hương thơm hoa cỏ, khắp rừng cây tràn ngập vẻ đẹp thần bí u tĩnh. Suu suu suu, mấy bóng đen đột nhiên xuất hiện ở trong rừng, mà sự xuất hiện của bọn họ thành công phá hư sự thanh u trong rừng cây.

"Chủ tử, người đã bắt được." Bồn già áo đen che mặt quỳ một chân trên đất, âm thanh vang dội nói.

"Người của ngũ đệ cũng chỉ có bản lĩnh như vậy!" Thanh âm âm lãnh và giễu cợt vang lên, một nam tử áo trắng che mặt đứng trong rừng cây chậm rãi xoay người.

"Chủ tử, ngài dự định xử trí nàng như thế nào?" Bồn già áo đen đồng thời đứng lên, một tên trong đó đem người trong tay ném đi, nặng nề ném người đang hôn mê xuống đất, ngưng mắt kính sợ nhìn về phía người áo xanh nói. Ánh trăng lạnh lùng bao phủ xuống, đột nhiên thấy rõ ràng người bị ném trên mặt đất là một tiểu nha đầu mười bốn mười năm tuổi, hơn nữa còn có một làn da ngăm đen, mặt rất nhiều tàn nhang, ngũ quan có chút vụn vặt là một

nha đầu xấu xí.

"Đem nàng ta nhốt vào tầng thứ ba của Luyện ngục!" Nam tử áo trắng nhìn tiểu nha đầu hôn mê trên đất, thanh âm khát máu lan tràn trong gió lạnh.

"Dạ!" Một người áo đen cung kính đáp, sau đó bước nhanh về phía trước vác người đi.

Gió đêm thổi mạnh, ánh trăng chiếu trên mặt đất tạo nên những vầng sáng bạc. Nam tử áo trắng đeo mặt nạ bạch ngân vân kinh công hướng về phía thừa tướng phủ.

Trong hoa viên ở hậu viện Bích Trì, một thanh kiếm sắt đang không ngừng bị ăn, sau khi bị một loại chất trong suốt đổ lên thân kiếm lưỡi kiếm bị phân thành mảnh nhỏ rơi xuống đất.

Đứng cách đó không xa là thủ hạ của Lạc Thanh Linh, đệ lục đường chủ của Lăng Thiên cung, Xảo Nhi, khoé miệng không ngừng co rúm, mặc dù biết độc thuật của cung chủ còn mạnh hơn của lão cung chủ Độc Thánh nhưng có cần biến thái như vậy không?

Thứ đó ngay cả sắt cũng ăn mòn nếu đổ lên người thì, thật không muốn nghĩ a! Xảo Nhi trong mắt tràn ngập khiếp đảm, nhưng đồng thời trong đó còn có cuồng nhiệt sùng bái.

Hai vị lão cung chủ không đáng tin cuối cùng cũng làm được một chuyện đó chính là tìm được một người thừa kế xuất sắc tới mức này.

"Hắc xì!"

"Được lão, người bị cảm?" Độc Thánh quan tâm nhìn lão già ngồi đối diện mình.

"Không có a, chắc có ai đang nhắc đến ta." Y Tiên phẩy tay một cái, liền vội gấp thức ăn cho vào miệng.

"Hừ! Ta đó có ai đang nói xấu người đây! Hắc xì!" Độc Thánh nhanh mồm nói.

"Ha ha! Ta xem cũng có người thương nhớ đến người đây!" Y Tiên kinh bí nói.

"..." Độc lão.

Trong hoa viên, Lạc Thanh Linh nhìn bình nhỏ trong tay khoé miệng đắc ý cười. Cuối cùng cũng chế tạo thành công thứ này a!

Đặt bình nhỏ lên bàn, Lạc Thanh Linh quay đầu nhìn Xảo Nhi nói: "Vật ta cần, đã chuẩn bị xong chưa?"

Xảo Nhi vừa nhìn thấy ánh mắt thần nhiên của Lạc Thanh Linh đảo qua, cung kính nói: "Sau khi tiểu thư ra lệnh, đã chuẩn bị xong, đang để ở trong phòng người."

Lạc Thanh Linh nghe xong gật đầu, xoay người hướng phòng ngủ đi vào, đây là món đồ chơi mà cô hứa tặng cho con trai của đại ca Hạo Nhi.

Đi phía sau Xảo Nhi không khỏi nhớ lại dáng vẻ quần bách của Thi Sách khi mang món đồ này đến cho cô, Thi Sách không khỏi che mặt đường đường là người đứng thứ 3 trong bát đường chủ lại phải đi một món đồ chơi cho con nít, nếu để các vị nữ nhân nhìn thấy thì còn đâu là hình tượng hào hoa phong nhã của hấn nữa chứ!

Nếu để Lạc Thanh Linh biết nhất định kinh bí đi mua một món đồ chơi thôi mà cũng ảnh hưởng đến hình tượng nam nhân của hấn, cô không sai hấn đi đến tiệm mua áo lót của phụ nữ đã là nhân từ rồi.

Cũng may Thi Sách của chúng ta là một người thức thời nếu không nhất định sẽ khóc không ra nước mắt.

Về phòng xem món đồ chơi mà Thi Sách mang về Lạc Thanh Linh không khỏi hài lòng, giao cho tên đó quả nhiên là quyết định sáng suốt.

Thấy sắc trời cũng không còn sớm nữa, Xảo Nhi giúp cô thay quần áo ngủ, vốn việc này là do Phiến Đình làm nhưng cô đã sai Phiến Đình trở về Thiên Lăng cũng giải quyết một số chuyện mất rồi.

Lạc Thanh Linh ngủ không bao lâu thì dưới màn đêm một bóng trắng liền xuất hiện trong viện Bích Trì.

"Người nào, lại dám xông vào phủ tướng quân, cút xuống dưới ngay!" Sáu gã ám vệ bỗng chốc rút kiếm treo ở bên hông, ánh mắt tập trung đến một chỗ cành lá rậm rạp trên cây to, đồng thời quát lớn. Bọn họ vẫn thủ hộ ở trong sân, chưa từng rời đi nửa bước, người này lại dưới mí mắt bọn họ lặng yên không một tiếng động ẩn nấp trên cây, như vậy thì chỉ có một khả năng, võ công của người này cao hơn bọn họ rất nhiều!

"Buổi tối tươi đẹp như thế, mà tính khí các vị cũng quá nóng nảy rồi. Như vậy không được, không được!" Thanh âm tà mị mang theo tiếng cười hài hước tràn ngập trong không khí, cây lá rậm rạp bị người dùng ngón tay nhẹ nhàng vén ra, đột nhiên thấy rõ ràng một tử y nam tử cổ áo và ống tay áo được thêu bằng màu vàng kim đang lưỡi biếng nằm ở thân cây.

Chưa kịp để 6 người hành động thì vị nam tử kia đã nhanh tay điểm huyệt ngủ của bọn họ.

Nghe thấy tiếng động Lạc Thanh Linh liền mở mắt ngồi dậy liền nhìn thấy một nam tử áo trắng ung dung bước vào, chân mày Lạc Thanh Linh không khỏi

nhú mảy phù thừa tướng canh gác nghiêm mật cộng thêm xung quanh viện Bích Trì này có người của Thiên Lăng cung vẫn thủ hộ ở trong sân, chưa từng rời đi nửa bước, người này lại dưới mí mắt bọn họ lặng yên không một tiếng động có mặt tại đây, như vậy thì chỉ có một khả năng, võ công của người này cao hơn bọn họ rất nhiều!

"Người là ai?" Lạc Thanh Linh lạnh giọng nói.

"Ba năm không gặp Linh Nhi không còn nhận ra ta sao?" Nam tử liền cử bảo mặt nạ để lại dung mạo khiến cho nữ tử thiên hạ không thể không mê đắm.

Người ta nói: Trời đánh còn tránh bữa ngủ*, tên hồ ly họ Mộ Dung này nửa đêm liền chạy đến tìm cô làm gì không biết?

* Lạc Thanh Linh sửa lại từ câu nào chắc mọi người đều rõ

Khuôn mặt tuấn mỹ tốt cùng, đường nét như được gọt dũa, phương mâu hẹp dài híp lại, ở trong bóng tối chớp động sáng lấp lánh, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, toàn bộ khuôn mặt như tràn ngập băng tuyết, khí chất âm trầm lạnh lẽo, lại quý dị mà mang theo một chút xinh đẹp tà mị.

Ba năm không thấy hán ngày càng yêu nghiệt, mỹ như vậy làm sao cô sống nổi?

Lạc Thanh Linh cô không muốn trở thành bằng chứng sống cho câu nói 'chết dưới hoa mầu đơn làm quý cũng phong lưu đâu', mỹ nam trong thiên hạ cô còn chưa ngắm hết, cuộc sống con sâu lười của cô chỉ mới được một tháng không muốn nhanh kết thúc như vậy đâu.

"Mộ Dung Thấu, nửa đêm người mặc bộ đồ trắng phau thể kinh định làm ma dọa hài tiểu sao?" Lạc Thanh Linh ngồi xuống uống tách trà hoa cúc, liếc xéo nhìn mỡ nào đó nằm trên giường quý phi tự nhiên hết như đây là phòng ngủ nhà hân. Nếu không phải võ công cô thua hân một chút thì cô sớm đã nhắc chân đạp hân xuống đất nén ra ngoài cửa sổ rồi.

Lời vừa dứt Xảo Nhi liền xông vào phòng ngủ của Lạc Thanh Linh: "Tiểu thư... Duệ vương gia!" Xảo Nhi vốn phát hiện có người đột nhập phòng của cung chủ cô vội chạy đến không ngờ lại là người vốn dĩ hai ngày nữa mới về kinh nay lại xuất hiện tại đây không khỏi kinh ngạc.

"Xảo Nhi, em mau ra ngoài xem bọn họ ra sao rồi!" Lạc Thanh Linh phát tay ra hiệu cho cô lui.

Xảo Nhi biết rõ Duệ vương sẽ không làm gì cung chủ liền đóng cửa lui ra.

"Giao kèo của chúng ta đã chấm dứt, người lại mò đến đây làm gì?" Lạc Thanh Linh đó với việc Mộ Dung Thấu bí mật về trước cũng chẳng có gì kinh ngạc, chỉ là không hiểu hân tại sao lại đến đây.

"Linh Nhi thật lạnh lùng, khiến người ta thật đau lòng!" Ánh mắt Mộ Dung Thấu chăm chú nhìn Lạc Thanh Linh, ba năm không gặp mèo con cũng trưởng thành khiến cho người ta không khỏi kinh diễm.

Nghe được lời oán trách của Mộ Dung Thấu cả người Lạc Thanh Linh nổi cả da gà, tên này phát bệnh gì nữa, bắt gặp ánh mắt soi mói như vậy Lạc Thanh Linh nhịn không được lên tiếng: "Nhìn cái gì mà nhìn, bộ không thấy qua mỹ nhân sao?"

"Thành thật xin lỗi, quả thật chưa thấy qua." Mộ Dung Thấu nhếch môi cười, thậm chí còn hướng Lạc Thanh Linh chớp mắt vài cái.

Nếu là người khác nói câu này, Lạc Thanh Linh còn có mấy phần tin tưởng nhưng đối với tên này tuyệt đối là không. Thuộc hạ của Mộ Dung Thấu không thiếu người là nữ giới trong đó có không ít là mỹ nhân hơn nữa thân là hoàng tử hậu cung 3000 mỹ nhân kia chẳng lẽ chưa nhìn thấy ai, hân nói câu này không khác gì đùa giỡn mình sao?

"Người rút khỏi phòng cho ta!" Quả chi người là nam chính, ba năm cô chịu đủ rồi.

Lạc Thanh Linh quyết định thành thật với bản thân mình xong đến đánh tên hồ ly gian xảo bóc lột mình ba năm.

Mộ Dung Thấu võ công cao hơn Lạc Thanh Linh một chút, hai người đã đấu hơn 30 chiêu Lạc Thanh Linh biết nếu tiếp tục như thế sẽ gây sự chú ý của thị vệ trong phủ. Võ công cao hơn thì sao đừng quên cô còn món nghề khác a!

Nhìn thấy nụ cười nham hiểm của Lạc Thanh Linh, Mộ Dung Thấu kinh ngạc không biết mèo con định giờ trò gì nhưng nhìn thấy Lạc Thanh Linh đột nhiên lùi ra sau giữ khoảng cách với hân trong tay cầm ngân châm cười đắc ý, hân không khỏi mắng: Không tốt!

Mộ Dung Thấu cảm thấy cánh tay bắt đầu không có sức lực thể nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười: "Linh Nhi, càng ngày càng đáng yêu a!"

Vốn đang đắc ý trên đỉnh đầu Lạc Thanh Linh một đoàn quạ đen bay qua, đừng nói tên này có sở thích bị ngược nha! Mà hồi tưởng lại nội dung tiểu thuyết nữ chính không ít lần cho Mộ Dung Thấu ăn thiệt thê nhưng hân vẫn cứ bám theo người ta.

Cảm thấy mình phát hiện ra chân tướng Lạc Thanh Linh ánh mắt nhìn Mộ Dung Thấu không khỏi tiếc hận, bộ da đẹp như vậy thật sự uống phí mà.

Bắt gặp ánh mắt của Lạc Thanh Linh nhìn mình khoe miệng Mộ Dung Thấu run rẩy vài cái: "Lần sau gặp mặt!" Tay trái hân hiện tại đã tê cứng nếu còn ở lại cô nàng này nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Nhìn bóng dáng mất dạng trong màn đêm của Mộ Dung Thấu, Lạc Thanh Linh chớp mắt vài cái chợt nhớ đến bản thân mình chưa đạp hân một phát cho

hả giận không khỏi tức đứt ruột (TT_TT).

Mà khoan đã, ý câu cuối cùng của hần là gì?

Mà thôi quả chi hần nói gì, ngủ mới là quan trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 14.1:muốn Từ Trong Túi Ta Lấy Tiền, Ta Cho Các Người Thua Hết!

Hôm nay là ngày là đại thọ mừng của mẫu thân thái sư gia 80 mười tuổi, đại thần trong triều đến ăn mừng, cực kì náo nhiệt. Mẫu thân cùng tiểu muội muội của Lạc Thanh Linh đều đi tiệc thọ yến, đáng lẽ Hạ Tâm Lan cũng muốn Lạc Thanh Linh cùng đi để quan biết một hai nhưng bản tính lười cộng thêm biết trước kịch tình Mộ Khuynh Tuyết muốn điều trị thân thể bản thân cần Thánh địa tuyết liên, một loại thảo dược cực hiếm trăm năm hiếm lắm mới có được một đoá, trân quý dị thường. Một phiến hoa tuyết liên giống như cả một gốc thượng đẳng hồng sâm, mà thứ này là do Duệ Vương tặng cho vị mẫu thân của lão thái sư, nhạc phụ của Trần Nam tướng quân.

Lạc Thanh Linh nghe Xảo Nhi nói Duệ Vương sai người mở hòm ra trước mặt mọi người, mọi người đều một bộ dáng hâm mộ cùng ghen tỵ, lão phu nhân lại càng thêm muốn hơn, vội vàng sai người cất vào nội thất.

Nghe vậy, khoe miệng Lạc Thanh Linh giờ lên một chút cười châm chọc cái tên hồ ly Mộ Dung kia hiện giờ trong mắt mọi người là một người cực kì hào phóng, Lạc Thanh Linh không khỏi đau lòng bởi vì đoá Thánh địa tuyết liên kia là do hần trấn lột từ trong tay cô mà thứ này cuối cùng lại nằm trong tay Mộ Khuynh Tuyết. Vì tránh việc cô quá tức của nhện không được lên vào nội thất nhà người ta mang về chỉ có nước ở nhà mà thôi.

Ngay cả Hạo Nhi cũng bị đại ca cùng đại tẩu mang đi dự yến tiệc của phủ thái sư báo hại phủ thừa tướng này chẳng có lấy thứ gì để chơi cả, thật chán quá đi!

Trong tiểu viện, Lạc Thanh Linh lười biếng đọc một quyển truyện kí thì thuộc hạ thân cận vẫn luôn theo bên người Thi Sách, Ngạn Hồ, đột nhiên xuất hiện

Xảo Nhi đứng bên người Lạc Thanh Linh nhất thời nhíu mày nói: “Sao mà hoang mang rối loạn thế, hách kinh tiểu thư thì sao?”

Ngạn Hồ lập tức thu liễm hơi thở, cung kính đứng quỳ dưới đất.

“Có chuyện gì?” Lạc Thanh Linh liếc nhìn Ngạn Hồ một cái, cất tiếng hỏi.

Thi Sách tuy rất phong lưu, ham thích lấy hồ người khác thế nhưng năng lực lại tuyệt không giống vẻ ngoài của hần, Ngạn Hồ có thể trở thành thuộc hạ thân tín của tên này cũng không phải hạng tầm thường, tính trầm ổn lúc này thấy hần tuy giữ bình tĩnh không một chút bối rối, nhưng trong mắt vẫn ẩn chứa thần sắc lo lắng, tất nhiên là Thi Sách đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu không dù trời có sập xuống hần cũng không một tia động dung.

Tức thời, nghe Lạc Thanh Linh hỏi, Ngạn Hồ liền lớn tiếng nói: “Hôm nay công tử đang ở Túy Hương Lâu, Dục Vương, Nhị hoàng tử, tứ hoàng tử, Thất hoàng tử không biết nghe tin từ đâu, biết công tử đang ở đây, nhất thời bảo công tử phải uống rượu với bọn họ.

Lúc đó, ba vị hoàng tử hòa nhau nói uống rượu phải có chơi bạc ăn tiền mới thú vị, công tử cũng đồng ý.

Ai mà không biết Thất hoàng tử là cao thủ đồ xí ngẫu, công tử đã muốn thua hai tòa nhà rồi, ra lệnh cho thuộc hạ đi về lấy khế ước đất.”

Chuyện thì dài, Ngạn Hồ chỉ ngắn gọn nói vài câu đã trình bày lỏp lang rõ ràng.

" Thi Sách thua?" Lạc Thanh Linh nhướn mày nhìn Ngạn Hồ.

Bị nhìn như vậy Ngạn Hồ không đồ mồ hôi, ai mà không biết cung chủ của bọn họ yêu tiền như thế nào, giờ công tử thua những hai tòa nhà không tức giận mới lạ.

Xảo Nhi nghe như vậy cũng không khỏi nểng Thi Sách một tiếng: " Tiểu thư, Thi Sách cũng không ..."

Chưa đợi Xảo Nhi cầu tình xong, Lạc Thanh Linh liền bước vào trong phòng vài phút sau liền cải trang thành nam tử mặc áo lục tuần mỹ vô song, nhắc chân bước ra ngoài:“Đi, ta đi xem”

Ngan Hồ cùng Xảo Nhi khi nhìn thấy dáng vẻ của cô tuy không phải lần đầu nhìn thấy trong lòng vẫn không tránh khỏi cảm thán khí chất cùng dáng vẻ như thế này thật không trách bị người đời gọi là Trúc cơ công tử từ, hai mặt nhìn nhau một cái, cũng nhất tề đi theo.

“Thất tú phường.” Khu hoa lâu nổi danh nhất kinh đô Kinh An của Ngao Thiên quốc, những người bên trong đều là kẻ giàu có kinh người, nữ nhân nơi này tài mạo song toàn, thanh danh nổi tiếng chỉ bán nghệ không bán thân, kì thực nói trắng ra thì cũng chẳng khác gì thanh lâu, bất quá nhìn thoáng cao quý hơn chút mà thôi.

Bước từ xe ngựa xuống, Lạc Thanh Linh quét mắt nhìn tên lâu, Vạn Từ Hoa, thật không tồi a.

Trong lòng mặc dù đang rất hưng phấn vì có thứ để đùa nhưng Lạc Thanh Linh vẫn vờ bình thản nhanh hướng cửa đi vào, Ngan Hồ lập tức theo trước mở được, ma ma trong lâu thấy người trước mặt không khỏi phát ngốc dung mạo không nhiễm bụi trần này tuyệt không thua gì đại hoàng tử, lập tức cười tươi, bước ra nghênh tiếp.

“Thi Sách huynh mau mở đi a, hay là thua hết tiền rồi.” Người còn chưa tới nơi, đã nghe một tiếng nói lớn từ trong phòng vọng ra. (Thất hoàng tử)

“Thất đệ, đệ nói hơi quá rồi, mặc dù chúng ta đều là hoàng tử nhưng tài sản của Thi Sách huynh so với Đại ca còn muốn nhiều hơn ba phần, thiên hạ này nói ai thua hết tiền cũng được, nhưng chỉ có Thi Sách huynh là không có khả năng này a.” (Nhị hoàng tử)

Một thanh âm ôn nhã truyền đến, nghe thì rõ là bệnh Thi Sách, nhưng ngầm ý khích tướng.

“Nhị Hoàng tử nói đùa dù tại hạ giàu cỡ mấy cũng chỉ là một thường dân nào dám so sánh với hoàng tộc.” Thanh âm thản nhiên vang lên, giống như không chút để ý, nhưng bên trong cất dấu thâm cơ. (Thi Sách)

“Ha ha, Thi Sách huynh đánh giá mình hơi thấp rồi.” Thanh âm tuy bình thản nhưng bên trong bao hàm ẩn ý. (Dục Vương)

“Đúng rồi, đúng rồi, mau mở ra đi, Thi Sách huynh nếu không còn tiền đặt cược, ta ở đây còn mấy khu nhà lớn, cho Thi Sách mượn cũng được mà.” Lớn giọng nói nhanh. (Tứ hoàng tử)

“Đa tạ ý tốt của Tứ Hoàng tử, thế nhưng tại hạ còn không đến mức ấy, mấy khu nhà đó vẫn để lại cho ngài.” Thanh âm Thi Sách vang lên, lạnh nhạt tự nhiên.

Thật náo nhiệt, Lạc Thanh Linh cười lạnh một tiếng, tay đẩy cửa phòng, từng bước đi vào.

“Đề ta mở.” Thanh âm thanh thúy vang lên, Lạc Thanh Linh nhìn lướt qua mấy người đang ngồi trong phòng khách, sau liền đi tới bên cạnh Thi Sách đang không có hoa nương nào làm bạn.

Thi Sách đang ngồi trong phòng khách, không nghĩ rằng Lạc Thanh Linh sẽ đến đây, hơi sững sốt, sau đó nhìn khòe cong lên nhường chỗ cho Lạc Thanh Linh. “Kia cứ tự nhiên!”

“Hắn, dựa vào cái gì có tư cách đó?” Thất hoàng tử lớn lên thanh tú lại lớn giọng, ánh mắt đánh giá Lạc Thanh từ trên xuống dưới, bên trong lộ vẻ khó chịu, ở đâu ra tên kì đà cản mũi này có điều tên này có túi da cực kì hảo không thua gì Đại ca.

Nhị hoàng tử lão luyện thành thực cùng Ngũ hoàng tử tuần lã, chỉ nhìn động tác của Lạc Thanh Linh, tinh tế đánh giá người trước mặt cũng không lên tiếng, xem ra người này thân phận tuyệt không nhỏ cộng thêm thái độ có cung kính của Thi Sách có lẽ 8/10 là chủ nhân của Túy Hương Lâu.

“Lão thất, đừng có không chút phép tắc như vậy.” Dục vương Mộ Dung Tuyên này giờ chưa lên tiếng hướng Thất hoàng tử trách cứ nói.

Ánh mắt thâm thúy nhìn Lạc Thanh Linh: “Nếu ta đoán không sai các hạ là Trúc cơ công tử!” Tuy ngoài miệng thì nói là suy đoán song ánh mắt mang theo sự thẳng thắn.

“Cái gì, cái tên này là Cơ Anh nổi tiếng keo kiệt, vơ vét...” Lời còn chưa nói xong, đôi mắt đen của Thi Sách đột nhiên lạnh lùng hằn lên, trong mắt lộ qua đe dọa khiến Thất hoàng tử im bật.

Vừa rồi thua nhiều như vậy mà Thi Sách vẫn không một chút phát hỏa, giờ chỉ lời hắn nói liền trở nên đáng sợ như vậy.

“Ông chủ bí ẩn của Túy Hương lâu thì ra là Trúc cơ công tử, vậy tự nhiên có thể mở.” Nhị hoàng tử một bộ dáng ông cụ non, hướng Lạc Thanh Linh đã muốn ngồi xuống chỗ Thi Sách mỉm cười nói.

“Được thôi!” Lạc Thanh Linh gật gật đầu, hơi cười vờn tay mở cái chung kia, đồng thời nhìn đặt cược bên đối phương, 5-5-6 tức là 16, tổng số điểm ai lớn hơn thì người đó thắng.

Đầu ngón tay đặt trên chung thăm động đáy, không ai thấy được, Lạc Thanh Linh chậm rãi mở chung.

“6, 6, 5.” Nhị hoàng tử trở mặt, nhìn chằm chằm mấy hạt xí ngầu trước mặt, thần tình khó có thể tin được.

Thất hoàng tử bên cạnh thấy vậy cũng mở to mắt, nhìn lướt qua Lạc Thanh Linh, nhưng liền hạ tầm mắt ngay.

“Thi Sách, các người đặt cược như thế nào?” Tay xoay xoay cái chung, Lạc Thanh Linh mỉm cười nhìn Thi Sách bên người hỏi.

Thi sách biết rõ Lạc Thanh Linh là trang dù vậy hẳn cũng rất tâm lý cùng cô diễn, cười như không cười nhìn Lạc Thanh Linh nói: “Nhị hoàng tử quy định, mỗi người làm cái một thời gian, ăn gấp ba bình thường, tiền cược mỗi lần tùy nhà cái quyết định, Thất hoàng tử vừa rồi mới làm cái xong, giờ đến ta.”

Gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Lạc Thanh Linh quay nhìn Thất hoàng tử, cười đến bí ối nói: “Vây chúng ta làm cái tiếp đi, tốt lắm, đã xui nhiều như vậy, cũng đến lúc gỡ vốn rồi.”

Dứt lời, ném một xấp ngân phiếu, nhìn Thất hoàng tử cười cười.

Nhị hoàng tử, tử hoàng tử, thất hoàng tử nhìn Lạc Thanh Linh không khỏi nuốt nước miếng đưa mắt nhìn nhau ý định rời đi, nhưng Lạc Thanh Linh làm sao để cho mấy con dê béo này chuẩn mất, rõ ràng cười nhưng kiếm người khác sợ hãi: "Nếu vị nào muốn rời đi tại hạ cũng không cản có điều cả đời này đừng mong cầu ta chữa bệnh a!"

Ba người sắc mặt liền trở nên có chút trắng, ai có thể đảm bảo cả đời bình an nếu vì việc này mà đắc tội Cơ Anh thật không tốt: "Đương... đương nhiên là chơi tiếp!"

Dục Vương một bên thấy vậy, chậm rãi nở nụ cười, vẫn ngồi uống rượu, không nói xen vào: Cơ Anh ba năm trước người thay hai vị sư phụ mà trả ân tình cho tam hoàng mà đảm bảo an toàn cho Trần Quý phi, ta cũng không so đo vào nhưng nếu người dám quy thuận với tam ca thì đừng trách ta.

“Bắt đầu đồ.” Gom tiền đặt cược lại, hoa nương bên cạnh làm trọng tài nũng nịu hô một tiếng.

Nhẹ nhàng nâng cái chung lên, Lạc Thanh Linh bỏ xí ngẫu vào lắc lắc.

Thất hoàng tử ban đầu còn lo lắng nhưng giờ thấy vậy, nhất thời không nhịn được cười to, được người đời gọi là Trúc Cơ công tử chẳng qua do y thuật cao siêu tên này căn bản không hề biết đồ thuật, so với Thi Sách còn tệ hại hơn.

Qua ba trận Lạc Thanh Linh thua còn nhiều gấp ba lần số tiền thua của Thi Sách, mọi người nhìn vẻ đau lòng như cắt của cô không khỏi cười lạnh là do người tự bẽ mặt đập vào chân mình có thể trách ai, đương nhiên ngoại trừ Dục Vương vẫn im lặng như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 14.2

Lạc Thanh Linh nhìn một xấp ngân phiếu bị đẩy tới trước mặt Thất hoàng tử, cắn chặt răng, thần tình không cam lòng nói: “Lần đồ này ta muốn đồ lớn.”

“Hảo, Trúc cơ công tử đã nói như vậy thì ta cũng theo..” Thất hoàng tử nhìn Lạc Thanh Linh hành xử như dân cò bạc tầm thường, thua đến đồ mất, nhất thời cười ha ha, rất nhanh đáp lại một câu.

Lời vừa nói xong, Nhị hoàng tử cùng Tử hoàng tử nhất tề nhũ mầy, liếc mắt trách cứ Thất hoàng tử một cái, nhưng cũng không nói lời nào.

Dục Vương cười lạnh: Ngu ngốc, chết đến nơi mà còn không biết.

“Hảo, lời Thất hoàng tử vừa nói, Dục Vương, ngài cũng nghe thấy chứ.” Lạc Thanh Linh nghe vậy, nhìn Mộ Dung Tuyên chậm rãi nở nụ cười.

Trong phòng khách, trừ Thất hoàng tử lơ đãng ra, ai mặt cũng có điểm hơi biến sắc.

“Đương nhiên rồi.” Mộ Dung Tuyên nhìn Lạc Thanh Linh, cười gật gù đầu.

“Hảo, Ngạn Hồ, mang tiền đặt cược lên đây.” Lạc Thanh Linh liếc mắt ra hiệu cho hắn.

Ngạn Hồ này giờ vẫn đứng phía sau Thi Sách, nghe nói vậy, lập tức tiến lên từng bước, trong lòng lấy ra một đồng đồ vật này nọ, đặt trên mặt bàn.

“Kinh thành phủ trách bảy chỗ, trị giá 50 vạn lượng hoàng kim, hai gian ngọc khí điểm, trị giá 70 vạn lượng hoàng kim, trầm phong phủ rộng ba mươi vạn khoảng, nô bộc bên trong, trị giá 310 vạn lượng hoàng kim, phủ trách nghỉ hè tại Lạng Châu, Hải Dương, trị giá 20 vạn lượng, tổng cộng 450 vạn lượng.”

Thanh âm lãnh liệt của Ngạn Hồ vang lên mỗi câu nói ra đều tác động mạnh vào Thất hoàng tử hai mắt tròn trắng miệng liền mở to, gương mặt kia vừa rồi còn tràn đầy đắc ý, căn cứ cực kỳ, hiện tại trở thành một mảnh rung động.

Đây chính là toàn bộ gia sản của người này sao? Nhiều như vậy.

Mà bốn trăm bốn mươi bảy vạn lượng này đem tài sản của ba người đi cũng không được chừng ấy.

Ngay đến đám hoa nương đang ở xung quanh xem náo nhiệt đều bị kích động đến đồng loạt há to miệng, có người còn biểu hiện rõ ràng nhất bằng cách ngất ngay tại chỗ.

Trời ạ, bốn trăm bốn mươi bảy vạn lượng, này. Người thường làm cả mười đời sợ rằng cũng không kiếm được số tiền như vậy.

Ở tình huống này, trong nháy mắt nhiệt độ không khí đột nhiên tăng lên .

Thi Sách lướt qua sắc mặt khó lòng của mọi người xung quanh Tuy rằng sớm biết Lạc Thanh Linh nhất định sẽ gỡ thủ đoạn nhưng quả thực cũng không muốn nằng nặc đem cả gia tài của bản thân mà đặt cược, lúc này, nếu là thắng, ba vị hoàng tử chắc chắn vì trả nợ cho cô mà táng gia bại sản.

“Trúc cơ công tử, đây có phải là hơi quá tay không?” Nhị hoàng tử tính tình khá trầm ổn, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói.

“Quá tay? Ta không cho là như vậy.” Lạc Thanh Linh quay đầu nhìn Nhị hoàng tử, cười cười nói: “Nếu dám vào đến sòng bạc, sao còn sợ tiền cược quá lớn?.”

Lạc Thanh Linh vừa dứt lời liền quay đầu lạnh lùng nhìn về phía Thất hoàng tử.

“Ta, ta không có nhiều như vậy. cũng không có mang nhiều khế đất.” Thất hoàng tử hít sâu một hơi, có điểm cà lăm.

“Tiểu Ngô.” Lạc Thanh Linh lập tức thân nhiên gọi một tiếng.

Đang canh giữ ngoài cửa, Tiểu Ngô nghe gọi liền đẩy cửa bước vào, trong tay bung theo giấy cùng bút.

Thi Sách vừa nhìn thấy trên mặt vẫn như trước tà mị, nhưng trong mắt lại cơ hồ lóe lên ý cười, Lạc Thanh Linh quả thật sớm có chuẩn bị.

“Để lại giấy ghi nợ cũng được.” Lạc Thanh Linh cười khê nhìn sắc mặt trắng bệch của Thất hoàng tử, chậm rãi khuynh thân về phía trước nhìn Thất hoàng tử nói: “Nếu như lần này ngươi thắng, phải chăng trong chốc lát trở thành bạo phú, có được nhiều như vậy tiền tài, còn có ai dám cùng Thất hoàng tử ngươi kiêu ngạo.”

Con ngươi đen láy thân nhiên nhìn thẳng vào Thất hoàng tử, đôi mắt sáng rọi tựa ngọc lưu ly nhưng cũng thăm thẳm như hồ sâu không đáy, tất cả đều như hấp dẫn mị hoặc người ta trầm mình vào đó.

Lời nói mềm nhẹ mang theo phần dụ hoặc người nghe dẫn dụ người ta phạm tội.

Thất hoàng tử đang do dự, mắt bỗng thấy ánh mắt Lưu Nguyệt , trong tai nghe được thanh âm mị hoặc của Lạc Thanh Linh , đột nhiên cắn răng một cái, cầm lấy bút, thoáng chốc trên giấy xuất hiện mấy dòng chữ.

“Thất đệ.” Tứ hoàng tử thấy vậy liền nhăn mặt, cúi đầu kinh hô một tiếng.

“Ngũ hoàng tử nếu là chờ sót ruột vậy thì chúng ta sẽ chơi ván kế tiếp.” Lạc Thanh Linh quay đầu đậm cười nhìn Ngũ hoàng tử.

Trong mắt lóe lên một tia cảnh cáo

.

Ngũ hoàng tử, nhất thời chỉ biết ngậm miệng ngồi im

Vài nét bút viết ra, ấn chỉ tay hồng hồng, bản khế ước, hoàn thành.

Tiểu Ngô đưa cho Lạc Thanh Linh, cô nhìn thoáng qua, lạnh lùng cười, đặt ở trên bàn.

“Mời.” Nhìn hoa nương bên cạnh đã sớm bị tiền đặt cược lớn như vậy dọa, ngây ngốc ngẩn cả người, Lạc Thanh Linh không khỏi cười một tiếng, tay hướng nam tử dâm loạn kia ra một cái dấu mời.

“Thắng, ngươi nhất định phải thắng cho ta.” Thất hoàng tử lúc này sắc mặt đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nam tử dâm loạn, phen này không được thua, không thể thua.

Bên cạnh, Ngũ hoàng tử, Nhị hoàng tử cũng nhất tề ngồi thẳng dậy, nhìn chăm chăm mặt bàn.

Bọn họ thua thì phải táng gia bại sản.

Chỉ có Mộ Dung Tuyên vẫn như trước, tựa lưng vào ghế, nhìn bóng dáng Lạc Thanh Linh, thắng thua đã sớm định. Còn Thi Sách phẩy quạt che miệng hứng thú xem cuộc vui.

Cầm chung trên tay, ngón tay xoay nhanh, Lạc Thanh Linh nẩy giờ đồ chỉ lắc lắc, giờ tỏ ra vô cùng chuyên nghiệp xí ngầu bên trong va chạm phát ra âm

thanh va chạm thanh thủy, như một giai điệu ngân vang không dứt.

Gần như không thể nghe ra bên trong có bao nhiêu viên xí ngầu nữa, chỉ có thể nghe một mảnh âm thanh va chạm liên tục, Nhị hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử thấy một màn vậy trong mắt đều hiện lên một tia khiếp sợ.

Dâm loạn nam tử ngồi đối diện mồ hôi trên trán từ giọt từng giọt tiếp nhau rơi xuống, sắc mặt đã muốn trắng bệch.

Thủ pháp của Lạc Thanh Linh, cao hơn hẳn nhiều lắm.

“Phanh.” Lạc Thanh Linh đảo tay một cái, cái chung vững vàng úp ở trên mặt bàn.

Cùng với một tiếng này của Lạc Thanh Linh, Thất hoàng tử cũng bừng tỉnh lại từ trong sợ hãi.

Trong phòng khách tĩnh lặng không một tiếng động, một tiếng nói cũng không có, chỉ có tiếng ồ ồ thở gấp.

Thất hoàng tử mất cơ hồ đồ bùng, hai tay nắm chặt, Nhị hoàng tử cùng Tứ hoàng tử vốn trầm tĩnh lúc này cũng tay để dưới bàn cũng nắm chặt.

“4-5-5”. Không thèm nhìn tới cái chung trong tay, Lạc Thanh Linh cười nhìn người đối diện.

Nghe Lạc Thanh Linh đoán chung như vậy, đám người Thất hoàng tử cũng nhét tề nhẹ nhõm thở dài một hơi, 4-5-5, cũng khó có khả năng thắng.

Thất hoàng tử nhìn chăm chăm Lạc Thanh Linh, tay cầm đến cái chung, trên mặt hiện một chút ý cười cực kỳ hưng phấn, nhẹ nhàng nhấc lên, mở chung.

Lạc Thanh Linh thấy vậy, bàn tay đặt trên mặt bàn nhẹ nhàng ép xuống, một cỗ kinh lực truyền theo mặt gỗ đi, khiến xí ngầu nhẹ nhàng chuyển động.

“5-5-6, thắng!” Thất hoàng tử mở chung, điên cuồng hét lên.

Nhị hoàng tử, Tứ hoàng tử nghe nói vậy, toàn bộ đều bật dậy, trong mắt bắn ra sắc thái mừng như điên.

Khoé miệng chậm rãi cười nhạt, Mộ Dung Tuyên hai tay khoanh trước ngực nói: “Các người nhìn cho rõ rồi hãy nói.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 15: Mộ Dung Tuyên, Người Là Một Kẻ Kì Lạ!

Mộ Dung Tuyên không quan tâm đến đám huynh đệ của mình, ánh mắt chăm chú nhìn Lạc Thanh Linh đang bình thân thưởng trà sau liếc mắt nhìn Thi Sách ngồi phía sau cười ha hả.

“4-5-4, sao lại như vậy, sao lại có thể như vậy được?” Thất Hoàng Tử từ mừng như điên thoáng chốc đông lại như tượng, không dám tin nhìn những viên xí ngầu, rõ ràng là con báo, sao lại ra như vậy được?

Niềm hưng phấn nhảy mất động lại trên khuôn mặt Nhị hoàng tử, Tứ hoàng tử.

Chỉ cách một chút thôi, toàn bộ đều đảo ngược.

Lạc Thanh Linh buông ly trà xuống không khách khí cười vô cùng sung sướng: “A! Thắng? Xem ra hôm nay số tại hạ hên thật!”

Nhị hoàng tử, Tứ hoàng tử, Thất hoàng tử, mặt biến sắc nhìn Lạc Thanh Linh tao nhã nhẹ nhàng cảm khế ước vẫy vẫy đưa cho Thi Sách ở phía sau.

Thi Sách, Ngạn Hồ lập tức tiến lên, bắt đầu thu thập toàn bộ tiền cược trên bàn, nhìn sắc mặt cố gắng nén hưng phấn, hồng hồng như say rượu vậy.

“Bùm.” Thất hoàng tử hướng phía sau ngất đi.

“A.....” Hoa nương chung quanh nhất thời kinh hách kêu to, vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Lạc Thanh Linh tỏ vẻ như không thấy Thất hoàng tử bị mình chọc tức đến ngất, quay đầu nhìn phía Nhị hoàng tử thân thiết nói: “Nhị hoàng tử, ngài muốn tự giác hay để tại hạ cưỡng chế đây?”

Dường như để chứng minh năng lực của mình, mấy viên ba viên xí ngầu bằng bạch ngọc trong tay Lạc Thanh Linh “rắc” một cái, hoá thành bột phấn, tuôn trên mặt bàn.

Nhị hoàng tử mặt tái nhợt, khoe miệng co rúm, nửa ngày sau mới cười cười nói: “Ván này là Thất đệ cùng Tam đệ chơi, ta không có tham gia.”

“VẬY Ạ!” Lạc Thanh Linh ra vẻ tiếu nuôi hít một tiếng, quay đầu nhìn Tứ hoàng tử.

Tứ hoàng tử lúc này miệng cũng không mở ra nổi, thấy Lạc Thanh Linh nhìn mình, không ngừng lắc đầu.

“ĐƯỢC RỒI, HÔM NAY TỚI ĐÂY LÀ ĐỦ.” Mộ Dung Tuyên nhìn Lạc Thanh Linh đang tính gậy sự.

Cuối cùng cũng chịu lên tiếng rồi! Lạc Thanh Linh nhìn Mộ Dung Tuyên từ nãy giờ vẫn không nói gì.

Bất gặp ánh mắt của cô Mộ Dung Tuyên gật gật đầu, cười nhìn hai người kia sắc mặt trắng bệch, vẻ tao nhã vẫn không mất đi.

“Một khi đã như vậy...” Lạc Thanh Linh nghe vậy liền đứng dậy.

Thu lại nụ cười trên mặt, Lạc Thanh Linh lạnh lùng nhìn lướt qua Nhị hoàng tử cùng Tứ hoàng tử sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng nói: “Trong vòng 10 ngày, ta nếu không thấy tiền trả, sẽ không ngại tự mình đến cửa nhà các người giải quyết đâu, nếu ba vị hoàng tử không có, vậy vài vị mẫu phi, gia tộc chắc cũng không keo kiệt chút tiền còm này nhì.”

“Ha ha ha ha ha.” Rời hoa lâu, lên xe ngựa rồi, Thi Sách rốt cục không nhịn nổi nữa, cười ha hả âm ỉ.

“Chắc chắn, không hổ là chủ nhân một khi ra tay là vơ vét hết tiền bạc của ba vị hoàng tử.” Vừa cười lớn, Thi Sách vừa phẩy quạt, hân định cho qua việc hôm nay rồi háo hức thu thập ba người kia sau, có một số việc không dùng cờ bạc để quyết định thắng thua được, bất quá Lạc Thanh Linh so với hắn còn ngoan độc hơn, một ván khiến bọn họ không thể ngóc đầu lên nổi.

“Đúng rồi, Dục Vương tìm chủ nhân làm chi?” Thi Sách không khỏi hiếu kì, Dục Vương tìm đến hắn liền đoán đại khái mục đích song vẫn muốn từ miệng Lạc Thanh Linh để biết cụ thể.

“Chẳng qua là muốn lôi kéo chúng ta!” Lạc Thanh Linh chống má nhìn bên ngoài xe, khoe môi hơi cong lên: “Ba vị hoàng tử kia cũng thật ngốc bị Dục Vương lợi dụng triệt để ả!”

Lạc Thanh Linh biết rõ ba người kia tỏ vẻ thân thiết với Dục Vương chẳng qua là mong muốn tìm chút ít lợi ích, Mộ Dung Tuyên sao không biết liền tương kế tựu kế từ chỗ bọn họ tìm lấy lợi ích, người ồn ào cười nói không khỏi hồi tưởng lại cuộc trò chuyện ban nãy với Mộ Dung Tuyên.

“Dục Vương ngài rõ ràng là có thể ngăn cản họ, tại sao người không làm?” Lạc Thanh Linh lông mày dựng đứng nhìn người ngồi đối diện mình.

“Bọn họ thắng hay thua đâu có liên quan gì đến ta? Lần này đến lượt ta cá cược, nếu người thua thì phải việc cho ta.” Mộ Dung Tuyên hơi nghiêng đầu, ngón tay nhẹ nâng tóc đen tán loạn tại đầu vai, thanh âm nhu hòa quý mị nói.

“Nói thật ta chẳng có chút tự tin gì có thể thắng người cả.” Sớm đã mơ hồ đoán mục đích Mộ Dung Tuyên tìm đến Thi Sách cho nên Lạc Thanh Linh không có vẻ kinh ngạc.

“Trúc cơ công tử quá kiên tồn!”

“Không, đây là lời thật lòng!” Có thể làm kì phùng địch thủ với nam chính Mộ Dung Thấu, Mộ Dung Tuyên đâu phải hạng tầm thường nếu không phải sau này vì cô chấp muốn có được Mộ Khuynh Tuyết mà phạm phải sai lầm thì người ngồi trên ngai vị kia ... Mặc dù hiện tại cô đã không còn là ‘Lạc Thanh Linh’ trong tiểu thuyết Khuynh thế vương phi của Tà Vương đi, cũng không đảm bảo đầu lại người này.

“Dù như vậy người cũng phải đánh cược với ta!”

“Quả thật! Kia chúng ta cược xem ba vị hoàng tử có chịu trả tiền đúng hạn không? Nếu họ không trả thì ngài thắng, đương nhiên vì đảm bảo tính công bằng không ai trong hai bên động tay chân gì nếu không xem như chưa từng có cuộc trò chuyện này, Dục Vương thấy thế nào?” Lạc Thanh Linh cười nói.

“ĐƯỢC!” Mộ Dung Tuyên biết rõ bản thân có rất nhiều cách để lôi kéo thế lực của người trước mặt tuy nhiên hắn muốn chính là người này cam tâm tình nguyện trợ giúp, mặc dù hắn không rõ tại sao bản thân lại hao tâm đối với Lạc Thanh Linh, có lẽ do thương thức tài năng?

Nếu để Lạc Thanh Linh biết suy nghĩ của Mộ Dung Tuyên nhất định sẽ kinh ngạc mà nói: Mộ Dung Tuyên, người là một kẻ kì lạ!

Tại sao lại nói như thế tất cả đều từ những gì đã được miêu tả trong tiểu thuyết, cô cảm thấy để hình dung Mộ Dung Tuyên thì chỉ có thể dùng cụm từ “con người phi thường, kiệt nhân xuất thế”, người này hùng tài đại lược, dũng cảm mưu trí hơn người nhưng cũng là người đa nghi, nham hiểm và tàn nhẫn... Đây là một tính cách đặc trưng... Chính vì tính cách con người Mộ Dung Tuyên rất nhiều mặt nên có rất nhiều độc giả có bình luận đánh giá về hắn rất khác nhau.

Bởi không biết ý nghĩa của Mộ Dung Tuyên mà Lạc Thanh Linh cảm thấy vô cùng rối rắm, mặc dù cô biết trước vụ cá cược này mình chắc chắn thắng vì chưa đây ba ngày nữa ba vị này sẽ vì đắc tội với Mộ Khuynh Tuyết bị nàng ta làm chân tàn mang đại cho nên thế nào cũng tìm đến chỗ cô để trị đến lúc

đó không mang tiền đến trả nợ, muốn cầu y còn khó hơn lên trời.

Chỉ mong thắng được vụ cá cược này Mộ Dung Tuyên không tiếp tục làm khó cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: 16: Húc Vương

"Linh Nhi, con rốt cuộc là có đang nghe ta nói hay không?"

Hạ Tâm Lan nhìn đứa con gái đang mơ mơ màng màng nhìn không được mà đánh thức tinh thần Lạc Thanh Linh trước khi nàng đi gặp chu nườngng.

Lạc Thanh Linh chu môi nhu thuận xốc lại tinh thần cười đáp lại mẫu thân đại nhân của mình: "Đương nhiên, mẫu thân đang nói đến việc đi dự tiệc...tiệc thiên kim nhà..."

Ngồi bên cạnh Lạc Triều Nhan cầm lên bánh ngọt bên cạnh bàn cắn một miếng, nhỏ giọng nhắc nhở: " Là tiệc Thiên Kim!"

Cấp cho muội muội của mình một ánh mắt cảm kích, Lạc Thanh Linh nhanh miệng trả lời.

Hạ Tâm Lan nhìn nàng có chút lo lắng: " Hôm nay trông con vô cùng uể oải có cần mời đại phu ?"

" Không cần đâu mẫu thân, con ổn mà!" Lạc Thanh Linh vội từ chối, sau liền dùng ánh mắt đáng thương nhìn mẫu thân: " Mẫu thân, không đi không được sao?"

Lạc Thanh Linh không muốn đi, không muốn ra khỏi cửa, bởi vì nàng. . . Rất lười.

Huống chi, lần này hoàng cung nhất định sẽ xảy ra chuyện không hay ho mà chuyện không hay ho kia liền xuất phát từ Mộ Khuynh Tuyết a!

Nếu là tiệc bình thường Hạ Tâm Lan cũng không cưỡng ép nàng, nhưng lần này không đi không được cho nên quả quyết nói: "Không được! Con cũng rõ tiệc Thiên Kim chính là yến hội chỉ có thiên kim tiểu thư tham gia, hơn nữa là trong cung hạ chỉ, cho nên con nhất định phải tham gia."

Nhìn thấy dáng vẻ không tình nguyện của Lạc Thanh Linh, Hạ Tâm Lan quyết định dùng tuyệt chiêu sát thủ của bản thân để buộc nàng đi: " Mẫu thân biết con không ham thích mấy yến tiệc này nhưng con cũng rõ tiệc Thiên Kim này quan trọng cỡ nào, nó đánh giá phẩm hạnh của một vị tiểu thư ảnh hưởng đến tương lai con có lấy được một đức lang quân như ý không? Linh Nhi coi như vì mẫu thân con tham dự đi, chẳng lẽ con nhẫn tâm nhìn ta ăn ngủ không yên vì đường tình duyên của con gái mình sao?" Đường như để chứng minh sự đau lòng tội độ của mình, Hạ Tâm Lan cầm khăn lau nước mắt không thôi.

Lạc Triều Nhan vô cùng phối hợp với mẫu thân mình dùng ánh mắt đáng thương hề hề của mình nhìn Lạc Thanh Linh: " Nhị tỷ, chẳng lẽ người nhẫn tâm để mẫu thân mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt sao?"

Nhìn hai người càng nói càng hăng, Lạc Thanh Linh chịu không nổi gờ tay đầu hàng, phía sau Phiến Đình và Xảo Nhi che miệng cười trộm.

Tiệc Thiên Kim là buổi tiệc dành cho tất cả con gái của quan viên, quần thần cử phẩm trở lên đều được tham gia. Đến khi đó, nhất định là lúc để trăm hoa đua nở, thậm chí nếu có thể gặp vận khí tốt, biết đâu sẽ có cơ hội được vào làm thành viên trong hoàng thất. Hạ Tâm lan không có ước mơ cao như vậy chẳng qua lao lẳng con gái mình cứ ở trong nhà suốt như vậy thì không hay, tiệc Thiên Kim này lại là cơ hội trời ban để cho con mình tìm được vài người bạn nếu có thể tìm được con rể tương lai càng hay.

"Tỷ tỷ nghe nói ngũ tuyệt công tử cũng có tham dự, muội nhất định sẽ giúp tỷ nhìn cho thật kỹ xem ai có khả năng trở thành anh rể tương lai." Ánh mắt Triều Nhan bắt đầu long lanh, khi nói ra lời đó còn mang theo sự sùng bái không gì sánh được, rất giống với mấy fan điên cuồng siêu sao thời hiện đại.

" Kia mọi thứ liền trong cây vào con nhé, Triều Nhan!" Hạ Tâm Lan cảm thấy tiểu nhi nữ quả nhiên là tri kỷ của mình, cầm lấy tay con bé vỗ nhẹ vài cái.

Mà đừng xem hai mẹ con bước vào vòng ảo tưởng lựa chọn tiêu chuẩn con rể, Lạc Thanh Linh khoe miệng không khỏi co rút: "..."

Nhật nguyệt luân phiên, ngày dài lại đến đêm tối, thời gian thoáng một cái đã hai ngày trôi qua.

Hôm nay, vừa qua khỏi giờ Thìn (7-9h sáng), Lạc Thanh Linh đã bị muội muội đáng yêu Triều Nhan hùng dũng xông vào chỉ huy người kéo nàng dậy từ trên giường, sau đó là Phiến Đình và Xảo Nhi nhanh tay bước đến trang điểm thay đổi y phục cho nàng.

Cuối cùng, Lạc Thanh Linh mệt mỏi muốn ngủ mà bước lên xe ngựa hoàn toàn đối lập với nàng muội muội bùng bùng sức sống. Bên trong xe ngựa lay

động lắc lư khiến cho Lạc Thanh Linh cảm thấy bắt đầu buồn ngủ.

Lạc Triều Nhan nhìn nhị tỷ mình đi gặp chu công không lắc đầu quay sang trò chuyện chuyện với Phiến Đình và Xảo Nhi cho đỡ buồn mà đề tài trò chuyện đương nhiên là về tiệc Thiên Kim.

Xe ngựa xuyên qua những con phố, một mạch chạy thẳng tới cửa thành phía Đông hoàng cung, sau đó dừng lại kiểm tra theo thông lệ.

Khi xe ngựa của bọn họ dừng lại để kiểm tra thì ở phía sau cũng có một chiếc xe ngựa theo đuôi mà đến. Hạ Tâm Lan biết rõ thế nào Lạc Thanh Linh cũng sẽ ngủ cho nên đưa ra thiệp mời cho Triều Nhan. Triều Nhan đưa ra thiệp mời, sau đó được thái giám dìu đỡ bước xuống xe ngựa, may mà đoạn đường này cũng không dài, Lạc Thanh Linh vừa đứng lúc từ trong con buồn ngủ tỉnh lại.

Lạc Thanh Linh đang chuẩn bị bước xuống xe ngựa, chợt nhìn thấy tên thái giám hai tay gầy như que củi tự mình đi đến tính nâng đỡ. Nàng khẽ cau mày do dự một chút, sau đó nhếch miệng cười với tên thái giám kia một tiếng đề lộ ra hàm răng trắng muốt, thân thể mềm mại mồm mỉm liền tự mình nhảy xuống.

Lạc Thanh Linh chính là loại người lười biếng từ trong xương cốt, những cũng biết rõ lúc nào mình có thể lười.

Tên thái giám nhìn bàn tay mình còn để ở giữa không trung, trên mặt hiện lên một tia khó hiểu song rất chuyên nghiệp biết rõ phận sự của mình cúi đầu lùi về phía sau tiếp tục đi làm năngng việc của mình.

Chợt nghe được ở phía sau có tiếng vó ngựa giẫm đạp phá không trung phi đến.

Theo bản năng quay đầu lại, thì thấy hai chiếc xe ngựa lộng lẫy đều sử dụng màu xanh lam cấp tốc phóng qua bỏ lại từng đợt bụi đất bị gió cuốn tung lên, bước chân Lạc Thanh Linh dừng lại một chút.

Trong lúc hoảng hốt, nàng nhìn thấy một vị thiếu niên ngồi ở bên trong, thiếu niên đó có diện mạo rất động lòng người. Khuôn mặt tựa như tiên nhân từ trong tranh bước ra mang theo vài phần lạnh nhạt, người này mặc chiếc áo choàng lam thuần thêu hoa văn màu bạc, cực kì khéo léo, tinh xảo vô cùng. Mái tóc đen dài tung theo gió bay càng tô đậm thêm vẻ phiêu dật xuất trần. Chiếc tua màu trắng lộng lẫy trên thân quạt theo từng nhịp bước mà lay động như dòng nước, không trung dường như cũng nổi lên gợn sóng nhỏ.

Ánh mắt hai người gặp nhau, Lạc Thanh Linh nụ cười ẩn trong ánh mắt của người nọ trong lòng có vài điểm nghi hoặc, im lặng nhìn hai chiếc xe ngựa nọ đã chạy đi về hướng thâm cung, nhưng người vẫn còn quỳ đầy trên mặt đất.

Cuối cùng cũng chứng kiến đủ cả ba vị vương gia, Đại Hoàng tử được sắc phong làm Húc Vương- Mộ Dung Tuyết.

Lạc Triều Nhan do bị dung mạo tựa như tiên nhân của Mộ Dung Tuyết cho nên không để ý đến sắc mặt đăm chiêu của Lạc Thanh Linh, khẽ thì thầm nói: "Đẹp thật, ứng cử viên thứ nhất cho vị vị trí anh rể xuất hiện!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: 17: Khúc Đạo Đầu

Đến khi hai chị em Lạc Thanh Linh đi vào Ngự Hoa Viên thì nơi đó đã tới không ít thiếu nữ rồi.

Nhìn những thiếu nữ làm dáng trang điểm lộng lẫy kia, Lạc Thanh Linh khẽ thở dài. Tiệc Thiên Kim này, theo như suy nghĩ của nàng thì nó cũng không khác gì tuyên tử nữ, họa chăng chính là một bữa tiệc đi xem mắt đối tượng!

Lạc Thanh Linh rất muốn an ổn ngồi tìm một góc khuất ngồi xuống để thưởng thức nữ thuật đáng tiếc dung mạo quá nổi bật, cho nên tất cả ánh mắt của các vị thiên kim này đều hướng về nàng.

Trong đầu Lạc Thanh Linh không khỏi nghĩ nếu ánh mắt có thể giết người thì nàng đã chết không bao nhiêu lần rồi, ánh mắt các vị này không phải ghen tỵ thì cũng là địch ý a.

Khác với nữ tử ánh mắt các vị công tử tràn đầy kinh diễm khi nhìn Lạc Thanh Linh, mà đứng bên cạnh Lạc Thanh Linh nhìn thấy mọi người đều bị sắc đẹp của tỷ tỷ mình hấp dẫn trong lòng Lạc Triều Nhan sớm cười to: Nhìn đi, đẹp lắm phải không? Đây tỷ tỷ của ta đó.

Thờnhe một tiếng Lạc Thanh Linh kéo Triều Nhan đến một vị trí trống bên phía tay phải, còn chưa ngồi ấm chỗ thì có người liền tiến tới chỗ nàng làm quen.

Lạc Triều Nhan biết tỷ tỷ luôn ở trong phủ chưa chắc đã biết người này là ai liền vội nhắc: "Tỷ tỷ, người này hiện được xem sẽ là đệ nhất mỹ nhân của

Ngao Thiên Quốc kỳ này, Trần Bích La thiên kim của Trấn Bắc tướng phủ!"

Lạc Thanh Linh nghe muội muội mình nói như vậy sức nhớ đến, vị này chính chẳng phải là vật hy sinh nữ phụ Trần Bích La mền mộ Dục Vương sau này chứng kiến cảnh Mộ Dung Tuyên điên đảo nữ chính Mộ Khuynh Tuyết liên rắc tâm hãm hại thanh danh người ta cuối cùng nhận lấy cảnh gây ông đập lưng ông trình tiết bị hủy phải gả cho ngã hoa hoa công tử, nhục nhã không chịu nổi nên treo cổ tự vẫn sao?

Do nàng không ứng theo kịch tình cho nên từ đứng vị trí thứ hai trong bảng ứng cử viên bầu cử mỹ nhân lần này hiện giờ được xem nữa bước đệ nhất mỹ nữ, theo cơ sở tình báo của Thi Sách thì nàng ta có quan hệ ái muội với Mộ Dung Tuyên. Vốn theo nguyên kịch tình thì Mộ Khuynh Tuyết xuyên không đến cũng nhờ một lần bất gặp cảnh thân mật với Lạc Thanh Linh, giờ vị trí đó lại đổi cho Trần Bích La.

Lạc Thanh Linh đưa tâm mắt đánh giá vị mỹ nhân Trần Bích La này không khỏi thầm khen một tiếng, da thịt như ngọc, bóng loáng nhẵn nhụi, mặt mày tươi mát thanh nhã, giống như tranh vẽ, con ngươi trong suốt như nước suối, quả nhiên là có phong phạm của một mỹ nhân khuê các ôn nhu, thanh nhã.

Nếu dung mạo của Mộ Khuynh Tuyết được với như u lan cốc thì vị này chính là đoá bạch liên hoa.

Trần Bích La cũng âm thầm đánh giá nữ tử được nhiều người trong kinh thành bàn tán sôi nổi nhất trong mấy ngày nay, khoe môi chậm rãi nâng lên, đẹp, nàng không thể không thừa nhận, nữ tử trước mắt đẹp đến cực điểm, dùng cụm từ ‘khuynh quốc khuynh thành’ cũng khó có thể hình dung mỹ mạo của nàng, mặc dù mặc y phục màu xanh dương nhạt để nổi bật vẻ xinh đẹp tươi mát nhưng không che giấu đi được phần mị hoặc cuồng dã của bản thân.

Trần Bích La cứ nghĩ rằng dung mạo của nàng không ai có thể sánh bằng mấy ngày lại nghe người ta đồn thổi có người mỹ hơn mình không khỏi khó chịu, giờ tận mắt chính kiến cảm thấy ngay cả thân là nữ nhi cũng bị kinh diễm một phe hướng hồ là nam tử, quả thật là núi cao còn có núi cao hơn. Tuy vậy cũng ánh không khỏi lóe lên tia ghen tỵ.

"Nghe danh đã lâu, tiểu thư Trần Bích La!" Lạc Thanh Linh bình tĩnh đáp lại.

Trần Bích La vốn định trò chuyện với Lạc Thanh Linh sau tìm cách khó dễ nàng một phen, thế nhưng gặp đó phương lạnh nhạt đáp lại muốn bắt bẻ lại tìm không ra chỗ hở cũng đành ép khí mà trở về chỗ ngồi.

Lạc Triều Nhan nhìn vẻ mặt ngượng cười của Trần Bích La cả thấy ra hả hoi, muốn đấu với tỷ tỷ của ta chờ thêm trăm năm nữ đi, cảm một khối bánh mì ăn trong lòng bình luận thêm một câu: Bánh này không ngon bằng của tỷ tỷ làm.

Các vị tiểu thư chứng kiến tài ăn nói của Lạc Thanh Linh liền loại bỏ ý định gây khó dễ, Ngự Hoa Viên nhất thời ồn ã, cùng với tiếng cười ngớ ngẩn e lệ của vài thiếu nữ, mọi người đều biết một trong ngũ tuyệt Trúc Cơ công tử không đến trong lòng rất mất mát, nhưng rất nhanh lấy lại hưng phấn chẳng phải còn bốn vị sao, tiếp theo liền cúi đầu bàn luận xôn xao.

"Chính là Dục Vương chinh chiến sa trường ba năm vừa mới về cách đây vài ngày, lần trước ở yến tiệc mẫu thân của Ngô thái sư ta may mắn chứng kiến diện mạo của vương gia, ngài ấy càng ngày càng..." Nói đoạn vị tiểu thư kia liền đỏ mặt.

"Dục Vương gia tà mị vô song, Dục Vương anh tuấn phong nhã, Húc Vương không nhiễm bụi trần, Tiêu Dao công ngọc thụ phong lâm, đêm nay có thể cùng lúc chứng kiến bốn người này thật sự quá may mắn!"

"Đúng vậy, đúng vậy! Đáng tiếc Trúc Cơ công tử lại có chuyện gấp đã rời khỏi kinh thành a . . ."

Tiếng xì xầm vang lên khắp Ngự Hoa Viên, Lạc Thanh Linh ngồi một bên cũng gật đầu đêm chứng kiến tứ đại mỹ nam thật không uống một phen.

Mới là lạ! Muốn nàng nghĩ như vậy cũng phải xem đối tượng là ai, ba trong bốn vị kia đều nằm trong danh sách mỹ nam có độc cần tránh xa!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 17.2

Ngồi không bao lâu thì Lạc Thanh Linh nhìn thấy Mộ Khuynh Tuyết cùng tỷ tỷ của mình bước vào. Rất nhanh hai người đó liền bị các vị có mặt ở đây 'tận tình' hỏi thăm.

Các vị tiểu thư đối với Mộ Khuynh Tuyết khinh thường cùng chán ghét, trong mắt các nàng Mộ Khuynh Tuyết chính là một bao cò cho dù hôm nay xinh đẹp cỡ nào cũng chẳng thay đổi gì. Chỉ là cái bao cò ấy lại tỏ vẻ ngạo nghễ đứng, tự tin ngẩng cao đầu càng khiến cho người ta gai mắt.

Còn nam tử tuy bị diện mạo cũng như khí chất Mộ Khuynh Tuyết rung động, chuyện mấy ngày nay xảy khiến cho không ít nam tử nhìn nàng bằng ánh mắt khác.

Mộ Nhã Liên bất gặp ánh mắt các vị công tử nhìn Mộ Khuynh Tuyết trong lòng vô cùng khó chịu nhưng vẫn cố mỉm cười.

Chờ đợi chừng một nén hương thì có tiếng thái giám cất cao: “Hoàng Hậu nương nương đến, Quý Phi nương nương đến!”

Giọng nói vừa cất lên, Ngự Hoa Viên vốn còn chút tạp âm, trong nháy mắt đã yên tĩnh như có thể nghe thấy được tiếng kim roi. Lúc này những người ngồi ở vị trí phía trước đứng dậy, chậm rãi dập đầu hành lễ.

“Tất cả đứng lên đi, Bồn cung hôm nay. . . .” Hoàng Hậu ngồi ở vị trí trên mở miệng nói, Lạc Thanh Linh nhân lúc không ai chú ý lên đánh giá vị ngồi trên ghế ngọc cao cao tại thượng, một phụ nhân ung dung đẹp đẽ quý giá đang ngồi, nhìn qua khoảng chừng 30 tuổi, nhan sắc cũng không phải khuynh quốc khuynh thành, thân vận cẩm bào nhiều màu, trên đầu cắm một cây phượng trăm, cả người, không phải do cách ăn mặc hay trang sức, toát lên khí chất hoàn mỹ cao quý, tao nhã hào phóng. Thật sự có phong phạm của một nữ tử cao quý nhất Ngao Thiên Quốc, Hoàng hậu Liễu Oánh đồng thời cũng là mẫu thân của Húc Vương Mộ Dung Tuyệt.

Mà ngồi phía dưới bên trái của nàng, một vị phu nhân vận cẩm bào màu tím, so với Liễu Oánh tuổi không nhỏ hơn bao nhiêu, lớn lên lại tươi đẹp như hoa thơm cỏ lạ, có thể so với loài mẫu đơn cao quý nhất.

Không cần nhìn kỹ cũng thấy, gương mặt nàng có phần giống Mộ Dung Tuyệt, đây chính là người đứng thứ hai hậu cung, Trần hoàng quý phi.

Ngồi một bên Lạc Thanh Linh làm bộ lắng nghe lời hoàng hậu nói nhưng thực chữ vào từ này ra sang tai kia.

Chờ hoàng hậu dứt lời, Hoàng Quý Phi này giờ vẫn luôn không lên tiếng lại mở miệng nói: “Sao các Vương Gia cùng Tiêu Dao công tử còn chưa tới?” Là giọng nói thanh nhã nhưng không nghe ra cảm xúc gì.

" Hoàng Hậu, mẫu phi, nhi thần đến trễ!" Một giọng nói sang sảng không hề kiêng kỵ vang lên.

Nghe được giọng nói đó, Ngự Hoa Viên nhất thời ồ ồ, cùng với tiếng cười ngớ ngẩn e lệ của vài thiếu nữ, nhìn thấy người đến là Dục Vương mà hưng phấn, tiếp theo liền cúi đầu bần luận xôn xao.

Lạc Triều Nhan vội vàng đưa mắt nhìn Dục Vương cảm thấy bản thân bắt gặp một bức tranh tuyệt mỹ. . . .

Dưới ánh mặt trời vàng rực rỡ lung linh, người nọ bước trên ánh mặt trời mà đến.

Mái tóc đen khê tung bay trong gió, trường bào trắng cùng với ống tay áo phát phơ, bàn tay xương xương còn cầm một cây quạt xếp. Mộ Dung Tuyệt thông dong đi tới như vậy, nhưng không hề che giấu được dáng vẻ phong lưu phóng khoáng, giống như hồ nước nóng sâu thăm tỏa tia sáng chói rọi dưới ánh mặt trời, tinh mịn mà cao quý, phóng khoáng không chịu bị trói buộc.

Mộ Khuynh Tuyệt nhìn phong thái của Dục Vương trong lòng cảm thấy nguyên chủ chết mê chết mệt vì người này âu cũng có lý do, thế nhưng giờ nàng đã không còn là nàng của trước kia đối với túi da của cận bã nam không lấy hứng thú.

Guốc gỗ dưới chân nhàn hạ bước trên nền đá của Ngự Hoa Viên, phát ra âm thanh lạo xạo hơi nhỏ. Mộ Dung Tuyệt chấp tay với Hoàng Hậu và Quý Phi ở phía trước, cử chỉ xem như hành lễ, nói: “Đại hoàng huynh và tam đệ tạm thời có chuyện, bảo Tuyên Nhi đến chuyển lời cùng mẫu hậu và mẫu phi một tiếng, sẽ chậm trễ chút thời gian.”

Lạc Triều Nhan cảm thán một phen trước mũi mao của Dục Vương, song không hề có ý định xếp người này vào danh sách tuyển chọn anh rể dù sao nàng nghe khi ít chuyện về người này. Dục Vương trời sinh tính tình phóng khoáng không chịu gò bó rất được lòng Triều Nhan thế nhưng người này hồng nhan tri kỷ khắp thiên hạ, cũng bởi vì sự phong lưu và phóng túng đó, cho nên đa số những thiếu nữ đều vừa yêu vừa hận hắn!

Người như vậy đương nhiên bị loại, Triều Nhan nhanh mắt nhìn Lạc Thanh Linh phát hiện tỷ tỷ nhà mình rất thờ ơ với Dục Vương liền yên tâm.

Hoàng quý Phi nghe vậy liền khê gật đầu, sau đó xoay người ngồi xuống chỗ của mình.

“Không sao.” Hoàng Hậu ngồi đoan trang ưu nhã ở trên cao, nụ cười yếu ớt vẫn luôn đọng trên mặt. Nghe xong lời này, cũng không để tâm lắm.

" Dục Vương ngồi xuống thưởng thức một ly trà của bồn cung đi."

“Cũng được, nghe nói trước đó vài ngày nước lã giếng có tiến cống một lượng lớn Tuyết Phong cực phẩm, Tuyên Nhi cũng đang nhặt miệng, nếu như nương nương có lòng mời, há có lý do gì mà không nghe theo?”

Tuyết Phong quốc là một tiểu quốc nước lã giếng của Ngao Thiên Quốc nổi tiếng với trà Tuyết Phong theo như lời đồn thì ngàn vàng cũng khó mua được, mỗi năm tiến cống số lượng cũng không nhiều chỉ vài vị tôn quý bậc nhất của hoàng tộc mới có mà dùng.

Uống trà, cũng phải uống loại cực phẩm nhất trên đời, cho dù đối phương có là hoàng hậu vẫn đòi hỏi như chuyện đương nhiên.

Lời nói ẩn chứa kiêu ngạo cùng liễu lĩnh thốt lên từ miệng hắn, thế nhưng cũng không làm mọi người cảm thấy bất ngờ, lại còn đáng chết hơn mà coi đó như chuyện hiển nhiên.

Hoàng Hậu cũng chỉ thoáng hiện vẻ hơi kinh ngạc mà thôi, thân là quốc mẫu đương nhiên đã hình thành thói quen lật chuyển, ngay sau đó ung dung cao quý nhìn người hầu nói: “Dâng trà!”

Ngồi một bên Lạc Thanh Linh cảm thấy tên này quả thực biết hưởng thụ, nhờ vào công của Mộ Dung Tuyệt mà tất cả mọi người đều được uống loại trà

cực phẩm Tuyết Phong của nước láng giềng tiến cống.

Lạc Thanh Linh chẳng thèm ngắm phong thái phong lưu và phóng khoáng không có bất kỳ người nào có thể địch nổi của Mộ Dung Tuyên, ung dung thưởng thức hương thơm của nước trà đang cầm trong tay tỏa ra bốn phía, nàng không nhận được cau mày. Trà này đúng là trà ngon có điều giá cả quá đắt, mỗi lần nhìn thấy nhị vị sư phụ uống trà này nàng liền đau lòng thầm nghĩ lại phải chi bao nhiêu tiền đây, nàng không biết uống trà cũng không thích uống trà nhưng do chịu ảnh hưởng từ hai sư phụ tay nghề pha trà cũng như phẩm trà vẫn có.

Hồi hộp một ngụm nhỏ, lại nghe thấy Hoàng Hậu mượn đề tài này để bắt đầu câu chuyện.

“Bôn cung mời mọi người vào cung là để tán gẫu chuyện thường ngày trong cuộc sống, hiện tại cũng đang nhàn chán, không bằng mọi người hãy lấy trà làm thơ để góp vui, sáng tác hay Bôn cung sẽ trọng thưởng.”

Nghe lời hoàng hậu, Lạc Thanh Linh không khỏi thở dài chuyện gì đến cũng sẽ đến a!

Trong khoảng thời gian ngắn, nhiều thiếu nữ có chút tài hoa đều rầm rộ tỏ ra hứng thú, nóng lòng muốn tỷ thí, có người còn vụng trộm liếc nhìn Mộ Dung Tuyên, rồi sau đó thẹn thùng cúi đầu, hai tay thì liên tục xoắn chiếc khăn tay.

Mộ Nhã Liên và Trần Bích La cũng bắt chước làm theo, thậm chí có thể nói còn nổi trội hơn tất cả mọi người.

Đối với hai người tranh cao thấp Lạc Thanh Linh và Mộ Khuynh Tuyết không hên mà thờ ơ.

Mục đích của Triều Nhan làm tí ụng cử viên cho chức anh rể cho nên đối với chuyện thi thơ của các vị tiểu thư nàng không có một chút hứng thú.

Dục Vương uống trà nhìn vị hôn thê trên danh nghĩa đột nhiên không cuồng dại bản thân như trước mà trở nên lạnh nhạt trong mắt chứa vài tia hứng thú. Khi tầm mắt đảo lại sang chỗ các vị tiểu thư thì bất gặp một người khác không tham gia tranh tài mà đang cùng vị tiểu cô nương ngồi bên cạnh ăn điểm tâm ngọt.

Nếu đoán không sai đây chính là nhị tiểu thư của phủ thừa tướng, Lạc Thanh Linh như vậy bên cạnh nàng ta là tam tiểu thư Lạc Triều Nhan.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 17.3

Nói thật thân là người hiện đại thơ từ trong kho tàng văn học Việt Nam biết không ít, cộng thêm ảnh hưởng người thầy chủ nhiệm ôn luyện học sinh giỏi môn lịch sử cuồng thơ Đường dẫn đến 300 bài thơ bất hủ nàng thuộc lòng chỉ cần dùng chỗ kiến thức đó, nhất định một phen nở mày nở mặt, thế nhưng nàng cảm thấy như vậy thật không hay hơn nữa biết rõ kết quả cuối cùng Mộ Khuynh Tuyết sẽ giành phần thắng nàng tội gì mà phải động não, không hay ho đắc tội nữ chính.

Lạc Thanh Linh xem như chuyện không liên quan đến mình mà trò chuyện cùng Triều Nhan, thân là người tập võ giác quan hết sức nhạy cho nên nàng sớm nhận ra có người đang nhìn mình.

Phớt lờ một hồi vẫn vô ích, đành ngước mắt lên thì chạm phải vào một đôi mắt phượng cười như không cười, chủ nhân của cặp mắt ấy chính là Mộ Dung Tuyên.

Nhưng khi nhìn tới, hắn đã dời đi ánh mắt, giống như chỉ là trong lúc lơ đãng lướt qua.

Trong lòng hơi nghi hoặc song Lạc Thanh Linh lựa chọn làm như không có gì.

Cuối cùng, vào lúc Hoàng Hậu cố ý mời Mộ Dung Tuyên lấy một bài ‘uống trà’ để kết thúc đề tài này.

Giữa lúc buổi tiệc trà xã giao bắt đầu kết thúc thì Húc Vương Mộ Dung Tuyết, còn có Tiêu Dao công tử được xưng là đệ nhân mỹ nam của Đông Phương Quốc nằm trong ngũ cường quốc đang chậm chậm bước đến. . . .

"Húc Vương Gia đến, Tiêu Dao công tử đến, Trường Hạc quân chúa đến——" Là âm thanh lạnh lạnh bảm báo của thái giám.

Trong nháy mắt mọi người đều quay đầu lại nhìn về hướng nơi lối vào Ngự Hoa Viên.

Đập vào mắt đó là một thân áo trắng, nét mặt tựa như trăng lạnh, thiếu niên chậm rãi đi tới, nhịp bước ung dung ổn định.

Giống như giữa thời kỳ hỗn loạn, chỉ có một tia sáng rực rỡ chiếu sáng lên vùng đất khiến người ta không dám đến sát để nhìn, trên người hắn có lạnh của

rét lạnh, nóng của nóng rực, hai loại khí chất hòa hợp với nhau nhưng lại không ảnh hưởng đến tướng mạo cùng khí thế của hần!

Dáng người thiếu niên như ngọc, vẻ mặt trầm tĩnh giống như vũ trụ thâm sâu không thấy đáy. Khóe miệng hần hàm chứa nụ cười nhàn nhạt yếu ớt, đáng vẻ đây uể oải ngược mắt lên, trong con ngươi màu tro lạnh lẽo thể hiện lên vô số hơi thở quyền rũ. Còn có một thứ vô cùng hấp dẫn nói không nên lời đó là nốt Chu Sa đỏ như máu nằm giữa trán, so với hoa anh túc thì đúng là điểm tuyệt hơn bội phần!

Mỗi một cử chỉ hành động của hần đều tỏa ra hào quang tuyệt thế, làm cho cả vườn cảnh xuân này đều mất đi hương sắc.

Có điều, không thể kháng cự nổi chính là dung nhan, không thể tiếp cận được chính là khí chất.

Dung mạo của người này tuy rằng khó gặp thế nhưng vẫn kém hơn một chút so với người đi bên cạnh, Húc Vương Mộ Dung Tuyết.

Tuy rằng hần vẫn luôn mỉm cười, thậm chí mặc kệ đối với ai, nơi khóe miệng đều gợi lên ý cười nhẹ nhẽo nhìn vô cùng dễ gần, nhưng Lạc Thanh Linh biết rõ hần không có để bất kỳ người nào vào trong mắt, lại càng không hề cười với bất kỳ kẻ nào, sau này xem Mộ Khuynh Tuyết vừa là người hợp tác vừa là tri kỷ.

Mộ Khuynh Tuyết nhìn một chút liền biết rõ Tiêu Dao công tử này e là không giống lời đồn ôn hòa dễ gần, thực chất là một kẻ lạnh lùng đến tận xương tủy dùng vẻ bề ngoài để che giấu bản chất thực sự của mình mà thôi.

Liếc mắt nhìn vẻ si mê của Mộ Nhã Liên khi nhìn Húc Vương, Mộ Khuynh Tuyết cười khẩy một cái, ái mộ băng mỹ nam tử thật không sợ bị đông cứng sao?

Khi hai người này đến, mọi người không có nghị luận âm ỉ giống Mộ Dung Tuyên khi nãy, nhưng ánh mắt thì lại lấp lánh của sự si mê và nhiệt liệt sùng bái.

"Tỷ tỷ, người thấy Tiêu Dao công tử thế nào?" Triều Nhan kéo lấy ống tay áo của Lạc Thanh Linh, nói khẽ.

"..." Lạc Thanh Linh thờ dãi nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Triều Nhan mà nói:"Tha cho tỷ đi, tỷ còn yêu đòi lắm!"

"???" Triều Nhan tỏ vẻ không hiểu tỷ tỷ nhà mình nói gì nữa chỉ 'nga' một tiếng liền thôi, chẳng lẽ do người này không đủ đẹp, yêu cầu có cần cao như vậy không?

Lạc Thanh Linh mà biết Triều Nhan mà nghĩ như vậy nhất định sẽ cảm thấy bản thân rất oan.

Trường Hạc quận chúa khuôn mặt tinh xảo lông mày xinh đẹp cùng một đôi mắt hạnh nhỏ nhỏ hàm chứa khí chất cao quý không thể đến gần tuy có khí thế phong nhã tài hoa, nhưng đi ở bên cạnh Mộ Dung Tuyết và Tiêu Dao công tử thì vẫn tránh không được sự thất vọng: "Nghe nói trong nhóm các vị tỷ muội không có ai là không học rộng tài cao, hôm nay Bốn quận chúa sẽ cùng các vị bàn luận một chút, không biết chư vị có dị nghị gì không?"

Mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng đều đồng thanh đáp: "Có thể thảo luận cùng Trường Hạc quận chúa, đó là may mắn của mọi người."

Lạc Thanh Linh sớm biết rõ chuyện này sẽ xảy ra cho nên chẳng có chút kinh ngạc gì, vị Trường Hạc quận chúa này do một tay Thái hậu nuôi nấng tính khí kiêu căng lại ý là bản thân đầu óc có chút thông minh nên không coi ai ra gì, lần này mượn danh nghĩa thảo luận tuy mọi người biết có ẩn ý thế nhưng không ai dám cự tuyệt trước mặt mọi người, mà người có quyền cự tuyệt thì sẽ không cự tuyệt.

Vì vậy, sau khi kết thúc tiệc trà xã giao, lại bắt đầu so đấu hàng loạt cảm kỳ thư họa.

Vì tránh mọi người chú ý vào bản thân, Lạc Thanh Linh ngoài mục vẽ tranh có chút thành tựu ra các mục khác đều bình thường, thậm chí thế nói là chưa từng có thành tích chứ đừng nói chỉ là tài giỏi.

Nhờ vậy mà sự tò mò của mọi người dành cho Lạc Thanh Linh sớm không còn, trong lòng chỉ đánh giá nàng ngoài diện mạo xuất chúng ra các mặt khác bình thường không thể bình thường hơn.

Dịp thể hiện này Trần Bích La và Mộ Nhã Liên sao có thể bỏ lỡ, Trần Nam tướng quân và Trần Bắc tướng quân hợp nhau không ai là không biết cho nên thân là con gái của họ càng ra sức phân thắng bại.

Mọi người nhìn Mộ Nhã Liên thể hiện tài năng đấu ngang tay với Trần Bích La, lại nhìn Mộ Khuynh Tuyết trong lòng cảm thấy tiếc hận thay cho Mộ Nhã Liên vì có một cô muội muội nổi danh là bao.

Hai tỷ muội bất kể là dung mạo hay khí chất hoặc là tài hoa, đều có thể nói là khác nhau một trời một vực.

Đối với ánh mắt của những người tỏ ra khinh bỉ hoặc thương hại, Mộ Khuynh Tuyết vẫn cứ hồn nhiên chưa phát hiện, khóe môi gợi lên ý cười như không hề để tâm. Đã vậy ánh mắt còn giống như viên bi tròn xoe, thỉnh thoảng lại thoáng qua vài tia mơ màng y hệt như một đứa trẻ đơn thuần chưa trải qua sự đời.

Nhìn thấy vậy, hai tỷ muội Lạc Thanh Linh đồng thời kinh hãi bản chất thực của nàng ta, các nàng đều nhìn rõ giả trang ngây thơ như vậy nổi hết cả da gà.

Ngay lúc này, ánh mắt Mộ Dung Tuyên xoay quanh những thiếu nữ khắp nơi trong sân, cuối cùng dừng lại ở trên người Mộ Khuynh Tuyết, khóe miệng từ từ lộ lên ý cười, ngoài đầu nhìn lại chạm phải một đôi con ngươi màu tro lạnh lẽo, đồng thời cũng ý vị sâu xa mà cười một tiếng.

Tiêu Dao công tử thuận theo ánh mắt của Mộ Dung Tuyên đảo qua Mộ Khuynh Tuyết, khóe miệng hơi nhếch lên cười, nhưng ánh mắt quyền rũ thì chưa từng gợn lên chút sóng: "Kia là vị hôn thê Mộ Khuynh Tuyết của Dục Vương sao, diện mạo đẹp như vậy mà huynh còn ra ngoài trộm hoa đại a!"

Khóe miệng nhẹ nhàng vẽ ra ý cười sáng lạn, con ngươi đen như mực hơi nheo lại, ánh mắt Mộ Dung Tuyên hơi dừng lại ở một nơi nào đó, nhưng lời nói thì hướng về phía Tiêu Dao công tử: "Tam ca vẫn chưa đến, các vị mỹ nhân ở đây chờ huynh ấy dài cả cổ rồi."

Biết Mộ Dung Tuyên không có ý định trả lời, Tiêu Dao công tử nghe vậy cười yếu ớt một tiếng, một đôi con ngươi lạnh lạnh màu tro xinh đẹp quyền rũ đảo một vòng ở giữa, nói: "Thế gian mỹ nữ nhiều như sao dày đặc, nhưng đối với Dục vương mà nói, hồng nhan bất quá cũng chỉ là bộ xương khô. Hắn lẽ mà chưa tới cũng là chuyện dễ hiểu."

Húc Vương ngồi bên cạnh vẫn lạnh nhạt như cũng không có ý định chen vào cuộc trò chuyện của hai người này.

"Hazz! Ta cứ tưởng hôm nay ngũ tuyệt tập hợp đầy đủ ai ngờ tên Trúc Cơ kia lại rời kinh thành. Dục vương là người duy nhất trong chúng ta đã gặp mặt Trúc Cơ công tử có thể nói cho tại hạ biết một hai về người này không?" Tiêu Dao công tử nói.

Cách đây vài hôm biết chuyện ông chủ đứng sau lưng Túy Hương Lâu là Trúc Cơ công tử khiến cho người ta giật mình, càng kinh người hơn chính là người này một ván thắng ba vị hoàng tử bốn trăm năm mươi vạn lượng hoàng kim, kinh thành của Ngao Thiên quốc, tin tức như gió truyền đi khắp nơi. Đối với người này, Tiêu Dao công tử cảm thấy vô cùng tò mò tiếc là tiệc Thiên Kim lần này Trúc Cơ công tử lại không tham dự.

Đối với bữa tiệc Thiên Kim này, Lạc Thanh chỉ có thể dùng một chữ 'chán' đến hình dung, bữa tiệc này kéo dài từ sáng cho đến chiều tà mặc dù cho nghỉ ngơi hai lượt nhưng với người thường hay dùng hai canh giờ để ngủ thực sự là cực hình, cho nên Lạc Thanh Linh trụ không nổi mà ngủ ngục trên bàn.

Triều Nhan lấy tay che mặt, phân phó cho Xảo Nhi đi lấy áo chàng phủ lên người Lạc Thanh Linh, lại nhìn Phiến Đình đứng sau lưng bằng ánh mắt bất đắc dĩ. Cũng may chỗ họ ngồi là ở một góc khuất cộng thêm mọi người tập trung tinh thần nhìn cuộc thi đấu đẳng kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 18: Người Đến Sau Cùng

Có lẽ nhờ Triều Nhan cầu khẩn chân thành mà trong suốt nửa canh giờ kia, không ai phát hiện ngoài trừ tam vị nằm trong ngũ tuyệt.

Ngoại trừ Dục Vương sớm đã quan sát Lạc Thanh Linh ban nãy, Tiêu Dao công tử và Húc Vương lúc này mới nhìn vị tiểu thư đang ngủ trên bà đá ở một góc.

Mặc dù khuôn mặt bị che phần nửa cũng không khó để người ta nhận ra đó là khuôn mặt xinh đẹp, hai người gặp qua qua vô số mỹ nữ trong thiên hạ, nhưng đây mắt cũng không giấu được kinh diễm, dưới ánh chiều tà yếu ớt Lạc Thanh Linh ngồi dưới tán cây anh đào nở rộ, váy dài màu lam nhạt, trên tay áo thêu một đoá hoa sen cùng màu, chỉ bạc vẽ ra từng đoạn tường vân, vạt áo nhàn nhạt một màu lam nước biển, hàng mi dài cong vút tựa như cánh bướm thì thoảng run nhẹ, trán trơn nhẵn trắng như ngọc, chiếc mũi thẳng tắp mà xinh xắn, đôi môi lạnh lùng hồng nhuận, mái tóc dài đen mượt, da thịt mịn màng tinh tế như gốm sứ. Một ngon gió nhẹ thổi qua, phần hoa anh đào nhẹ nhàng bay xuống, trong suốt như tuyết, lại giống như hoa giữa tinh linh, nhảy nhót vui vẻ trên mái tóc, đầu vai, làn váy của nàng.

Húc Vương vốn không có định quan tâm đến việc Lạc Thanh Linh ngủ song dưới sự kéo riết không buông của tên này đành phải liếc mắt nhìn một cái, trong lòng khẽ động: Dĩ nhiên là nàng, người mà hắn gặp ở Túy Hương Lâu.

"Không biết vị kì tài này là thiên kim nhà nào?" Tiêu Dao công tử hứng thú hỏi.

"Lạc Thanh Linh của phủ thừa tướng!" Húc Vương lạnh nhạt đáp.

"Oh! Thật không nhìn ra thừa tướng như thế lại dạy dỗ ra một đứa con...đặc biệt như vậy." Tiêu Dao công tử không khỏi kinh ngạc một phen.

Lạc Thanh tỉnh dậy vừa là lúc nghỉ giải lao để cho các vị ở đây nghỉ ngơi và đủ thời gian chuẩn bị cho màn quan trọng nhất của tiệc Thiên Kim bốn năm tổ chức một lần.

Lạc Thanh Linh vốn định dẫn Triều Nhan đi dạo xung quanh, ai ngờ chưa đi được vài bước liền có kẻ ngáng chân, trong lòng có chút không vui.

"Lạc tiểu thư, hôm nay ta giành không ít phần thưởng, chọn hai chậu hoa đi, từ sáng đến giờ Lạc tiểu thư không đạt thứ hạng cao cho lắm cầm một hai chậu đem về sau như cũng không uổng phí chuyến đi hôm nay." Trần Bích La bước đến thân thiết nói với Lạc Thanh Linh, bên cạnh lập tức có nha hoàn tiến lên, mang hòm xếp đầy chậu hoa.

Triều Nhan sớm tuệ hơn người đương nhiên nghe ra lời châm chọc của Trần Bích La chỉ là tuổi còn nhỏ chưa thể che giấu được cảm xúc của bản thân, khó chịu muốn nói. Lạc Thanh Linh thấy vậy vàng vọt ngần ngại lại, cười một tiếng liền ngồi xuống không chút lưu tình lấy hai chậu hoa có giá trị nhất.

Trần Bích La dự đoán Lạc Thanh Linh sẽ nổi giận làm chuyện thiếu suy nghĩ hoặc nhẫn nhục tùy tiện lấy hai chậu hoa, lại không ngờ đến người này không có một chút ngượng ngùng mà lấy hai chậu quý nhất.

Nhìn sắc mặt không được đẹp cho lắm, Lạc Thanh Linh khước môi cong lên dùng ánh mắt ngây thơ nhìn Trần Bích La: "Nếu Trần tiểu thư cũng thích hai chậu hoa này, Thanh Linh cũng không phải người không biết lễ nghĩa, hoa này tỷ tỷ cứ giữ lấy đi."

Trần Bích La khước miệng hơi cong, giờ phút này mọi người đều chú ý đến nàng nếu không đưa cho Lạc Thanh Linh chậu hoa này, những người ở đây sẽ cảm thấy nàng giả vờ rộng lượng. "Làm gì có chuyện đó, lời ta đã nói tuyệt không đổi. Lạc tiểu thư cứ tự nhiên."

"Kia, cảm ơn Trần tiểu thư. Xảo Nhi, giúp ta cần." Lạc Thanh Linh cười rạng rỡ, Xảo Nhi tiến đến cầm lấy hoa trong lòng vui vẻ nghĩ: Không hổ là cung chủ.

Triều Nhan đứng một bên xem tỷ tỷ nhà mình không tán thưởng một phen.

"Duệ vương đến." Trần Bích La vốn không cam tâm định lên làm khó dễ Lạc Thanh Linh cho thỏa cơn tức này thì thị vệ cao giọng hô một tiếng, khi lời nói hạ xuống, mọi người có mặt tại đây đồng thời đem mắt nhìn người tiếng vào.

Mộ Dung Thấu mặc một bộ cẩm bào tơ tằm màu đỏ, trên thắt lưng mang một miếng huyết ngọc chạm trổ tinh xảo, mái tóc đen dài như mực ngọc chảy xuống, dung mạo tuấn mỹ phát ra tinh quang rực rỡ.

Lúc này Mộ Dung Thấu không những mang lãnh khốc vô tình được rèn dũa trên chiến trường, mà chỉ còn lại tà mị tuấn mỹ, tựa như hỗn hợp giữa Tu La cùng yêu tinh, lại mang theo khí chất hoàng tộc tôn quý, làm hấn thoát nhìn cao ngạo khó lường.

Những thiếu nữ có mặt ở đây bao gồm cả Mộ Khuynh Tuyết không khỏi hít một hơi, dung mạo ba người trước đã là hiếm có thế nhưng so với người trước mặt có đôi phần ảm đạm, nhện không được mà mắng: Yêu nghiệt!

"Thấu nhi, bây giờ mới chịu đến à?" Liễu hoàng hậu phân phối người chuẩn bị xong xuôi vừa tiến vào Ngự hoa viên thì nghe người truyền, nhất thời cười hướng Mộ Dung Thấu.

Mộ Dung Thấu sau khi hành lễ xong, cũng không dư thừa lời mà đáp lại Liễu Hoàng Hậu mà tiến đến chỗ ngồi đã định trước của bản thân. Đối với thái độ của Duệ vương, hoàng hậu cũng cười cười cho qua.

Tầm mắt lơ đãm nhìn các vị tiểu thư xung quanh, bất gặp bóng hình của Mộ Khuynh Tuyết không khỏi nhớ đến chuyện mấy người trước, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lạc Thanh Linh trong lòng bất đắc dĩ không thôi: Muội muội thì nhìn hấn ánh mắt lấp lánh, thể mà tỷ tỷ ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhìn hấn, cũng quá vô tình a.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chương 19: Nên Dùng Từ Nào Để Hình Dung?

Tiệc Thiên Kim kéo dài từ sáng cho đến tận tối, màn quan trọng nhất chính là cuộc thi đấu để chọn ra bảng xếp hạng mỹ nhân của Ngạo Thiên Quốc bốn năm diễn ra một lần cho các tiểu thư nhà quyền quý có độ tuổi từ 15-19 tuổi, do đích thân hoàng hậu đứng ra chủ trì.

Nói nó là cuộc tuyển chọn hoa hậu hoàn vũ cũng chẳng ngoa chút nào, để đạt được danh hiệu đệ nhất ngoài sắc đẹp còn cần tài năng.

Và đương nhiên nó không được tổ chức ở ngự hoa viên mà ở Cẩm Sắc cung- nơi thường dùng để tổ chức các yến tiệc lớn.

Nếu không phải vì muội muội muốn xem toàn bộ tiệc Thiên Kim thì nàng đã chờ đến chiều tối mới xuất phát.

Nắm lấy tay của Triều Nhan, nếu không phải quy định chỉ có thể mang theo một tỷ nữ thì Lạc Thanh Linh cũng sẽ không phân phó Xảo Nhi mang hoa rồi khỏi mà chỉ mang theo Phiến Đình đến Cẩm Sắc cung.

Trên đường đi ánh mắt Triều Nhan cứ nhìn Mộ Dung Thấu không dứt, nếu không phải con bé chỉ mới 6 tuổi chẳng thể nào có mối quan hệ nam nữ gì với tên hồ ly họ Mộ Dung, hazz tên này già trẻ đều bị hấn làm cho đổ đốn cả.

"Tỷ tỷ, ngài cảm thấy Duệ vương gia đủ mỹ sao?" Triều Nhan kéo tay áo nàng mà nói.

"..." Mặc dù dùng từ này hình dung hấn cũng không sai, chẳng qua chúng ta không cần phải nói lên, lỡ chọc giận hồ ly thì khôn. Liếc mắt nhìn thấy Mộ

Dung Thấu đang mỉm cười trò chuyện với bọn người Dục vương. Lạc Thanh Linh vội nhắc nhở muội muội nhà mình: "Triều Nhan, từ nãi không được dùng cho nam tử!"

"...Nhưng chẳng phải tỷ tỷ nói dung mạo của kẻ nào thắng tỷ thì dùng từ nãi để hình dung người đó hoàn toàn chính xác a!" Triều Nhan chớp mắt hồn nhiên nói.

"Cái đó..." Ấc, hình như nàng có nói qua như vậy.

Vì bảo tồn hình tượng tỷ tỷ tốt đẹp, nàng phải nói chuyện thật uyển chuyển: "Lời tỷ từng nói không sai, nhưng muội nên hiểu trên đời này luôn có ngoại lệ mà hẳn chính là ngoại lệ đó!"

"Vậy nên dùng từ gì để hình dung Duệ Vương?"

"Biến thái!" Lạc Thanh Linh không do dự nói.

"Muội nghe ca ca nói 'biến thái' chỉ hình dung tính cách, dùng miêu tả diện mạo được không? Muội chẳng thấy Duệ Vương có gì kỳ hoặc!" Triều Nhan chu môi không tán thành quan điểm này của tỷ tỷ nhà mình.

">||/<" Đó là vì muội bị vẻ ngoài của hấn lừa, giấu hời Lạc Thanh Linh cảm thấy dùng 'ngọc thụ phong lâm', 'anh tuấn phi phàm',... quá dài dòng cũng chẳng thể miêu tả dung mạo của tên hồ ly kia, cuối cùng vẫn cảm thấy dùng cách đơn giản nhất cho nhanh: "Chúng ta có thể nói dung mạo Duệ Vương rất mỹ, mỹ hơn cả đệ nhất mỹ nhân của Ngao Thiên Quốc!"

Dù sao tên đó cũng đẹp hơn Mộ Khuynh Tuyết những một bậc cơ mà!

"(=_=!!)" Triều Nhan.

Mãi đến về này, Lạc Thanh Linh vô cùng ân hận đã nói với Triều Nhan như vậy báo hại nàng bị tên hồ ly vô sỉ đó làm cho á khẩu không nói được gì, duy chỉ có thể trừng mắt nhìn tên hồ ly kia dương dương tự đắc ăn đậu hủ của bản thân, trên miệng không ngừng nói chính nàng mới là người phi lễ hấn.

Cuộc trò chuyện của hai tỷ muội lại trở về điểm xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 20: Cuộc Thi Bắt Đầu

Tiệc Thiên Kim dường như trở thành tập tục từ khi khai quốc cho nên được Hoàng Thượng Mộ Dung Thái Tông phi thường coi trọng, đều có thể chứng qua sự long trọng trước mắt.

Thời gian từ sáng đến chiều dùng để các công tử tiểu thư nhà quyền quý giao lưu, đến chiều tối các văn võ bá quan cùng phu nhân đến Cẩm sắc điện nơi tổ chức yến hội, hai tỷ muội Lạc Thanh Linh nhìn thấy phụ mẫu còn có cả gia đình đại ca liền vui vẻ bước đến gần.

Hạ Tâm Lan nói đôi điều với phụ quân liền mang con dâu Tâm Ngừ đi đến chỗ quý nữ.

Hạ Tâm Lan nắm lấy tay Lạc Thanh Linh hỏi thăm về câu xem con gái có hòa nhập được hay không?

"Cũng không đến nỗi nào!" Lạc Thanh Linh cười cười nói.

Thân làm mẫu thân, Hạ Tâm lan sao không nhận ra cuộc giao lưu này không đạt kết quả như nàng mong muốn, tuy có chút lo lắng chỉ là nếu con gái đã không thích nàng cũng không cứng rắn ép buộc thuận theo tự nhiên vậy, từ từ thích ứng là được.

Lạc Thanh Linh thấy mẫu thân không hỏi nữa liền thở phào nhẹ nhõm, nhìn Hạo Nhi trắng trẻo trong lòng Tâm Ngừ nhin không được khi dễ một phen, đương nhiên nàng vẫn có chừng mực không có làm thẳng bé khóc.

Buông tha cái má mền mại của Hạo Nhi, Lạc Thanh Linh ngược đầu nhìn Tâm Ngừ: "Từ tẩu, hôm trước muội nghe Xảo Nhi nói ở Cẩm Tú Các sắp ra mắt một cao đường nhan sắc, đợt khi có muội tận cho tỷ vài hộp!"

"Ta đây cảm ơn muội muội!" Tâm Ngừ nhìn Lạc Thanh Linh cười duyên một cái.

Triều Nhan nhìn nhị tỷ thấy đại tẩu liền quên muội có chút sinh khí, Hạ Tâm Lan nhìn con gái nhỏ mình hành động như vậy khẽ cười: Con bé này tuy lúc nào cũng nói muốn tìm tỷ phu cho tỷ tỷ song bản thân lúc nào cũng bám dính lấy Lạc Thanh Linh.

Mọi người vừa ngồi xuống vào vị trí của bản thân xong thì thái giám liền hô to, mọi người nhìn thấy Hoàng Thượng bước vào tất cả mọi người liền đứng

dậy cúi người cung kính nghênh đón.

"Chúng thần tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn vạn tuế!"

Mộ Dung Thái Tông ngồi vào long ý, phát tay lên tiếng: "Tất cả bình thân!"

"Đa tạ hoàng thượng!"

Mọi người cung kính ngồi vào đúng vị trí của mình.

Bởi vì thân phận của bản thân chỗ ngồi của Lạc Thanh Linh ở ngay vị trí đầu tiên rất tiện để quan sát, kế bên tay phải là mấy nữ tử xinh đẹp mỗi người mỗi vẻ ngồi ở chỗ đó, nhìn phục sức đều làm hàng hiếm của Cẩm Tú Các thân là ông chủ nàng làm sao không rõ các nàng phải chi bao nhiêu tiền mới làm cho bản thân hôm nay trở nên xinh đẹp nhất, quả thực rất chịu chơi a. Không bao lâu nữa liền có một yến tiệc lớn hơn nữa, sau khi về nhà nàng nhất định định tìm Tiểu Liên lập ra kế hoạch mới để hốt bạc mới được.

Triều Nhan ngồi bên cạnh cảm nhận tâm tình vui vẻ của Lạc Thanh Linh cho rằng tỷ tỷ cuối cùng cũng thông suốt mà bắt đầu xem trong bữa tiệc Thiên Kim này, đây quả thật là một sự hiểu lầm, Lạc Thanh Linh vui vẻ là vì đang nghĩ bản thân tay cầm bàn tính mà khảy đến mỗi tay, bên cạnh là một núi vàng lấp lánh đến nỗi mù cả mắt.

Bởi vì tâm tình tốt cho nên Lạc Thanh Linh vui sướng hài lòng thường thức mỹ nam.

Mà ngồi phía đối diện, Mộ Dung Thấu âm thầm quan sát mọi động thái của Lạc Thanh Linh liền biết ngay cô nàng lại nghĩ ra cách kiếm tiền, nếu có như vậy thôi cũng đành đành này nàng lại bắt đầu nhìn ngắm các công tử anh tuấn mà chẳng thèm nhìn hấn: Bọn họ có gì đẹp mắt, muốn nhìn thì phải nhìn hấn mới đúng.

Mấy ngày nay hấn bận tối mắt dần xếp mọi chuyện trong khi nàng lại vô cũng thư thái, Mộ Dung Thấu cảm thấy không vui cho nên Lạc Thanh Linh sắp gặp hạn rồi a.

"Hôm nay là tiệc Thiên Kim bốn năm tổ chức một lần, ta mong rằng hôm nay có thể chứng kiến được tài hoa của các vị tiểu thư ở đây!" - Ngự điệu mang theo ý cười của Hoàng Thượng vang lên.

"Dạ !" - Mọi người đồng thanh đáp lời, rồi sau đó không khí trở nên sôi nổi.

Đúng lúc này, hoạn quan báo lại: "Hoàng thượng, sứ đoàn Khương Long quốc cầu kiến!"

Đều nằm trong ngũ quốc đại quốc cho nên có quan hệ qua lại là chuyện đương nhiên, mọi người cũng đều biết, lần này là thái tử đế quốc Khương Long là Yến Kinh Kha mang theo người em gái là đệ nhất mỹ nữ bốn quốc Yến Tử Nghiên cùng đến.

"Truyền !" Mộ Dung Thái Tông mở miệng cười.

"Dạ !"

Oa, cuối cùng cũng bắt đầu rồi. Mộ Dung Thấu đoá hoa đào phiền phức của người đến rồi, Lạc Thanh Linh vô cùng vui sướng khi người gặp.

Mộ Dung Thấu nhìn ánh mắt như cười lại như không cười của Lạc Thanh Linh nhìn về phía hấn, quen biết mấy năm hấn còn không rõ đức hạnh của nàng cho nên không khỏi nhìn về cửa điện. . . .

Tiếp đó, một nam tử toàn thân cảm bào màu vàng sáng dẫn đầu sai bước đi vào, người chưa tới, khí thế áp bức đã đến trước, khí phách bậc vương giả khiến cho người cảm thấy áp lực, dung nhan như đeo gót, đường nét rõ ràng, mày kiếm mắt sáng, ngũ quan hoàn mỹ không có bất kỳ tỷ vết nào, mỗi nét đều như vẽ, hoàn chỉnh tự nhiên, giống như là kiệt tác của trời cao, khỏe mỗi cung nghị cong lên một nụ cười hào sảng.

Phía sau hấn, một nữ tử áo tím sai bước liên tục đi theo, quả nhiên là chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, phong hoa tuyết thế! Tựa như liễu yếu đào đưa theo gió, mắt đẹp đen trắng phân minh mơ mộng nhìn rất có thần, cười nói tự nhiên.

Không ít công tử thế gia đều dùng ánh mắt ái mộ nhìn nữ tử ấy. . . .

Trần Bích La và Mộ Nhã Liên trong nháy mắt liền vận vẹo, hôm nay các nàng trang dung rõ ràng là so với nữ nhân kia thoát nhìn cũng đẹp hơn lại bị nàng ta đè áp một cái đầu, chẳng qua do mọi người chú ý người bước vào đương nhiên không nhìn thấy vẻ mặt xấu xí của các nàng ngoại trừ Mộ Khuynh Tuyết, ba người trong ngũ tuyệt còn về Lạc Thanh Linh, tha thứ cho bởi vì bạn nhìn nam xứng thứ tư rồi.

Mộ Khuynh Tuyết đoán được ý nghĩ trong lòng Mộ Nhã Liên cùng Trần Bích La quả thật...Các nàng đặc biệt trang dung quả thật đẹp mắt hơn so với Yến Tử Nghiên, nhưng mà ai bảo người ta thân phận so với các nàng càng tôn quý hơn, nữ tử một khi ghen tỵ chỉ số IQ giảm đáng kể.

Giọng nói đầy khí phách của Yến Kinh Kha vang lên: "Thái tử của Khương Long bái kiến Hoàng Đế bệ hạ của Ngao Thiên Quốc!" - Nói xong liền nhẹ nhàng khom lưng, người phía sau cũng đồng loạt khom lưng hành lễ.

"Ha ha ha. Thái Tử đã tới cũng không cần khách khí với trẫm, ngồi đi!" - Tâm tình của Mộ Dung Thái Tông rất tốt.

Yến Kinh Kha khẽ cong người chào đáp tạ Mộ Dung Thái Tông liền ngồi xuống, Yến Tử Nghiên liền ngồi ở bên cạnh hắn.

Mộ Dung Thái Tông nói vài lời mở đầu cho tiệc Thiên Kim, cuộc thi chính thức mở màn.

Hai mươi vị nữ tử có vị trí cao được hoàng hậu lập danh sách lựa chọn vào chiều tà đồng thời phân thể thứ tự phần trình diễn cho các nàng, Lạc Thanh Linh cũng nằm trong danh sách đó thứ hạng không cao cũng bởi vì nếu không phải lo lắng mẫu thân nàng liền chơi mình rút từ vòng gửi xe từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: 21: Mị Lực Của Nguyên Nữ Chủ.

Bài vị thứ tự sớm đã được Hoàng Hậu định sẵn, các vị tiểu thư cứ theo thứ tự mà bước lên vũ đài.

Lạc Thanh Linh đưa mắt nhìn vị tiểu thư mặc áo hồng đang khây cầm trên đài âm thầm lắng đầu, mặc dù nàng đánh đàn thật không sai thể nhưng lại cho thứ âm hiểu trùng với Trần Bích La, người mở màn cho cuộc thi về đêm của tiệc Thiên Kim cho nên rất dễ bị người ta lấy ra so sánh cho nên kết cục đã sớm định ra, có lẽ vị tiểu thư cũng hiểu rõ cho nên chỉ cần là người yêu nhạc liền ít nhiều nhận ra tâm tình của nàng ta trong khúc nhạc này.

Vị tiểu thư biểu diễn song duy chỉ có hoàng hậu là nói vài câu, còn hoàng thượng chỉ buông một câu: " Tài đánh đàn của Ngô tiểu rất khá."

Theo Lạc Thanh Linh nghĩ nếu không phải vì phụ thân của vị tiểu thư này chức quan nhị phẩm thì có lẽ hoàng thượng sẽ không nói như vậy.

Người vừa xuống liền có người bước lên, nhạc khí diễn tấu lập tức vang lên. Mặc dù vẫn chưa vào màn đặc sắc của vở hý kịch, Lạc Thanh Linh vẫn rất có tâm tình thưởng thức tài đánh đàn hoặc ca múa của các vị tiểu thư tuy không thể coi là tuyệt nhất nhưng vẫn có thể dùng để giết thời gian.

Mộ Nhã Liên tao nhã bước lên vũ đài, nàng mặc y vũ màu tím nhạt khiến cho bình thường đã mỹ nây tăng thêm vài phần tà mị. Lạc Thanh Linh khoe môi hoi, sắp bắt đầu rồi a.

Nhạc khí vang lên, nàng kia liền lắc vòng eo, nhẹ nhàng bắt đầu múa. Dáng người khi múa càng nhìn càng cảm thấy đẹp vô cùng, vòng eo thon nhỏ mềm mại như liễu mạnh mẽ hấp dẫn tầm mắt mọi người. Cánh tay linh hoạt múa ra tầng tầng cuộn sóng, dải lụa uốn lượn rồi tung lên cao; vài cái xoay người liền tục làm cho làn váy màu tím nhạt cũng xoay tròn hình thành nên một đóa xinh đẹp, rần rần nở rộ toàn bộ đại điện.

"Tỷ tỷ, Mộ tiểu thư kỹ thuật nhảy cũng bình thường, vì sao mọi người lại có vẻ say mê đến vậy?" Triều Nhan bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Lạc Thanh Linh, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

Lạc Thanh Linh mới uống một ngụm nước suýt nữa thì phun ra trước mặt mọi người.

Ho nhẹ hai tiếng sau, tay vụng trộm che miệng nhỏ bé của nàng, tới gần bên tai nàng thấp giọng nhắc nhở: " Triều Nhan!"

Mộ Nhã Liên hiện tại được mọi người ca ngợi kỹ thuật nhảy nhưng là danh tiếng lẫy lừng, hơn nữa rất ít khi múa trước mặt người ngoài, hôm nay khó được một lần biểu diễn trước mặt mọi người. Mặc dù những lời này của Triều Nhan nàng rất tán thành, trong mắt nàng quả thật Mộ Nhã Liên tiến tới tiến lui, xoay ngang xoay dọc thì bộ dáng đều không có gì khác nhau lắm.

Thế nhưng nếu bị người ta nghe được nhất định là có chuyện a!

Triều Nhan im lặng nhìn Mộ Nhã Liên hừ một tiếng: Chẳng qua là có vòng eo dẻo hơn nữ tử khác một chút, xoay nhiều vòng hơn chút, dáng người đẹp chút, thật sự thật bình thường.

Ngay lúc này, Mộ Nhã Liên làm một tư thế tung bay giữa trời tựa như phi yến, làm mọi người kinh sợ thì Mộ Khuynh Tuyết ở một góc mọi người không nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh nhìn người trên đài.

Bởi vì có "Tuyệt thế kỹ thuật nhảy" này, phía sau tài nghệ liền có vẻ bình thường rất nhiều, con cái nhà võ tướng chủ yếu là múa thương lộng côn, nhóm con nhà võ nhìn xem cực kỳ vui mừng, các quan văn lại có thái độ không kiên nhẫn, nhóm con nhà quan văn lại học đòi văn vẻ ngâm thơ làm câu đối, nhóm quan võ nhìn xem cảm thấy buồn chán vô cùng. Mà nhóm danh môn thực nữ tài nghệ chủ yếu là múa kiếm rồi vẽ tranh, cũng không có cái gì đặc biệt.

Trần Bích La nhìn hoàng thượng cùng hoàng hậu khen tặng Mộ Nhã Liên trong lòng rất cảm phiền: Lại bị à ta qua mặt, thật khiến cho người ta tức sôi máu.

Dường như nhận ra tâm tình của tiểu thư nhà mình không được tốt, nô tỳ thân cận của Trần Bích La nhỏ tiếng nói: " Tiểu thư dù nàng ta có nhảy tốt đến đâu có một muội muội bao cò thể kia, tuyệt sẽ không cách nào vượt qua người a!"

Nghe được những lời này, tâm tình Trần Bích La tốt hơn rất nhiều: Mộ Khuynh Tuyết lần này có thể tiến vào khiến cho nàng cảm thấy nàng ta nhất định

là cho gặp phải ruồi, lúc này lại cảm thấy vô cùng hài lòng vì chuyện nàng ta có thể tiến vào. Khi Mộ Khuynh Tuyết nhảy không ra hồn cũng là cơ hội để nàng châm chọc Mộ Nhã Liên một phe.

Qua thêm ba đợt biểu diễn thì đến phiên Mộ Khuynh Tuyết, chờ một hồi mọi người vẫn không thấy bóng dáng của nàng ta đâu thì bắt đầu bàn tán, có đồng có ché giễu.

Mộ Nhã Liên không nhìn thấy Mộ Khuynh Tuyết đâu, trong lòng cười vui vẻ: Muội muội không nên trách kẻ làm tỷ này, nếu người xuất hiện làm trò cười cho mọi người thì chẳng bằng núp ở góc nào đó khóc thì tốt hơn đi.

Ngay lúc Mộ Nhã Liên định bày ra điệu bộ người tỷ tỷ tốt thay muội muội gây họa mà cầu xin, thì kẻ mà nàng chán ghét cực điểm lại xuất hiện.

"Hoàng Thượng, hoàng hậu xin tha lỗi cho tiểu nữ đã chậm trễ nhiều thời gian lâu như vậy. Chẳng qua tiểu nữ chỉ muốn thể hiện một khúc vũ hoàn mỹ nhất!" Giọng nói trong trẻo có phần ngây thơ vang lên.

Trong một khắc, sắc mặt của Mộ Nhã Liên tái nhợt hẳn đi.

Mọi người không hẹn cùng đưa mắt nhìn về phía Mộ Khuynh Tuyết, nàng mặc một thân lụa mỏng màu tím, trên vai cùng hai cánh tay còn quấn một dải lụa màu tím dài hơn một trượng, đi trên đường, dải lụa khoác trên cánh tay đong đưa theo bước chân, mềm nhẹ như sương, hơn nữa đám hoa thêu trên lụa mỏng nhìn về nơi xa liền giống như Lãng Ba tiên tử.

Mộ Khuynh Tuyết đem dải lụa khoác trên cánh tay để xuống, rồi sau đó quấn một vòng trên cổ tay.

Mộ Dung Thái Tông im lặng nhìn nàng một hồi lâu mới mở miệng bổ thêm một câu: "Nga! Như vậy trăm phải hảo hảo xem một khúc vũ hoàn mỹ là như thế nào?"

Lời này có ẩn ý gì mọi người đều rõ, nếu Mộ Khuynh Tuyết không làm cho hoàng thượng vừa lòng nhất định sẽ bị trách phạt.

Mọi người còn đang suy nghĩ Mộ Khuynh Tuyết rốt cuộc chuẩn bị nhảy như thế mà dám nói những lời ngông cuồng như vậy, thì tay nàng bỗng nhiên vừa động, dải lụa tím thêu hoa giống như rắn uốn éo trong không trung, cả người bay vút lên không trung, dải lụa tím đồng thời biến thành những hình cung xinh đẹp trong không trung, làm cho mọi người hai mắt sáng ngời.

Động tác thứ nhất mới ra, giữa sân mọi người có chút mệt mỏi chợt lấy lại tinh thần, trong ánh mắt của mọi người tất cả đều là kinh diễm.

Năm xưa, một khúc vũ tuyệt luân của Kinh Tuyết La khiến cho mọi người thần phục, gọi một tiếng đệ nhất vũ cơ.

Từng nghe, Thái nữ của Phụng Hy quốc, một khúc vũ tế lễ thần linh, khiến thiên hạ ngây ngất.

Từng cho rằng, một khúc Lãng Ba Phi Tuyết của tỷ muội song sinh Thái Cơ, Thái Văn làm cho thế gian lâm vào điên cuồng.

Vậy thì giờ đây, nữ nhân trên vũ đài kia, một khúc vũ diễm lệ vô song, làm cho người ta như nín thở, chỉ còn ngơ ngẩn ngẫm nhìn, không dám phát ra một tiếng động dù là nhỏ nhất. Trong nhất thời, thiên địa dường như yên tĩnh lại, không còn tiếng ồn ào của phố xá đông đúc, không còn tiếng phân tranh thường ngày, dường như gió cũng ngừng bay đi, chỉ quanh quẩn bên cạnh hồng y nữ tử say mê quần quýt, dường như chim chóc cũng ngừng hót đắm đuối đứng lại xem, và dường như ngay cả kiêu ngạo như mị điệp cũng phải ngây ngất bay lại, tất cả chỉ còn nàng một mình sánh cùng thiên địa.

Tiếng đàn réo rắt tuyệt luân, như mơ như ảo, âm thanh lúc trầm lúc bổng, khi thì dịu dàng ôn nhu như dòng sông êm đềm, lúc rục rờ, chói chang như nắng sa mạc, tiên âm thành ra cũng chỉ tuyệt diệu đến như vậy. Tiếng đàn phối hợp thật hài hòa với hồng y nữ tử, mỗi bước nhảy của nàng, mỗi bước đi của nàng, mỗi cái xoay tròn tiết tấu điều hòa cùng, đẹp đến yêu diễm.

Gió vờn quanh, thổi ba ngàn tóc đen, phát qua gương mặt xinh đẹp, như nửa che nửa mở khiến cho dung nhan đẹp đẽ kia tăng thêm ba phần mê hoặc. Hồng y tung bay, lá lướt, dải lụa theo tay áo tỏa ra, xoay tròn xoay tròn như pháo nổ yên hoa, rục rờ vô cùng. Nàng cười khẽ mang theo ba phần vũ mị, bốn phần mị hoặc cùng ba phần câu hồn người, mỗi đóa mọng quyền rũ khẽ mở, thanh âm trong trẻo nhưng không lạnh lùng, nhàn nhạt ôn nhu:

"Đong đầy nỗi nhớ nhưng vào bức họa

Thắm nhuộm cả sắc mực trần

Sách ngàn chữ cũng đều úa vàng

Đêm tĩnh mịch, rèm thưa đã mờ sang

Phất tay áo lên theo điệu múa trong mộng bỗng thật bồi hồi

Lòng dâng tràn nỗi tương tư

Nàng quyền luyến rơi lệ hoa lê

Lặng yên hoa, hồng nhan đang đợi quay ai về

Trống vắng người ấy cứ dần dần mà hao gầy

...Hương vị môi son ấy...

Vén rèm châu lên là vì ai

Cớ sao vẫn không thấy người

Trăng khuya sang vắng vắng ,tình này thật khó thay

..Mưa phùn khẽ giăng buổi sang sớm đầu xuân

Bâng khuâng gọi lộc non thức tỉnh

Nghe tiếng gió thổi nhẹ bên tai

Than dòng nước chảy ,thương cánh hoa rơi

Là ai ở nơi mây khói gây tiếng đàn đưa." (Vén rèm châu -Hoắc Tôn).

Tay ngọc đưa ngang, uyển chuyển phiêu lộng, cả người Mộ Khuynh Tuyết như cánh bướm phiêu đồ, tựa như ngã về phía sau khiến cho mọi người một trận hoảng hốt, hốt nhiên, chân đưa ra giữ lấy thăng bằng, xoay bán vòng tròn, tóc đen theo động tác mà rũ xuống che đi gần hết khuôn mặt, những dải lụa hồng từ cánh tay áo rập rờn như hàng vạn cánh bướm, tiếng đàn kết thúc, tay áo dơ lên, tức thời thu lại.

Lạc Thanh Linh mặc dù sớm biết một khi nữ chủ nhảy nhất định là vô cùng đặc sắc chỉ không ngờ thành công hơn cả dự kiến của nàng, nguyên văn có nói những người ở đây bao gồm của Mộ Dung Thấu cũng bị một vũ này của nàng ta mà ánh mắt không khỏi dời đi.

Cho nên Lạc Thanh Linh nhìn không được lên liếc nhìn về phía Mộ Dung Thấu thì thấy hần cau mày nhìn người trên đài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: 22: Tuyệt Đối Không Nên Đắc Tội Nữ Phụ.

Vì tò mò Lạc Thanh Linh cũng nhìn về hướng Mộ Dung Thấu đang nhìn, ngay lập tức nàng liền biết nguyên nhân.

Mộ Khuynh Tuyết khẽ cúi người, như một cái lễ, lại ngẩng đầu lên, quay về nhìn về phía lam y công tử bên đàn cầm, tao nhã cười. Mặc dù nụ cười của Mộ Khuynh Tuyết rất đẹp nhưng điều làm cho ngốc ra, chính là vị đánh đàn kia -Mộ Dung Tuyết.

Đương nhiên mọi người ở đây sau khi hoàn hồn nhìn thấy vị Húc Vương quanh người luôn tản ra khí tức ' người sống chớ lại', nổi tiếng băng mĩ nam lại trở thành người đánh đàn cho bao cô có tiếng của Ngạo Thiên Quốc không khỏi giật mình.

Người đã ngừng múa, tiếng đàn cũng đã dứt nhưng mà dư âm lượn lờ hoài không dứt. Có lẽ sau hôm nay, mọi chuyện sẽ rất nhiều đổi khác.

Tỷ như, Húc Vương một khúc đàn tuyệt diệu say đắm thiên hạ chỉ vì một nữ nhân mà gãy.

Tỷ như, một khúc vũ khuynh thành của hồng y nữ tử khiến cho người ta say mê không dứt.

Trong đầu mọi người thấy hai người trên vũ đài quả như là đôi kim đồng ngọc nữ, đương nhiên cũng có rất nhiều người cảm giận đặc biệt là phía nữ nhân, tỷ như...

...Hai vị đại mỹ nhân Trần Bích La và Mộ Nhã Liên ánh mắt tràn đầy tức giận nhìn phía trên đài, đặc biệt là Mộ Nhã Liên.

Con tiện nhân đó không những lên nhảy, nhảy còn rất tốt hơn nữa còn dám quyến rũ Húc Vương đánh đàn cho nó!

Tiêu Dao công tử -Mạc Cố Khanh nhìn người luôn luôn không để tâm đến mọi thứ như Húc Vương nay lại giúp Mộ Khuynh Tuyết, hai này quen biết từ khi nào vậy?

Càng nghĩ Mạc Cố Khanh càng tò mò, khóe miệng cong lên. Ánh mắt nhìn về phía Mộ Khuynh Tuyết, nữ nhân này...thú vị a!

Mộ Dung Tuyên si ngốc ngắm nhìn Mộ Khuynh Tuyết, người này thật sự là vị hôn thê vô dụng của hần sao?

Lạc Thanh Linh thu hết sự biến hóa của tứ mỹ nam, nhất là Mộ Dung Thấu mà đưa tay bóc vỏ hạt dưa bỏ vào miệng ăn vừa cảm thán một phen: Đàn ông yêu bằng mắt, không ai có thể thoát khỏi ái mỹ nhân cho dù người lạnh lùng như Mộ Dung Thấu cũng phải coi bỏ lớp mặt nạ lạnh lùng say mê xem.

Chỉ là Mộ Dung Thấu, tình địch của người nhiều như vậy quả thật khiến cho nàng cảm thấy cực kì vui vẻ nếu không phải e ngại không đúng nơi thì Lạc Thanh Linh, nàng nhất định sẽ vỗ bàn cười lớn: Đáng đời, nếu người không chen ép bà đây suốt mấy năm trời thì có lẽ bà đây tâm tình tốt thì có thể giúp người một phen.

Cho nên mới nói, đắc tội ai cũng được tuyệt không nên đắc tội với nữ nhân đặc biệt là kiểu người thù dai như Lạc Thanh Linh.

Triều Nhan nhìn nhị tỷ cười sung sướng trong lòng cực kì khó hiểu, Mộ Khuynh Tuyết nhảy tốt như vậy tỷ tỷ nhà mình không những lo lắng mà cười như hoa là sao?

"Tỷ tỷ, sắp tới phần diễn của tỷ. Tỷ còn ung dung ngồi ở đây ăn hạt dưa sao?"

"..." Lạc Thanh Linh hóa đá.

"Đừng nói là tỷ chưa chuẩn bị gì đấy nhé!" Triều Nhan kinh ngạc nhìn nhị tỷ nhà mình.

"...Làm sao có...thể chứ? Mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi chứ, Phiến Đình!" Lạc Thanh Linh cười, ánh mắt tránh cái nhìn của Triều Nhan, nghiêm túc quay lại phía sau nhìn Phiến Đình.

"Đã chuẩn bị ổn thỏa, tiểu thư." Phiến Đình cười đáp.

"Vậy tỷ tỷ đi chuẩn bị đây!"

"Tỷ tỷ, cô lên đó. Nhất định phải đá đảo nàng ta!"

"Ha ha!" Nhìn Triều Nhan khí thế hùng hồn thế kia, Lạc Thanh Linh chỉ có thể cười khổ, trong lòng bổ sung: Nếu có thể đá đảo nữ chính, tỷ tỷ muội cần gì phải lo lắng trước sau nhiều năm như vậy.

Bởi vì cần chuẩn bị cho nên Lạc Thanh Linh không có nghe được hoàng đế tán dương Mộ Khuynh Tuyết mà bước theo sự hướng dẫn của cung nữ đến phòng khai đồ của bản thân.

Chờ khi cung nữ lui ra ngoài, Lạc Thanh Linh lên tiếng: "Phân phó cho Thi Sách chú ý cẩn thận, tuyệt không để cho bất kì ai nhận ra. Nếu để cho có sai sót không phải là ba tháng đơn giản như vậy, lúc đó hẳn nên chuẩn bị tinh thần gả cho Tiểu Liên đi."

Xảo Nhi ôm cổ cầm đưa cho Phiến Đình, rồi đáp : " Vâng!"

Lần trước do Thi Sách đánh bạc thua, mặc dù cung chủ đã thắng lớn nhưng lại đem hân ném cho Tiểu Liên. Tiểu Liên cũng chẳng phải loại người đáng sợ gì, thực chất là một cô nương vô cùng đáng yêu chỉ tội bám Thi Sách tựa như triền lang, hại hân không thể vui vẻ đi tìm mỹ nhân nói chuyện phong hoa dẫn đến mỗi khi nghe thấy tên Tiểu Liên liền chạy.

Tiểu Liên mặc dù không phải là người của Lăng Thiên Cung thế nhưng lại là tỷ muội tốt của Lạc Thanh Linh, cho nên vô cùng ủng hộ và mong đợi một ngày nào đó Tiểu Liên có thể khiến cho phong lưu công tử Thi Sách trở thành thê nô, hình ảnh đó quá tuyệt mỹ.

Xảo Nhi bị Lạc Thanh Linh nhồi nhét tư tưởng cho nên cũng rất ao ước tương lai có thể nhìn thấy cảnh tên Thi Sách nham hiểm kia, Tiểu Liên nói một hân không dám nói hai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: 23: Phong Hoa Tuyết Nguyệt.

Chạm nhẹ vào thân cầm, Lạc Thanh Linh nghiêm túc nhìn Xảo Nhi và Phiến Đình: "Hai người cảm thấy trận thi đấu này ta nên làm thế nào?"

Hai người nhìn ra Lạc Thanh Linh, hảo tâm nhắc nhở: "Tiểu thư người cứ làm hết mình đi!"

"Đúng đó! Nếu Công Tôn đại nương biết người không đem sở học ra mà biểu diễn, nhất định sẽ hảo hảo dạy lại toàn bộ cho người!"

"..." Lạc Thanh Linh nghe vậy, hồi tưởng lại chương trình học kinh hoàng suốt mấy năm nay cả người đổ mồ hôi, quả thật nếu nàng không nghiêm túc

chẳng cần đợi nam nữ chính đến xử lý, nàng sớm đã bị Công Tôn đại nương đem bản thân...eo ôi, không dám nghĩ nữa.

"...Ta biết nên làm sao rồi!"

Cũng cần có đôi lời về vị Công Tôn đại nương này, tên đầy đủ là Công Tôn Từ Khanh - mẫu thân của Tiểu Liên, người này vô cùng nổi tiếng trong giới quý tộc ngũ quốc vì đã dạy dỗ rất các vị mỹ nhân toàn sắc vẹn tài đứng đầu, dùng ngàn lượng hoàng kim cũng chưa chắc mời được bà đến dạy.

Có lẽ do gần quan được lợi, từ lần đầu tiên Tiểu Liên mang Lạc Thanh Linh đến chỗ Công Tôn đại nương liền bị bà nhìn nhiều thật lâu, sau đó liền không cho nàng từ chối mà bắt tay giáo dục nàng cầm ,ki, thư, họa, cũng nhờ đó Lạc Thanh Linh hiện giờ chính là một mỹ nhân tài sắc vẹn toàn.

Mọi người vốn dĩ còn say đắm trong dư âm của Mộ Khuynh Tuyết cho nên phần diễn của mấy người tiếp theo trên nên cực nhạt nhẽo, lần này mọi người cũng vốn cho là như vậy, chỉ là khi nhìn thấy người bước lên là Lạc Thanh Linh trong ánh mắt có vài phần mong đợi.

Không để tâm đến ánh mắt của mọi người, Lạc Thanh Linh quý xuống cung kính đáp: "Tiểu nữ Lạc Thanh Linh tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu và các vị nương nương!"

"Miễn lễ." Mộ Dung Dung Thái Tông sớm đã nhìn thấy dung mạo của Lạc Thanh Linh từ lúc yến tiệc bắt đầu vẫn nhìn không được nhìn về phía thừa tướng: "Con gái của Lạc thừa tướng quả thật là mỹ nhân hiếm có."

Lạc Tuấn đứng dậy cung kính: "Hoàng thượng quá khen!"

Phẩy tay bảo Lạc Tuấn ngồi xuống, hoàng thượng ra hiệu cho Lạc Thanh Linh bắt đầu.

Đôi mắt sáng liếc nhìn, tựa như ngôi sao khắp bầu trời đều quy tụ về trong con ngươi của nàng. Nhẹ nhàng thi lễ với mọi người, liền mang theo đàn bước lên vũ đài.

Lạc Thanh Linh thong thả đi tới phía trước, hai tay đặt trên dây đàn, thời điểm tiếng đàn vang lên:

"Gió xuyên qua núi lướt trên nước mà đến

Hoa rơi man mác chẳng muốn lìa cành

Tuyết là ánh mặt trời trên mái hiên còn sót

Ánh trăng nghìn xưa xa tận chân trời gần ngay trước mặt

Núi cao sừng sững du ngoạn chân trời

Người đến vội vã, bước đi chẳng ngại

Ngày rồi lại đêm lẫn lộn khó phân

Khi gần khi xa lúc tỉnh lúc cuồng

Nước dưới vực sâu khi cạn khi đầy

Người đi gian khổ mới biết cảm thương

Thiên địa tuần hoàn sao mới thịnh vượng

Nhớ đừng quên đừng quên

Gió khi ngừng khi thổi căng phồng tay áo

Hoa là sắc ngọc lung linh trên áo chưa hái

Tuyết là đôi lông mày bạc trắng

Ánh trăng lặng trôi trong đêm không sao

Gió là tiếng ca bất tận thổi sập cao đài

Hoa rơi lìa cành điểm tô ba trăm vần thơ

Tuyết là lưới che trời là dây cung chưa bắn

Nguyệt là đêm thanh bình khó mà có lại

Thiên hạ làm cha, ta làm mẹ

Núi sông là phòng hoa chúc, sao trời là nền

Mai sau hóa thành vạn cốt khô

Sáng lập lòe hòa vào không trung

Phong hoa tuyết nguyệt là ta muốn cùng người tính chuyện yêu đương

Thiên hạ rộng lớn, buồn vui man mác

Hết núi lại nhớ sông dài

Chung ý khác đường đi ngày càng xa

Phong hoa tuyết nguyệt được mấy lần

Gió là giữ chặt khiến trước khói lửa vây quanh

Hoa là máu rơi năm bước vượt xác quân thù

Tuyết là da ngựa đầy phủ lấy quan tài

Nguyệt là chút nổi lòng khó đoán của sử quan

Gió là buổi đầu gặp gỡ trăm năm bồi hồi

Hoa là nhân gian thán tư rêu xanh mọc lối

Tuyết phủ hồng trần số mệnh chia đôi

Nguyệt là đêm sáng bóng ánh khuyết tròn

Thiên hạ làm cha, ta làm mẹ

Núi sông là phòng hoa chúc, sao trời là nền

Mai sau hóa thành vạn cốt khô

Sáng lập lòe hòa vào không trung"

Giải thích: câu sáng lập lòe bay vào không trung. Xương người để lâu sẽ phân hủy thành khí phốt pho bay lên, nên ban đêm ở các nghĩa trang thường hay có các đốm sáng màu sáng giống như ma trôi, nghĩa của câu này là thế.

Gió khẽ thổi, mái tóc đen mượt của Lạc Thanh Linh buộc bởi một sợi dây lụa lam nhạt, gió thổi qua, mấy sợi tóc rơi trên trán nàng theo gió khẽ lay động, tiêu sái tự tại đến nói không nên lời.

Tiếng hát hay như châu ngọc rơi trên mân ngọc ung dung tiêu sái vô cùng, cùng hào hùng vạn trượng như vậy hòa cùng với tiếng đàn vắng vắng truyền đến trong veo như nước đầm mùa thu, lung linh như ánh trăng mùa đông, khiến người nghe như thoát tục lên tiên, lại như như xuyên mây xé lụa, rạo rạo tựa nước chảy thác tuôn, tiếng đàn tựa như từ nơi nào vọng đến, lúc như vàng rơi ngọc vỡ, lúc ào ạt như sông lớn chảy về biển đông, lúc như tiếng rầm rập của ngàn vạn cỗ ngựa, lúc thiết tha dịu dàng, lúc như tiếng nước chảy qua cầu, lúc tựa tiếng oanh liu lo trên cành liễu...

Khúc nhạc đã đến hồi kết vĩ, nhưng người đàn vẫn ngồi đó, mười ngón tay đang vuốt những nốt cuối cùng, rất mực điêu luyện và tự nhiên. Khúc đàn đã kết thúc mà dư âm vẫn vang vọng không cùng, cái gọi là phong hoa tuyết nguyệt chính là thế này.

Nếu nói Mộ Khuynh Tuyết cho mọi người biết cái gì gọi là nhất vũ khuynh thành, một khúc vũ làm thiên hạ ngây ngất thì Lạc Thanh Linh lại cho mọi người nhìn thấy cái gọi là nhất khúc khuynh tâm.

Mộ Dung Tuyết thiên hạ đệ nhất cảm, nhìn Lạc Thanh Linh bằng ánh sáng rực, ban nãy nghe những lời của Mộ Khuynh Tuyết hẳn cứ cho rằng nàng chính là tri kỷ mà hẳn chờ đợi bấy lâu nay nhưng khi nghe tiếng đàn của Lạc Thanh Linh hẳn liền ngộ ra cảnh giới cao nhất của cảm kỹ.

Cuộc đời thực thực hư hư, thoáng một cái tuổi xuân đã trôi qua. Và thế là cũng đã hết cả một đời người. Có những tiếc nuối, có những hư hao, có những lưu luyến, có những cuộc chia li không chờ được đến ngày tái ngộ để cuối cùng vẫn là buồn nhớ xót xa!

Có những nỗi buồn kết đọng lại thành những khúc ca bi lụy để người đời sau còn hoài vấn vương..

Phong Hoa Tuyết Nguyệt – Tương truyền khúc tấu ca tuyệt âm, những vẫn chưa có ai diễn tả hết.

Cổ nhân vẫn thường xem phong hoa tuyết nguyệt là đề tài hoàn mỹ cho thi ca, bích họa. Một bức tranh thanh nhã tuyệt sắc trong sự mê hoặc của đêm. Ánh trăng tắm đẫm cảnh vật cỏ cây, len vào đó là chút gió hiu hiu, là những tuyết hoa phát phối bay như mê hoặc tâm hồn con người. Trong tiên cảnh ấy, lòng người dễ nảy sinh những bùi ngùi, những chiêm nghiệm, những hoài nhớ về một thời đã qua.

Có kẻ tha hương lữ khách nhớ quê nhà, nhớ nước non trùng điệp, có kẻ nhớ tri âm tri kỉ từng một thời đàm đạo thi ca nhạc họa. Lại có kẻ nhớ về những mối tình thê hện dưới trăng, nguyện suốt kiếp tình chung mà vẫn phải xa lìa.

Thế nên, tâm trạng cảnh vật bao giờ cũng đồng điệu với tâm hồn con người. Cảnh đẹp, nhưng cái lạnh lẽo cô đơn lại gieo vào lòng người những ưu tư sâu sắc. Con người đứng giữa bao la của gió, hoa, tuyết, trăng mới thấy mình cô đơn và nhỏ bé biết bao trong chốn hồng trần này.

Đứng trước bức mặc họa ấy nỗi lòng cổ nhân bỗng miên man những buồn, những vui, những xót xa, những tiếc nuối.

Một tiếng ca, một nốt nhạc, một phím đàn cũng đủ khiến lòng nao nao nhớ, đủ khiến con tim rung lên những nhịp khiến người ta lạc bước, cứ ngỡ đang ở một chốn miên man nào đã xa lắm!

Lạc Thanh Linh, liệu Mộ Dung Tuyết có thể trở thành tri âm của nàng như Bá Nha – Tử Kỳ xưa kia hay chăng?

Vì sao sự ung dung tiêu sái, cùng hào hùng vạn trượng như vậy, lại có thể xuất hiện trên người một nữ tử? Mộ Dung Tuyên nhìn Lạc Thanh Linh trên đài khước môi cong lên nét cười đầy ẩn.

Mạc Cố Khanh cầm chén ngọc trong tay, nụ cười càng sâu lẫn này đến Ngạo Thiên Quốc quả nhiên là quyết định sáng suốt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: 24: Giá Trị Của Dư Luận

Một lát yên lặng sau, hoàng thượng Mộ Dung Thái Tông hồi thần, vỗ tay cười ha ha, "Ha ha, Lạc thừa tướng có con gái tốt, thật phần khích, kỹ thuật đánh đàn này cực kỳ xuất sắc, trăm hôm nay có thể tính là mở rộng tầm mắt rồi!"

Hoàng thượng lời này vừa ra, mọi người cũng từ trong màn đánh đàn này hoàn hồn lại, trong mắt đều có không tha. Hôm nay có thể chứng kiến hai màn biểu diễn vô cùng đặc sắc.

Lạc Thanh Linh hướng lên cao liền hơi nghiêng thân mình, đang lui về chỗ ngồi của mình chợt thấy Mộ Dung Thấu đang chống má, ngồi nghiêng người thưởng thức rục rồn, rõ ràng là hân hạnh rất hưởng thụ nhưng không hiểu sao trực giác thứ sáu mách bảo sắp có chuyện không hay!

"Hừ! Mộ Khuynh Tuyết kia quả nhiên là khiến cho người ta gai mắt, đệ nhất mỹ nhân ai hiếm lạ gì. Nếu đã không muốn còn biểu diễn tốt như thế làm chi? Hoàng thượng lại về phe nàng ta, tức ời là tức!" Lúc công bố kết quả cuối cùng Triều Nhan thật sự nổi nóng, rõ ràng ngang tài, cùng lắm thì thi thêm một trận quyết định thắng thua, dù nàng ta có khéo mồm cở nào bây giờ ai chẳng biết thiên kim phủ thừa tướng trở thành đệ nhất mỹ nhân của Ngạo Thiên Quốc là do bao cô nổi tiếng Mộ Khuynh Tuyết nhường cho, tỷ tỷ cũng đâu có đắc tội gì nàng ta thế mà bị đối xử như thế.

Lạc Thanh Linh nhìn mọi người nhà mình không khỏi ảm lòng, cười cười an ủi. Đỗ mãi thì Triều Nhan mới nguôi giận.

Chờ con bé ngủ đi, Lạc Thanh Linh thờ phào nhẹ nhõm nhìn Xảo Nhi và Phiến Đình bằng ánh mắt đắc bất dĩ.

Còn một đoạn đường nữa mới về phủ thừa tướng, Lạc Thanh Linh buồn phiền vén màn lên nhìn phía ngoài cửa sổ mãi cho đến khi về đến nhà mới thôi.

Trước khi về viện Bích Tri, Hạ Tâm Lan cùng tẩu tẩu an ủi nàng một phen rồi mới chịu thả nàng.

Mộ Dung Thấu ngồi xe ngựa trở về Duệ vương phủ, vừa mới đặt chân vào thì gặp Vương quân gia đã chờ sẵn ở đó. Nhìn thấy hân Vương quân gia vội bước lên bẩm báo: Trúc Cơ công tử đã chuyển nốt số còn lại hân đã vào kho phòng...

Mộ Dung Thấu luôn suy nghĩ đến Lạc Thanh Linh, nghe vậy tùy tiện hướng hân vẫy vẫy tay, "Bỏn vương biết rồi, lui ra đi."

Vương lão quân gia vội vàng lui đi ra ngoài, ai đoán được một chân mới bước ra cửa, Mộ Dung Thấu liền hồi thần, hét lớn một tiếng, "Đứng lại cho bỏn vương!"

"Toàn bộ đều đã bàn giao xong?" Ánh mắt Mộ Dung Thấu lạnh lùng theo dõi hân.

Vương quân gia cảm thấy lạ là, toàn bộ tiền trở về trong túi đáng lẽ phải vui mừng chứ: "Bẩm vương gia, đã chuyển giao toàn bộ!"

Lão vừa dứt lời thì nghe tiếng vỗ bàn cực mạnh, trong nháy chiếc bàn đã bị Mộ Dung Thấu đập cho nát thành mảnh vụn rơi đầy trên sàn nhà, Vương lão quân gia không khỏi rung mình một cái.

"Muốn cắt đứt mọi quan hệ với ta, nằm mơ!" Mộ Dung Thấu gần từng tiếng cắn răng nói, rồi sau đó vội vàng phát áo rồi đi, để lại phía sau Vương quân gia không ngừng lau mồ hôi trên trán.

Mộ Dung Thấu dựa vào kinh công xuất quỷ nhập thần mà ung dung tiến vào phòng của Lạc Thanh Linh, thế nhưng chẳng thấy người hấn cần tìm đâu.

Trong phòng chỉ có Xảo Nhi, Mộ Dung Thấu đột nhiên quay đầu, nhìn về phía cửa sổ mở tung, sắc mặt chậm rãi trở nên âm trầm.

"Chủ nhân của người đâu?" Mộ Dung Thấu khó hiểu, đã khuya như thế mà Lạc Thanh Linh lại không có ở trong phòng.

Tuy không phải là lần đầu nhìn thấy Mộ Dung Thấu, Xảo Nhi vẫn cảm thấy dung mạo của Duệ Vương, đối mặt với ánh mắt chấp vắn của hấn Xảo Nhi vẫn bình thản."Ngài cũng biết rõ thân phận của tiểu thư, đương nhiên là ra ngoài giải quyết việc cần làm rồi!"

Mộ Dung Thấu nhìn bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng của Xảo Nhi, hừ lạnh một tiếng: "Lần sau ta lại đến!"

Dứt lời, hấn liền bay ra khỏi Bích Trì viện, Xảo Nhi nhìn xem kinh ngạc không thôi: Cái này gọi là hòn đồ sao? Duệ vương tướng mạo tuấn mỹ, cùng tiểu thư thập phần xứng đôi, nhưng tính cách có chút thất thường.

Ánh trăng biến mất ngày mới bắt đầu, một luồng sáng vàng rực chói mắt chậm rãi lộ ra sau tầng mây, thân nhiên phả ra hơi ấm. Vạn vật nhiễm ánh mặt trời, giống như bức họa cuộn tròn làm nhân gian thêm mỹ lệ, một ngày mới đã bắt đầu.

Cửa phòng ngủ từ từ mở ra, Lạc Thanh Linh từ trong nhà đi ra. Lười biếng giang hai cánh tay, Lạc Thanh Linh ngửa đầu hít sâu một hơi không khí tươi mới, dù sao cũng hiếm khi nằng chịu dậy sớm.

"Tiểu thư chào buổi sáng!" Thanh âm ân cần thăm hỏi chính tề vang lên, đã quá rầy Lạc Thanh Linh hưởng thụ buổi sáng tốt đẹp.

"Chào buổi sáng!" Lạc Thanh Linh khởi động cả người, lười biếng đáp lại. Sáu gã thị vệ cung kính đối Lạc Thanh Linh gập thắt lưng, hai mắt ần ần vui sướng ngắm nhìn hướng nàng.

Hôm nay tiểu thư mặc một cái váy dài thủy lam thêu hình con bướm trắng, bên hông dùng một cái thắt lưng bằng gấm màu trắng nhẹ nhàng buộc lại, tóc đen tùy ý búi lên, phía trên đơn giản cắm một cây trâm hình hoa lan màu xanh lục. Gió mát êm ái thổi qua bên người nàng, dung nhan vẫn xinh đẹp là như trước.

"Tỷ tỷ, buổi sáng tốt lành!" Triều Nhan mang theo nha hoàn tiến vào Bích Trì các định như thường lệ gọi tỷ tỷ dậy, ai ngờ thấy Lạc Thanh Linh đã dậy liền vui vẻ phóng tới ôm chầm lấy nàng cười duyên, liền vội lôi nàng đi ăn sáng: "Mau mau, phụ mẫu cùng đại ca, đại tẩu cả Hạo Nhi nữa đang chờ chúng ta đến đó!"

"Biết rồi, muội chạy chậm một chút đi Triều Nhan!"

"Hôm nay có món háo cảo!" Triều Nhan nắm lấy tay Lạc Thanh Linh chớp mắt nói.

"Thật sao! Vậy chúng ta nhanh chân thôi, muội thì ăn mất ngon!"

Trên bầu trời, ánh vàng lộng lẫy chiếu rọi khắp nơi, làm những đám mây nhiễm màu sắc rực rỡ.

Cả vùng đất, hai bên đường phố ở kinh đô, dân chúng đông đúc, đủ loại tiếng rao hàng của những người bán hàng rong dọc phố. Quán trà, khách điểm, tiền trang, hiệu cầm đồ xanh vàng rực rỡ như bức họa được người vẽ ra, miêu tả vô cùng tinh tế hoàng triều Mộ Dung thị phồn vinh thịnh vượng.

Không biết là ai, lại đem chuyện buổi tối ở tiệc thiên kim truyền ra ngoài, hiện tại ở toàn bộ kinh thành, vô luận đi đến bất cứ nơi nào đều nghe được có người đang bàn tán về hai nữ tử đã khuynh đảo tối qua, đối với một khúc 'phong hoa tuyết nguyệt' làm khuynh tâm người nghe của Lạc Thanh Linh không ít người bắt đầu dâng tặng danh hiệu đệ 'thiên hạ đệ nhất cầm ca' cho nàng.

Mặc dù đạt được danh hiệu đệ nhất mỹ nhân của Ngao Thiên quốc thế nhưng người đạt được sự nổi tiếng nhất chính là Mộ Khuynh Tuyết, bằng điệu múa của bản thân đã khiến cho toàn bộ mọi người mở rộng tầm mắt.

Thử nghĩ xem một khúc nhảy tuyệt mỹ lại do phế vật của Trần Nam tướng phủ Mộ Khuynh Tuyết, cộng thêm lời đồn mấy ngày nay về vị này cho nên tất cả mọi người cho rằng vị tiểu thư nằng giầu tài.

Có một số người có điểm đầu óc lại khó hiểu Mộ Khuynh Tuyết hà tất gì phải giầu tài, chịu đựng mọi người cười nhạo bản thân bao nhiêu năm, có đáng sao?

Thì rất nhanh mọi người liền nghe được tin tức nóng hổi về chuyến du hồ ngày hôm nay, lập tức mọi người cảm thấy bọn họ nhìn ra chân tướng bị ả giầu.

Hóa ra, kẻ ác độc nhất chính là đại tiểu thư của Trần Nam tướng phủ cùng Dục vương Mộ Dung Tuyên! Hai người này vốn đã có tư tình ám muội, đã

ngoại tình, lại còn muốn người ta tôn thờ, nguyên lai, người úy khuất nhất chính là Mộ Khuynh Tuyết tiểu thư a!

Có người thông minh còn suy một ra ba, nghĩ đến những xảy ra trước kia, động não một chút, liền đoán ra Mộ Khuynh Tuyết ẩn tài có lẽ do đại tỷ thư chèn ép dù sao ai mà chẳng biết Trần Nam tướng quân yêu thích đứa con gái nào chán ghét đứa con gái nào, mỗi khi Mộ nhị tiểu thư có lời đồn không hay luôn có bóng dáng của đại tiểu thư đi bên cạnh cho nên rất có thể chính nàng ta cố ý phá hỏng thanh danh của nhị tiểu thư! Nhất thời, toàn bộ dân chúng trong kinh thành đều vì đạo nghĩa không cho phép chùn bước mà đứng về phía Mộ Khuynh Tuyết.

"Thế chân tướng là gì?" Lạc Thanh Linh đem hộp thức ăn cho cá đưa cho Phiến Đình đứng bên cạnh, lại nhận khăn lông ướt lau tay từ Xảo Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: 25: Người Thắng Canh Bạc!

Phiến Đình- đường chủ chịu trách nhiệm tình báo Lăng Thiên cung vốn định kể lại đầu đuôi sự tình cho Lạc Thanh Linh nghe thì lập tức người mang tin tức đến rằng tam vị hoàng tử 'thân quen' đến cầu kiến.

Nhìn núi vàng núi bạc, châu báu ngọc ngà, từng xe từng xe hướng đến Túy Hương lâu.

Một đồng khế đất cửa hàng, từng thùng từng thùng nâng đến trước mặt Lạc Thanh Linh.

Cung điện ba người Nhị hoàng tử, Tứ hoàng tử, Thất hoàng tử, trừ bỏ cái giường để ngủ, tất cả đồ vật còn lại đều đã đưa tới.

Thi Sách đứng một bên nhìn không khỏi cả nghĩ từ xưa đến nay, chưa ai từng thấy qua Hoàng tử lại nghèo đến như vậy.

Cái này, có lẽ mấy phi tử hoàng tử bị biếm vào lãnh cung so với bọn hán còn có tiền hơn.

Náo động lớn như vậy Hoàng đế Ngạo Thiên Quốc Mộ Dung Thái Tông làm sao không biết chẳng qua ba khổ chủ còn không dám phản đối, hán lấy tư cách gì lên tiếng.

Chỉ gọi ba người tới định hưng hăng giáo huấn một trận, mặt mũi hoàng gia thực mất hết, thua bởi người ngoài chính hán cũng không biết giấu mặt đi đâu, chỉ là nhìn thấy mấy nhi tử mắc quai bệnh liền biết rõ tại sao chúng lại cấp bách chạy tiền trả nợ cho người ta.

Tính cách của Trúc Cơ công tử ai mà không biết, muốn chặn trị phải đưa tiền ra, một phen cũng không thiếu, quân ngoại là ai? Ngay cả hán, Mộ Dung Thái Tông tên Cơ Anh kia cũng chẳng kiên nhẫn gì.

Chuyện đánh bạc của ba ngày trước vốn dĩ yên hơi một lần nữa bị mọi người lôi ra đàm luận sôi nổi.

Mà nhân vật chính của câu chuyện này đang thành thoi nằm ở trên xích đu gấp một viên mứt táo bỏ vô miệng ngậm, tinh tế nhắm nháp, mà bên cạnh xích đu là hai hắc y nam tử an tĩnh đang đứng, một tên trong số đó bụng một cái khay nhỏ, trong khay là tam viên thuốc màu nâu đậm.

Xảo Nhi từ nhà bếp đi ra, cười vui vẻ: "Tiểu thư, ngài dùng hồng trà mà Tiểu Liên cô nương sai người đến tặng ngày hôm qua nhé!"

Lạc Thanh Linh tiếp lấy ly trà mà nàng đưa, cúi đầu nhìn nước trà hồng nhiễm sương còn nóng bốc hơi lên đưa tới.

"Nghe nói Tuyết Phong quốc ngoài loại trà Tuyết Phong tốt nhất, đứng thứ ba là hồng nhiễm sương, mạn la thanh và nghiêu tuyết, Tiểu Liên quả là tri kỷ biết ta thích uống hồng trà a!"

Lạc Thanh Linh khẽ cười, nâng chung trà lên miệng nhỏ uống một hớp.

Lá trà hồng nhiễm sương màu hồng, gần đầu lá hơi hơi trở nên trắng, giống như là nhiễm sương trắng giống nhau.

"Vốn dĩ ta còn muốn lấy thêm tiền nhưng tâm tình tốt coi như miễn phí cho bọn họ vậy." Lạc Thanh Linh mở miệng khẽ gọi, ngón trỏ lười biếng hướng tên bụng khay ngoắc ngoắc ra hiệu cho hán giao cho Thi Sách.

Tiếp nhận giải được, Thi Sách kinh bí nhìn Lạc Thanh Linh: Chứ không phải vợ vết hết nhà người ta, biết không đào ra được thêm xu nào nên mới nói như vậy.

"Ta cũng nên trở về, nếu Nhan Nhan mà xông vào Bích Trì viện mà không thấy ta dù có Phiến Đình ở đó cũng không lừa được bao lâu!" Lạc thanh Linh ngồi dậy, chỉnh chu quần áo liền mang Xảo Nhi rời đi.

Trên bầu trời, mặt trời tròn trịa. Ánh nắng chiếu xuống đem cả đất trời nhuộm thành một mảnh vàng rực, tạo nên một khung cảnh vô cùng mỹ lệ.

Trong một nhà gian ở lầu hai, Mộ Dung Tuyên ngồi ở gần cửa sổ, Ngân Lang cùng Thanh Báo cung kính đứng ở hai bên.

Sau khi Mộ Dung Tuyên nghe ba người kia trả sạch món nợ, tâm tình hẳn tuyệt không tốt, nghĩ đến Mộ Khuynh Tuyết bị hắn hù lại dám phá hỏng kế hoạch của bản thân. Đột nhiên có chút hối hận, hối hận vì đã qua loa đại khái mà để nàng tự do dễ dàng như thế...

Đừng tưởng rằng hắn không nhìn ra được ba vị hoàng tử kia mắc bệnh lạ là do nàng ta giả trò, người của hắn cũng không trị được cho nên đám người kia phải chạy khắp nơi mượn tiền cho đủ số mà đến Túy Hương Lâu tìm Thi Sách cầu Cơ Anh cứu.

Nâng chén khẽ nhấp một ngụm nước trà xong, Mộ Dung Tuyên ngưng mắt nhìn về phía đường lớn lạnh lùng nói: "Cơ Anh tốt nhất ngươi nên giữ đúng lời hứa, nếu không..."

Rắc! Chén sứ bạch ngọc trong tay Mộ Dung Tuyên hóa thành bụi theo gió bay ra ngoài.

Canh bạc này ngươi thắng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Ngươi Ép Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: 26: Tiệc Sinh Nhật

Trần Nam phủ, Phong Nhã viện.

Xoảng!

"Tiện nhân!" Mộ Nhã Liên gạt mạnh toàn bộ đồ trên bàn trang điểm xuống đất, âm thanh đồ vỡ vang khắp phòng.

Đám nô tỳ ai nấy đều tái mặt quỳ xuống, cầu mong tiểu thư sẽ không giận cá chém thớt.

Mộ Nhã Liên cắn răng, ánh mắt oán hận vì chuyện hôm du hồ mà bị hạ trách phạt phụ thân quân gia không nghiêm, báo hại nàng bị cấm túc chép phạt nữ giới 300 lần.

Câu nói 'Không biết tự lượng sức mình' của Mộ Khuynh Tuyết liên tục vang lên trong đầu Mộ Nhã Liên, nàng ngẩng đầu, nhìn thoáng qua mặt trời chói lóa trên cao, khoe môi mang theo nụ cười lạnh không dễ nhận ra: Mộ Khuynh Tuyết, sớm muộn một ngày nào đó ta nhất định sẽ khiến ngươi biết rõ cuộc ai mới là người không biết tự lượng sức mình?

Từ lúc xảy ra chuyện ấy đến giờ, Mộ Khuynh Tuyết giống như không có chuyện gì xảy ra, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, nàng căn bản không sợ những người như Đại phu nhân Ngô Loan Loan đến gây phiền toái với nàng, bởi vì nàng rất hiểu biết tính cách Mộ Tiêu Nhiên, có thể trở thành tướng quân thống lĩnh phía Nam ông ta đương nhiên có bản lĩnh, đương nhiên biết tránh nặng tìm nhẹ. Nếu ông ta dám đến tìm nàng gây chuyện như vậy thanh danh của ông, sĩ diện tiền đồ của ông, toàn bộ Mộ gia cũng đều bị kéo xuống.

Phù thừa tướng, Bích Trì viện.

Triều Nhan đến tìm Lạc Thanh Linh từ sớm nhưng không thấy người đâu, hỏi Phiến Đình thì được tin tỷ tỷ có chuyện cần làm bên ngoài.

Ngồi chờ trong Bích Trì viện đến trưa mà chẳng thấy Lạc Thanh Linh trở về, đang lúc oán giận thì thấy tỷ tỷ trở về.

Ánh mắt Triều Nhan thẳng tắp, nhìn thứ mà Xảo Nhi cầm trong lòng không khỏi tò mò. Đến khi mở ra xem, nàng mới biết tỷ tỷ bồn ba sáng giờ liền vì chuẩn bị quà sinh nhật nàng.

"Tỷ tỷ, muội thay xong rồi." Lạc Triều Nhan từ sau bức bình phong bước ra, Lạc Thanh Linh nhìn muội muội mặc bộ váy gấm Tứ Xuyên màu lam đậm làm thành váy tung hoa, làn váy thêu đầy hoa hải đường, nhị hoa đều dùng kim tuyến, đan màu sắc rực rỡ như tinh thạch, nếu ở trong đêm khuya vẫn xinh đẹp như cũ không gì sánh nổi, hoa thủy tiên thêu trước ngực, trên đai lưng màu đen được thêu hạt trần châu màu đen, chỉ một hạt trần châu đen liền hiếm thấy, mà trên đai lưng này lại thêu trên dưới sáu trăm hạt cùng loại lớn nhỏ, có thể nói là vô giá.

"Nhan Nhan, thích món quà này của tỷ tỷ chứ?" Lạc Thanh Linh cười hỏi.

"Thích lắm! Chẳng qua...Tỷ tỷ nhìn sơ qua cũng biết chiếc váy này liền giá trị xa xỉ, huống chi lại phối nhiều trân châu trên váy như vậy. Giá cả chắc mắc lắm!" Lạc Triều Nhan nhìn chiếc váy lộng lẫy trên người mình, kim lòng không đậu sờ lên.

"Đúng, rất mắc! Hơn nữa đây là do đích thân đệ nhất tú nương của Cẩm Tú Các làm ra, độc nhất vô nhị đó!" Lạc Thanh Linh gật đầu nghiêm nghị nói.

Lạc Triều Nhan nghe tỷ tỷ nhà mình nói vậy, không khỏi giật mình. Cẩm Tú Các không ai biết lão bản của nó là ai, chỉ biết nguyên bản đã mở ở Nam Phụng quốc, hai năm trước lại mở thêm một chi nhánh ở kinh thành Kính An của Ngao Thiên Quốc. Mới vừa mới tung cờ hiệu, đã có rất nhiều người

tới vậy xem, chưa có khai trương cũng đã làm oanh động một vùng.

Ai ai cũng biết Cẩm Tú Các nổi tiếng khắp thiên hạ.

Nghe đồn Nam Phụng quốc Thần phi Hải Lan Châu cực yêu thích quần áo của Cẩm Tú Các, từ khi có Cẩm Tú Các, Hải Lan Châu không bao giờ mặc quần áo tú công cung đình chế tạo nữa, chỉ mặc mỗi y phục của Cẩm Tú Các. Cũng bởi vì có vị Thần phi tôn sùng nó, mới đưa danh khí của Cẩm Tú Các tới một độ cao không thể với tới.

Cũng chính vì thế mà giá của nó mắc không phải dạng thường, bộ nàng đang mặc tỷ tỷ nói là sản phẩm độc nhất vô nhị. Mặc dù không biết cụ thể là bao nhiêu nhưng nàng có thể dám chắc nó không còn được tính bằng kim ngân mà là hoàng kim.

Lạc Thanh Linh không chút phúc hậu nhìn muội muội nhà mình lúng túng sau lại cẩn thận sợ làm nhăn bộ đồ mà cười.

Xảo Nhi và Phiến Đình nhìn thấy vậy khỏi lên tiếng giúp đỡ: "Tiểu thư!"

Lạc Thanh Linh ném cho hai người họ một cái ánh mắt: Biết rồi; liền tiến tới gần Triều Nhan.

"Muội cũng biết ta có học qua y thuật, có lần ta đúng dịp trị bệnh cho vị tú nương của Cẩm Tú Các. Mấy ngày trước ta có đến tìm bà ấy nhờ làm bộ quần áo này, do có ơn nên được giảm giá ưu đãi nha!" Lạc Thanh Linh nắm thật chặt tay của Triều Nhan cười đáp: "Hơn nữa nói cho muội một bí mật, tỷ tỷ muội rất giàu có cho nên không cần lo lắng bộ váy này tốn bao nhiêu tiền cả."

Đứng một bên nghe lý do nguy biến của Lạc Thanh Linh, Xảo Nhi và Phiến Đình nhìn nhau.

"A! Đây là bí mật của tỷ muội chúng ta, không được để cho người khác biết đâu đấy!" Lạc Thanh Linh nháy mắt tinh nghịch nhìn Triều Nhan.

"Ừm!" Triều Nhan tuy không rõ lắm tỷ tỷ làm sao có nhiều tiền như thế, thân là tỷ khổng cho nên rất vui vẻ tin tưởng Lạc Thanh Linh bởi trong tư tưởng của nàng, tỷ tỷ là vô địch.

"Thân làm nhân vật chính của buổi tiệc tối nay, Nhan Nhan nên trở về phòng nghỉ ngơi đi. Tỷ tỷ cũng phải đi ngủ một giấc để tối nay có tinh thần mới được." Xoa nhẹ đầu Triều Nhan, nàng cười đáp.

Triều Nhan nghe vậy, ngoan ngoãn gật đầu chạy đến bức bình phong mà thay lại y phục. Sau liền mang theo nô tỳ rời đi, trước khi đi còn rất kỹ hôn lên má Lạc Thanh Linh một cái: "Muội về đây!"

Cùng lúc này Mộ Dung Thấu ngồi trong thư phòng xử lý công việc của bản thân, nhìn nội dung trong tờ giấy, chân mày khẽ nhíu lại. Ngẫm nghĩ một hồi, hần cảm lấy bút lông đã thấm mực bắt đầu viết lên mảnh giấy nhỏ trước mặt.

"Người đâu!" Chờ mực khô Mộ Dung Thấu kêu hai tiếng, hai hắc y nhân xuất hiện trước mặt hần, gấp nhỏ tờ giấy lại cho một trong hai hắc y nhân: "Mang thứ này giao tận tay Vệ Lăng Phong, nhắc hần ta muốn bắt sống mang về!"

"Vâng!"

Ánh mắt Mộ Dung Thấu lơ là nhìn về thiếp mời dự tiệc sinh nhật của phủ thừa tướng đặt cạnh lọ đựng bút, khóe môi hơi cong.

"Vương quân gia! Quà tặng sinh nhật đã chuẩn bị xong xong chưa?"

Vương quân gia cung kính đáp: "Bẩm vương gia, đã chuẩn bị xong rồi!"

Tối nay Lạc thừa tướng tổ chức yến tiệc mừng sinh nhật cho đứa con gái út của mình, phàm là những người từ ngũ phẩm trở lên đều nhận được thiếp mời mang theo gia quyến đến tham dự, trong đó bao gồm cả Trần Nam tướng quân.

"Nhị tiểu thư mới vừa phái người đến đưa tới những đồ vật này." Tiểu Hoa ôm hộp phía sau hai nô tỳ cũng như vậy.

Mộ Khuynh Tuyết vừa mới từ thư phòng của Mộ Tiêu Nhiên trở về, ánh mắt nhìn Tiểu Hoa từ trong hộp gắm lấy ra hai bộ y phục mới cùng một số đồ nữ trang đặt chỉnh tề trên giường.

Khóe môi cong lên, Ngô Loan Loan kia làm việc thật không tệ. Mộ Tiêu Nhiên vừa nói nàng hôm nay đi dự yến tiệc phủ thừa tướng thì bà ta đã sai người mang đồ đến.

Mộ Khuynh Tuyết cảm lấy một bộ y phục lên xem thử. Quần áo chất liệu không tệ, đều là tơ lụa Cẩm Sương, chỉ có tiểu thư gia đình giàu có mới mặc nổi.

Quần áo mà Ngô Loan Loan đưa tới tuy rằng quý báu nhưng lại thuộc dạng hoa lệ, mỹ nữ dạng gì mặc vào cũng chỉ có thể ảm đạm thất sắc trước bộ y phục đó mà thôi.

Bất quá làn da nàng trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, dù có mặc vải rách cũng sẽ cho người cảm giác đoan trang tú lệ.

Mộ Khuynh Tuyết có thể hình dung bản thân khi mặc bộ quần áo này vừa giản dị lại vừa trang nhã, tuyệt đối sẽ không nổi bật trong đám tiểu thư quý tộc

kia.

Ngô Loan Loan muốn chính là hiệu quả như thế. Mặc dù quần áo đều là đồ đắt tiền nhưng lại không hề nổi bật trong đám đông. Như vậy người khác sẽ không biết Mộ Khuynh Tuyết bị ngược đãi, hơn nữa lại còn tôn lên vẻ đẹp cao quý của Mộ Nhã Liên, quả là một mũi tên trúng hai con chim.

Muru đồ thật tốt nha ! Như vậy nàng càng muốn làm cho bản thân càng nổi bật, bỏ xa con gái bà cả mấy con phố.

Còn hơn một canh giờ nữa thì yến tiệc ở phủ thừa tướng sẽ bắt đầu, Tiểu Hoa vui vẻ giúp Mộ Khuynh Tuyết trang điểm, khéo léo giúp nàng làm tóc:" Tiểu thư, lần yến tiệc của phủ thừa tướng đại nhân người nhất định phải nắm bắt cơ hội làm lành với tiểu thư nhà thừa phủ. Nếu thành công lão gia cũng sẽ không làm khó dễ ngài nữa "

Trong khoảng thời gian ngắn, tiểu thư trở nên vô cùng lợi hại đến nỗi nàng cứ cho là đang nằm mơ. Chẳng qua những chuyện phiền phức cũng không ít, thái độ của lão gia đối với tiểu thư từ trước đã kém này càng kém hơn, dù sao cũng là cha con cho nên nàng mong quan hệ của họ có thể dịu bớt. Nếu không cầu lão gia phải yêu thương tiểu thư như nhị tiểu thư, chỉ mong có thể hài hòa chung sống dù sao độ tuổi của tiểu thư cũng đã có thể lập gia đình rồi.

" Ta biết!" Mộ Khuynh cười nhạt nhìn bộ mặt hưng phấn của Tiểu Hoa phản chiếu trên gương đồng mà đáp. Chỉ trong lòng nàng biết rõ chuyện đó khó có thể thành, nhớ ánh mắt Lạc Triều Nhan nhìn nàng đêm tiệc thiên kim trước khi trở về liền rõ.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt của Mộ Khuynh Tuyết hiển nhiên đã được trang điểm tỉ mỉ, càng thêm diễm lệ, trên người khoác áo gấm hoa văn trăm hoa tranh hương, dưới chân lộ ra váy dài trùng điệp màu đơn khoe sắc, làn váy diễm tuyệt vô số tinh thạch nhỏ vun lấp lánh toả sáng, làm người khác chỉ liếc mắt nhìn qua, đã cảm thấy chói sáng.

Tiểu Hoa nhìn Mộ Khuynh Tuyết không khỏi cảm thán một phen, tuy có điểm nghi hoặc A An từ đâu lấy ra bộ y phục đẹp như vậy song thân là nô tỳ nàng biết rõ nên biết nên nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: 27: Gặp Mặt Tại Hồ Sen

Phiến Đình chỉ huy bọn nô tỳ mang đồ đem vào trong phòng, nhìn thấy Xảo Nhi đã gọi Lạc Thanh Linh dậy, thấy nàng tắm rửa xong liền nói:"Phu nhân ở sảnh chờ tiểu thư trước, tiểu thư mau trang điểm thay quần áo đi, chớ để đến muộn."

Lạc Thanh Linh gật nhẹ đầu liền đi đến phía sau bức bình phong mà thay đồ. Thay xong liền bước đến bàn trang điểm, kéo ghế ngồi xuống.

Xảo Nhi giúp Lạc Thanh Linh lau khô tóc, chờ tóc khô liền lấy lược chải đầu cho nàng tạo kiểu tóc đang tuổi cập kê, tóc còn thừa được buông xuống sau lưng, những lọn tóc dài tới thắt lưng càng làm phát ra vóc người nhỏ nhắn của nàng.

Phiến Đình đứng một bên nhìn, phân vân mãi mới tìm được đôi khuyên tai phù hợp để đeo cho nàng.

Mang theo Phiến Đình và Xảo Nhi một đường đi vào Hạ Uyển, mẫu thân sớm đã chờ ở nơi đó, thấy nàng qua đây liền vẫy tay, bên cạnh đại tẩu Tâm Ngừ.

Hạ Tâm Lan nhìn đứa con gái xinh đẹp của mình vô cùng hài lòng: "Linh Nhi hôm nay rất xinh đẹp!."

Nàng ngẩng đầu nhìn mẫu thân, cười hi hi nói:" Mẫu thân nói như vậy, ý là người thường con không xinh đẹp sao?"

Đại tẩu Tâm Ngừ ngồi bên cạnh cười nhẹ góp vui: " Ngày thường Tiểu Linh nhà chúng ta rất xinh đẹp, hôm nay càng đẹp bội phần!"

" Tẩu tẩu thật hiểu muội! Có điều hôm nay người đẹp nhất lại không phải muội rồi!"Lạc Thanh Linh ngồi xuống ghế tiếc nuối nói.

" Ô! Là ai thế?" Tâm Ngừ nhìn Lạc Thanh Linh tò mò hỏi.

" Đương nhiên là Nhan Nhan! Lát nữa con bé đến, đảm bảo hai người đều gật đầu công nhận cho coi."

Vốn dĩ định trò chuyện thêm, nhưng lập tức có chuyện cần giải quyết gấp thân làm chủ mẫu Hạ Tâm Lan phải đi xử lý. Tâm Ngừ cũng bị bà kéo đi theo để học hỏi tiện cho sau này có gặp phải thì cũng biết ứng xử cho đúng.

Lạc Thanh Linh chờ một lúc vẫn cho thấy Triều Nhan đâu, bèn bảo hai người Phiến Đình đi xem.

Ngồi một chỗ cũng chán, Lạc Thanh Linh quyết định đi dạo một phen. Bởi vì gần chỗ nàng nhất chính là hồ sen, cho nên quyết định đi xem. Mặc dù dù hiện tại hoa sen chưa nở mà rất nhiều hoa súng đã nở rộ, kiên cường đứng giữa mưa gió, không vương chút bụi trần nhân gian. Nơi đây thời tiết bắt đầu

lạnh. Hoa sen trong đầm hợp lại cũng thật sôi nổi.

Lạc Thanh Linh chạy nhảy ở bên cạnh hồ, vốn định vươn tay hái vài bông hoa súng thì có một bàn tay nhanh hơn nàng một bước. Quay lại nhìn là người nào, liền nhìn thấy gương mặt hồ ly chết tiệt họ Mộ Dung kia.

"Chúng ta thật có duyên, Lạc tiểu thư!" Mộ Dung Thấu nhìn Lạc Thanh Linh vui vẻ đáp.

"Ồ tận nơi này mà có thể gặp được Duệ Vương gia, đúng là khéo thật!" Lạc Thanh Linh khoanh tay, liếc xéo nói.

"Linh Nhi, nàng cũng thật không phúc hậu. Thời hạn vừa kết thúc liền không khách khí xoay người rời đi, thật sự làm cho trái tim của ta chịu đã kích không nhỏ!" Mộ Dung Thấu khoe môi xinh đẹp hiện lên một nụ cười, tiến lại gần sát bên người nàng mà nói.

"Nếu trái tim Duệ Vương yếu ớt như vậy, có cần ta ra tay kê đơn trị bệnh không? Để lâu thì không tốt, nể tình hữu nghị ta giảm giá ưu đãi cho ngài." Lạc Thanh Linh lông mày dựng đứng.

"Mặc dù rất cảm động nhưng phí chữa bệnh của Trúc Cơ công tử ta kham không nổi." Mộ Dung Thấu hơi nghiêng đầu, ngón tay nhẹ nâng tóc đen tán loạn tại đầu vai Lạc Thanh Linh, thanh âm nhu hòa quý mị nói.

Lạc Thanh Linh gạt nhẹ ngón tay Mộ Dung Thấu muốn đùa giỡn tóc mình, lùi lại vài bước cách Mộ Dung Thấu một khoảng mà nàng cho là sẽ không bị hấn đùa giỡn mà cười nói: "Biết sao được! Ai bảo ta có hai vị sư phụ không đáng tin như vậy, vì thiếu nợ người mà đem ta bán cho người. Vì tránh phải lao động không công lần nữa, ta phải ra sức kiếm tiền."

Mộ Dung Thấu định lên tiếng trêu ghẹo nàng một phen lại bị một câu nói ngây thơ làm nghẹn họng.

"Thì ra tỷ ở đây! A, mỹ nhân vương gia!" Triều Nhan chạy đến, nhìn thấy Mộ Dung Thấu liền bổ sung thêm.

"Cái gì?" Mộ Dung Thấu sắc mặt chuyển màu hết như tắc kè hoa, từ đỏ chuyển sang trắng, lại từ trắng chuyển sang xanh, cuối cùng biến thành đen. Nếu không phải biết Lạc Triều Nhan là em gái của Lạc Thanh Linh thì Mộ Dung Thấu cũng sẽ không kìm nén cơn tức giận của bản thân lại đâu.

"Tại sao Triều Nhan tiểu thư lại gọi bọn vương như vậy?" Mộ Dung Thấu hí mắt lại nhìn tiểu cô nương trước mặt, nở nụ cười quyến rũ chết người.

Lạc Triều Nhan bị sắc đẹp cám dỗ, không chút do dự đem tỷ tỷ nhà mình cấp bán: "Cái này là do hôm tiệc thiên kim, tỷ tỷ đã bình luận thế này: Dung mạo Duệ Vương rất mỹ, mỹ hơn cả đệ nhất mỹ nhân của Ngao Thiên Quốc! Cho nên gọi ngài là mỹ nhân vương gia không đúng sao?"

"Đương nhiên!" Mộ Dung Thấu nhìn người đứng đối diện vẻ mặt nghiêm trang, hai vai không ngừng run bần đống bản thân.

"Vậy gọi là đệ nhất mỹ nhân đi!" Triều Nhan làm ra vẻ suy tư mà nói.

Mà đứng bên cạnh nhìn không được cười thành tiếng: "Phụt! Ha ha...", chột nhìn thấy ánh mắt tràn đầy thâm thúy của Mộ Dung Thấu, Lạc Thanh Linh vội nhanh tay che miệng Triều Nhan lại, ánh mắt vô (số tội) nhìn người nam nhân trước mặt.

"Đẹp hơn cả đệ nhất mỹ nhân của Ngao Thiên Quốc?" Mộ Dung Thấu nhìn Lạc Thanh Linh vài cái gật gù đáp: "Quả thực bọn vương đẹp hơn tỷ tỷ nhà người! Thân là con gái nhan sắc lại thua cả một tên đàn ông, quả là mất mặt!"

Trên trán Lạc Thanh Linh đua nhau xuất hiện n+1 chữ thập, cắn răng nói: "Ý của ngài là gì?"

"Chữ sao nghĩa vậy!" Mộ Dung Thấu nhún vai một cái, ánh mắt nhìn về phía Lạc Thanh Linh tràn đầy khiêu khích.

"Một người nam nhân lại lấy việc mình đẹp hơn một nữ nhân làm niềm tự hào, Duệ Vương ngài thật không biết xấu hổ là gì nhỉ?" Lạc Thanh Linh trợn mắt giận dữ nhìn hướng Mộ Dung Thấu, nếu không phải có Nhan Nhan ở đây, nàng nhất định cho hắn thấu hiểu triệt để câu nói: Tuyệt đối không nên chọc giận nữ nhân.

"Nếu có thể thắng được Lạc tiểu thư, xấu hổ một chút cũng chẳng sao." Mộ Dung Thấu bỗng dưng bắt chéo cánh tay, khoe miệng hiện ra một nụ cười tà. Lạc Thanh Linh hít một hơi thật sâu, nàng nhìn, nàng liếc mạng mà nhìn! Vì người nhà của nàng, nàng liều mạng liều mạng mà nhìn.

"Tỷ muội ta còn có việc, Duệ Vương ngài cứ tự nhiên hái súng thương trăng đi!" Lạc Thanh Linh khắc chế nội tâm dâng lên phần nộ, nắm lấy tay Nhan Nhan rời đi.

Khoe môi xinh đẹp khẽ nhếch Mộ Dung Thấu, hai mắt tràn đầy ý cười nhìn về phía bóng dáng hai tỷ muội ở đằng xa: "Luôn dễ nổi giận, có điều ta thích!"

Yến tiệc phủ thừa tướng, tất nhiên là rực rỡ sắc màu, cực kỳ náo nhiệt.

Tân khách đi vào phủ, bởi vì chưa chính thức khai tiệc, cho nên mọi người tụ tập năm tốp ba đi dạo ngắm cảnh trong vườn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 38: 28: Rơi Xuống Nước

Lạc Thanh Linh mang Lạc Triều Nhan hướng về phía tổ chức yến tiệc đi tới.

Mẫu thân đã bàn bạc với phụ thân nơi tổ chức yến tiệc là trong vườn, bởi vì hoa hải đường trồng ở trong vườn cũng đã nở rộ cho nên chọn nơi đó tổ chức là vô cùng thích hợp, mẫu thân có tay nghề làm vườn có tiếng trong giới quý phu nhân, Lạc Thanh Linh lúc sống ở hiện đại cũng rất thích trồng hoa cỏ, xuyên đến gặp phải vị mẫu thân có tài như vậy nàng liền theo bà học tập.

Nói thật bản thân nàng cũng không phải dạng học bá hay một sách chẳng qua ở một thời đại không có Tv, máy tính, mạng internet...Lúc trước bị nhị vị sư phụ thay phiên nhau dẫn bản thân cho nên không có tình lực thừa để suy nghĩ thứ khác, hiện tại lại khác cho nên nàng đành phải tìm thứ gì đó để giết thời gian.

Hoa hải đường có màu đỏ rực rỡ, nhưng lại không chói mắt nên tạo cho người chơi hoa cảm giác ấm áp. Những cánh hoa tinh khiết, dịu dàng bao quanh nhị hoa vàng e ấp luôn dễ dàng thu hút ánh nhìn của mọi người.

Khách khứa tham gia yến tiệc đã sớm tụ tập, phụ thân và đại ca ở nơi đó hàn thuyên cùng không ít con cháu quan gia.

Trong vườn, các thiếu gia tiểu thư ngắm hoa du hò, ngâm thi đối câu, các phu nhân tụ cùng một chỗ ngắm hoa ngắm trăng, nhàn thoai việc nhà.

Ở một nơi không xa, một đám thiếu gia tiểu thư vây quanh Dục Vương gia cùng vị Kinh tiểu thư nói chuyện, đáng tiếc Húc Vương không có đến.

Mộ Khuynh Tuyết ngồi trong lương đình nhìn Mộ Nhã Liên luôn nhìn về phía bọn họ, ánh mắt oán hận nhìn vị Kinh tiểu thư có thể đứng bên cạnh Mộ Dung Tuyên, khoe môi cong lên bởi vì những lời đồn đãi không hay của mấy ngày gần đây mà Mộ Dung Tuyên giữ khoảng cách với Mộ Nhã Liên. Càng nghĩ nàng càng hận đầu sỏ gây nên, Mộ Khuynh Tuyết.

Mộ Khuynh Tuyết ngồi ở trong lương đình uống trà, bởi vì cùng thiếu gia tiểu thư các phủ không quen thuộc ngồi trong lương đình có chút nhàm chán, nàng đứng lên mang theo Tiểu Hoa đi dạo xung quanh một lát.

Trong phủ Thừa tướng rất lớn, quy mô chỉ có hơn chứ không kém phủ trấn nam tướng quân, nhà nhà tầng tầng, núi giả nước chảy, phong cảnh đặc biệt.

"Công chúa Khương Long quốc giá lâm!" Thị vệ bên ngoài kêu to.

Chỉ thấy mười mấy cung nữ đỡ một thiếu nữ mặc bộ váy trắng hoa mai bách thủy buông thõng trên đất, áo khoác gấm lông cừu màu lam nhạt thêu Ngọc lan phi điệp, áo gấm bên trong màu hồng nhạt bao quanh ngực, ống tay thêu kim văn hồ điệp tinh xảo, vạt áo trước ngực đan vĩa đường viền hoa, làn váy từng tầng mỏng manh tựa như sương trong vắt ẩn hiện từng làn lụa mỏng, eo buộc đai lưng vàng, quý khí mà để lộ dáng người yếu điệu, khí nhược U Lan, trước cổ là một sợi tơ vàng xuyên bảo ngọc, tăng thêm một phần khí thanh nhã, bên tai đeo một đôi khuyên tai trân châu Nam Hải, phía dưới đài hoa trân châu cũng dùng lá vàng ép thành hình hoa sen. Mái tóc đen nhánh dùng một cây trâm hoa sen bát bảo vấn lên, cổ định thêm bằng một cây trâm lá liễu, trên còn cài một đóa hoa Ngọc Lan, tạo vẻ xinh đẹp tươi sáng tột cùng. Mây chuốt nhẹ, cánh môi anh đào không tô mà đỏ, cả người tản mát ra mùi thơm phong lan u ngọt, thanh tú mà không mất đi nét quyến rũ, tản mát ra hơi thở quý tộc. Xinh đẹp không nhuốm khói lửa nhân gian, xinh đẹp tột cùng. Tựa như tiên tử đến phẩm trần, vẻn vẹn phiến trong tay, ưu nhã mà có khí chất.

Yến Tử Nghiên công chúa vô cùng xinh đẹp, Lạc Thanh Linh không nghĩ đến nàng sẽ trang diện như thế, ngay cả mình cũng ngây dại. Không có thái tử Yến Kinh Kha bên cạnh quần thúc, xem ra tính háo thắng của vị công chúa đó lại nổi lên, ăn diện như vậy vì muốn trở thành nữ tử nổi bật nhất trong đêm nay.

Chẳng qua Mộ Khuynh Tuyết cũng sẽ đến, cho nên việc có lần áp tất cả hay không là cả một vấn đề tương đó nan giải.

Đối việc Mộ Khuynh Tuyết pk Yến Tử Nghiên không có mấy hứng thú, Lạc Thanh Linh chỉ mong rằng bữa tiệc sinh nhật này của Nhan Nhan có thuận lợi trôi qua.

Mộ Dung Tuyên thấy Yến Tử Nghiên đến liền bước lại trò chuyện.

Mà ở một phía khác Trần Bích La vốn đang trò chuyện vui vẻ với các vị tiểu thư, nhìn thấy Lạc Thanh Linh dẫn theo muội muội Lạc Triều Nhan tiến vào, thân cận đi tới gần trên cầm lấy một đĩa nhỏ thức ăn cho cá đến chào hỏi một phen, các vị tiểu thư thấy thế cũng tiến đến làm quen với người đạt được danh hiệu đệ nhất mỹ nhân của Ngao Thiên Quốc.

Lạc Thanh Linh cười đáp lại, nhìn gạo nếp làm cá nhỏ thức ăn trong mâm, đây là thứ mà người bình thường còn không có ăn mà đến nơi này, lại thành chút thức ăn cho cá.

Một vị tiểu thư tinh mắt phát hiện ánh mắt Lạc Thanh Linh bèn đem một đĩa thức ăn khác cho Lạc Thanh Linh, mắt nàng ta đầy ý cười khi nhìn nàng, "Trong hồ nước thả không ít cá chép, nhìn không được bèn cho cá ăn."

Lạc Thanh Linh nói một tiếng cảm ơn liền cầm một nắm ném vào trong ao, một đám cá chép bơi đi đến tụ tập tại một chỗ trên cướp đoạt thức ăn trên

mặt nước, Triều Nhan ở một bên vỗ tay cười, Phiến Đình thì đứng một bên cẩn thận trụ vững nòng.

Lúc này một nha hoàn bước đến nói là mẫu thân tìm nàng, nhìn người truyền tin rõ ràng là người của Lăng Thiên cung. Nói vài câu với đám người Trần Bích La, Lạc Thanh Linh mang Triều Nhan rời đi.

Lạc Thanh Linh tìm một chỗ râm mát cho Triều Nhan ngồi, dặn dò: "Muội đừng đi lại quá gần hồ nước, tỷ tỷ đi một lát liền quay lại. Phiến Đình trong chùng con bé giúp ta."

"Tiểu thư yên tâm, nô tỳ sẽ trông coi tam tiểu thư cẩn thận." Phiến Đình gật đầu đáp.

_____ Ta là đường phân cách _____

"Có người rơi xuống nước."

Mọi người vốn đứng gần hồ nước vội chạy tới, Phiến Đình mang theo đĩa bánh ngọt từ xa nhìn thấy Mộ Nhã Liên đẩy ngã Tam tiểu thư ngã xuống nước, vớt đĩa bánh mà lao đến.

Lạc Triều Nhan ngộp thở, cảm giác ngày càng chìm vào nước khiến nàng bắt đầu hốt hoảng, cảm giác khó chịu.

Bên tai còn có thể nghe được tiếng người kêu bên bờ ao, nhưng không thể khiến nàng yên tâm, hai tay không ngừng vẫy đập, giãy giụa, trong miệng uống phải một ngụm nước, Lạc Triều Nhan nỗ lực ngửa đầu muốn hô hấp trên mặt nước.

Rốt cục nghe được một thanh rơi xuống nước khác, trong tai phải không còn truyền đến âm thanh nước chảy nữa, nàng được một đôi tay bắt lấy, Triều Nhan lập tức không giãy giụa nữa.

Lạc Tuân nghe tin con gái nhỏ bị rơi xuống nước mang vài tên nô bộc và mama biết bơi rất nhanh chạy đến, mắt thấy Duệ Vương đã cứu con gái mình, hần thở nhẹ an tâm mà sai bảo vài vị mama xuống cứu Mộ Nhã Liên.

Khi Lạc Thanh Linh chạy tới nhìn thấy tiểu muội nhà mình được Mộ Dung Thấu cứu, nàng nhìn hần nói: "Cảm ơn Duệ Vương đã cứu muội nhà ta, Xảo Nhi mang Nhan Nhan đi đến sương phòng thay quần áo."

Mặc dù không tận mắt chứng kiến thế nhưng Lạc Thanh Linh vẫn biết mọi chuyện tiến bước này nguyên nhân từ đâu, đương nhiên càng rõ muội muội mình xui xẻo bị dính vào.

Lạc Thanh Linh đưa mắt nhìn Mộ Khuynh Tuyết, thanh âm ra khỏi miệng lại trở nên băng lãnh thấu xương: "Chuyện của tỷ muội nhà các ngươi ta không có hứng thú, chẳng qua Mộ tam tiểu thư cũng không nên kéo muội muội ta vào đấy?"

Chung quanh mọi người nhìn thấy Lạc Thanh Linh nói vậy, không khỏi nhất tề yên lặng nhìn phía Mộ Khuynh Tuyết đang bày dáng vẻ cây ngay không sợ chết đứng.

Đôi từ mâu của Lạc Thanh Linh nhàn nhạt liếc Mộ Khuynh Tuyết, ánh mắt nhìn như bình thần lại lộ ra vẻ lạnh lẽo tiêu điều.

Mộ Khuynh Tuyết chân mày khẽ nhíu, hình tượng vẫn nhã ôn nhuận lần trước của nàng ta như thế nào ánh mắt đột nhiên giống như Tu La địa ngục, xem ra đây mới con người thực. Có thể qua mặt nàng, Lạc Thanh Linh này tuyệt không đơn giản chỉ là một tiểu thư yếu đuối.

Mộ Khuynh Tuyết mỉm cười, chẳng qua nụ cười không tới đáy mắt: "Tam tiểu thư phủ thừa tướng rơi xuống nước cũng có một phần lỗi do ta, có điều Lạc nhị tiểu thư nói như vậy thật oan uổng ta. Có thể làm đệ nhất mỹ nhân tiểu thư nhất định tài trí hơn người, làm sao lại không phân biệt lý lẽ như thế?"

"Phân biệt lý lẽ, ta đương nhiên biết!" Lạc Thanh Linh cũng không muốn nhìn lời với Mộ Khuynh Tuyết, nhếch môi nhìn Mộ Dung Thấu vừa mới thay đồ xong đang hướng lại gần họ mà đáp: "Mộ tiểu thư nói sai rồi, chỉ cần có Duệ Vương thì ta chẳng thể nào là đệ nhất mỹ nhân được a!"

Mộ Dung Thấu quyết định dừng bước, quay người rời đi để tránh bị lôi vào: "..."

Mọi người: "..."

Mộ Khuynh Tuyết muốn lên tiếng nói lại bị Lạc Thanh Linh chặn ngang: "Ta cũng không muốn tiếp tục tranh lý lẽ gì với Mộ tam tiểu thư, ta đi xem lệnh muội có tỉnh hay chưa. Các vị, thất lễ!"

Lạc Thanh Linh mang theo Phiến Đình rời đi.

Chẳng qua nửa đường thì bị Mộ Dung Thấu đưa tay cản lại.

"Có cần thù dai như vậy không? Thật không có phong độ của quân tử!" Mặc dù biết rõ nàng nói như vậy chẳng qua là muốn cản trả câu nói của Mộ Khuynh Tuyết, có điều nằm một chỗ cũng trứng đập, hảo thương tâm.

"Vương gia, giới tính của ta ai cũng nhìn ra được. Ngài nghĩ xem, ta là quân tử sao?"

Mộ Dung Thấu: "Ngươi là nữ nhân"

Lạc Thanh Linh cầm một miếng bánh ngọt, cười rạng rỡ nói: "Vậy thì đúng rồi, ta là nữ nhân thì cần gì phong độ cho mệt, thù dai mới là thứ ta thích nhất, có như vậy mới không bị thiệt!"

Mộ Dung Thấu: "..."

Nhìn Lạc Thanh Linh rời đi, Mộ Dung Thấu cười tà mị: "Xem xét tình hình trước mắt, bỏ qua cho mèo nhỏ vậy!" Về mặt lo lắng như vậy cơ mà.

Chờ Lạc Triều Nhan tỉnh lại, cũng là một canh giờ sau, Hạ Tâm Lan đứng canh ở một bên khóc đỏ hồng mắt, vừa thấy nàng tỉnh lại, vội vàng đỡ nàng dậy, đặt một gối dựa sau lưng nàng: "Nhan Nhi, có đói bụng không, mẫu thân sai Tập Thu hâm lại đồ ăn cho con ăn nha."

"Nhan Nhan uống chút nước đi!" Lạc Thanh Linh bước vào, trên tay cầm ly nước ấm.

"Tỷ tỷ!" Triều Nhan cổ họng có chút khàn khàn, sau khi uống vài ngụm nước ấm mới thư thái.

"Nhan Nhan nói cho mẫu thân nghe, là ai đẩy con xuống?" Hạ Tâm Lan ân cần hỏi, mặc dù đã nghe được lời của tỷ muội nhà họ Mộ cũng đoán được đại khái là ai làm.

"Con không rõ, mọi chuyện diễn ra quá nhanh!" Mặc dù không thích Mộ Khuynh Tuyết, nhưng nàng không muốn oan uổng vô cớ.

Mộ Tiêu Nhiên đối với chuyện xảy ở phủ thừa tướng, Mộ Nhã Liên khẳng khái nói Mộ Khuynh Tuyết tính kế nàng ta không may Lạc Triều Nhan đứng bên cạnh nên cùng té xuống. Mộ Khuynh Tuyết lạnh nhạt không thừa nhận nói Mộ Nhã Liên muốn đẩy nàng ta xuống nước, nàng ta nhanh chân né kịp Mộ Nhã Liên mất đà té xuống kéo thêm tam tiểu thư phủ thừa tướng xuống.

Lạc Triều Nhan tỉnh lại cũng không dám chắc người nào có lỗi, tại thời điểm phát sinh chuyện này thì chung quanh lại không có bất kỳ người nào, Mộ Tiêu Nhiên quyết định xử phạt cả hai người, đương nhiên có vài phần khoan hồng cho Mộ Nhã Liên chỉ bị cầm tù một tháng, còn Mộ Khuynh Tuyết là ba tháng.

Mộ Dung Tuyên đối với chuyện Mộ Khuynh Tuyết đắc tội người thừa tướng phủ, cảm thấy vui sướng khi người gặp họa.

Đối với kết quả này, Lạc Thanh Linh không một chút hài lòng. Ở thời đại này cầm tù là hình phạt tương đối nặng, nhưng đối với Mộ Khuynh Tuyết lại là một cơ hội tốt.

Xem đi, chưa đầy một tháng mà Mộ Khuynh Tuyết định khai trương Tuyết Sắc phường là biết.

Tuyết Sắc phường rất được giới nữ quan tâm, vừa mới tung Diệp hồng phấn liền bị các tiểu thư nhà quyền quý tranh nhau mua gần như không đủ cung ứng.

"Tiểu Liên, Cẩm Tú Các cũng nên tung ra sản phẩm mới rồi nhì?" Lạc Thanh Linh uống hồng trà, ngày hôm đó Nhan Nha xảy ra chuyện làm nàng mất bình tĩnh khi tỉnh tâm lại liền nhớ trong nội dung cốt truyện có kể Mộ Khuynh Tuyết muốn mở Tuyết Sắc phường, để tiện hành động nàng ta cố tình chọc giận Mộ Tiêu nhiên để bị cầm tù. Xem ra lần này nàng bị nàng ta tính kế một mũi tên trúng hai con chim, vừa trả đũa Mộ Nhã Liên vừa có thời gian lên kế hoạch thành lập Tuyết Sắc phường.

Lạc Thanh Linh cảm thấy không thể tiếp tục làm nước sông không phạm nước giếng nữa rồi, dám đụng đến người nhà của nàng.

Hừ, lão hồ không phát uy người tương ta là Hello Kitty? Được đằng chân muốn lên đằng đầu, Mộ Khuynh Tuyết đừng kinh người quá đáng!

Vừa nói, Xảo Nhi đứng bên cạnh mở ra hộp chiếc hộp nho nhỏ, từ trong hộp lấy ra một hộp tròn làm bằng bạc, nắp hộp vừa được mở ra, lập tức một mùi hương bay ra, bên trong chính là hộp Ngọc Nữ phấn hoa đào được thiết kế tỉ mỉ.

Nguyên liệu của Ngọc Nữ phấn hoa đào chính là dùng thạch cao, hoạt thạch, bạng phấn, sáp mỡ cùng các loại cây ích mẫu khác điều hòa mà thành bởi vì có thạch cao cùng hoạt thạch, khi đánh lên mặt lại càng tinh tế mịn mi hơn gấp mấy lần so với Diệp hồng phấn mà Tuyết Sắc phường bán, sau khi rửa sạch, da sẽ trắng sáng như gốm sứ, làn da mềm mại như các oa nhi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: 29: Thế Giới Này Loạn Cả Rồi!

Sau khi giao việc cho Tiểu Liên, Lạc Thanh Linh lại lên xe ngựa rời đi.

Không phải trở về phủ thừa tướng mà là rời xa kinh thành Kính An đến Yến Sơn, thời gian cả đi lẫn về tốn gần nửa tháng, có Phiến Đình cùng Xảo Nhi cộng thêm người thể thân Lạc Thanh Linh tuyệt không sợ lộ.

Ngoại trừ cái tên hồ ly họ Mộ Dung kia.

Đi được một ngày đường xe ngựa liền dừng lại tại bên bờ sông, mang theo đám người do Lôi Minh sắp xếp đi theo, thuyền cũng đã chuẩn bị ổn thỏa.

Hiện tại là mùa thu, bên bờ sông liễu rủ là lúot, cảnh liễu xanh mướt theo gió bay bay. Người bán hàng rong hoặc đứng hoặc ngồi, tại dưới bóng cây liễu bày biện sạp, mắt nhìn vào mấy người Lạc Thanh Linh, thỉnh thoảng đưa lên gì đó rao hàng.

Lạc Thanh Linh giương mắt nhìn lên, trên mặt hồ sóng xanh lăn tăn, tầng tầng rung động, không ngừng đẩy hướng bên cạnh bờ.

Lạc Thanh Linh lên thuyền, buồng nhỏ trên thuyền bài trí giống đình nghỉ mát, có tay vịn lan can, bốn vách dùng khăn lụa che tránh thời tiết nóng. Tỷ nữ mang lên hạt dưa, điểm tâm, cho nàng dùng.

Lần này mở miệng mời Trúc Cơ công tử đến chính là hai môn phái có tiếng trong giới giang hồ: Yến Sơn phái và Bách hoa môn.

Trong giang hồ những môn phái không thuận mắt nhau có rất nhiều...

Vì cướp bảo vật

...cướp nữ nhân

...cướp kèo làm ăn

Yến Sơn phái và Bách hoa môn kết thù cũng chỉ vì...cướp địa bàn.

Theo như lời của mọi người trong chốn giang hồ, tương truyền trăm năm về trước, tổ sư gia hai môn phái sáng lập môn phái của mình tại Yến Sơn.

Cho đến một ngày, hai người nhận ra sự hiện diện của nhau.

Thay vì cùng nhau tương thân tương ái làm hàng xóm láng giềng, hai vị này tranh chấp Yến Sơn thuộc về ai liền đánh nhau ba ngày ba đêm bất phân thắng bại, vì thế lập lời thề...

YẾN SON PHÁI VÀ BÁCH HOA MÔN TỪ ĐÂY KHÔNG ĐỘI TRỜI CHUNG.

Chuyện này kéo dài cho đến đời thứ tư, cũng giống như lần trước hai môn phái này quyết định mở cuộc tỷ thí để xem Yến Sơn thuộc về ai, vì để công bằng họ luôn mời những người có uy danh trong chốn giang hồ về đây làm giám khảo.

Bánh xe ngựa phát ra những tiếng lộc rộc lăn đi trên đường, từ phía cửa sổ có thể nhìn thấy phía xa xa là một dãy núi ẩn hiện trong sương và mây trắng, cỏ cây hoa lá mệnh mông bắt ngát, Lạc Thanh Linh liếc một cái cũng nhận ra ngọn núi Yến Sơn.

Cỏ cây nơi đây xanh tốt thế này, không hiếm các loại rau, tha hồ làm được bao nhiêu món. Lạc Thanh Linh nhân lúc mọi người chuẩn bị cắm trại qua đêm tại đây sáng mai mới lên núi, Lôi Minh phân phó vài người đi săn thú rừng, nàng cũng vội bảo vì nữ tỷ hái rau.

Lửa trại đang cháy lép bép, khí nóng tỏa ra xua tán đi khí lạnh xung quanh.

“NGAO...OOO -- --” Trong không gian yên tĩnh bỗng vang lên một tiếng sói tru.

"Rõ ràng ở đây không phải rừng rậm tại sao lại có tiếng sói tru? Thật là cổ quái." Một tỷ nữ ôm rổ rau lên tiếng nói.

“Đi qua không xa nữa chính là núi Yến Sơn, tiếng sói tru này, chắc chắn, cũng coi như vẫn còn tốt.” Trong tay Lôi Minh cầm một bầu rượu uống một cách thản nhiên không chút để ý, đôi mắt đảo hoa hơi nheo lại, hồn nhiên hưởng thụ. Ánh lửa bập bùng chiếu lên trên gương mặt của hắn mang một vẻ phong tình khác lạ.

Lạc Thanh Linh hơi nhủu mày, nghe tiếng sói tru liền biết chúng nó đặc biệt hung dữ. Tốt nhất đừng mò đến, nàng không muốn vật lộn với chúng a! (Dù năm 9 tuổi, đã quen tay).

Trời vừa ló dạng, mọi người liền thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường.

Tinh thần của Lạc Thanh Linh vô cùng tốt mà leo lên xe ngựa.

Càng đi về phía trước cảnh sắc càng đẹp, dường như rơi vào thế ngoại đào nguyên. Những cây đào đầy hoa nở rộ, mùi hoa đào lượn quanh trên chóp mũi, trên con đường trước mắt rải đầy hoa đào, phảng phất giống như đó là thảm đỏ nghênh đón bọn họ.

Đưa bàn tay ra đón lấy cánh hoa đào, Lạc Thanh Linh cảm thấy hai môn phái tranh đấu mấy thập năm vì Yến Sơn cũng là đáng giá. Nơi này làm nàng nhớ tới đào hoa đào một địa danh trong bộ ba tiểu thuyết võ hiệp Xạ Điều Tam Bộ Khúc của Kim Dung.

Hoa đào bay đầy trời, cánh hoa phiến phiến bay xuống trên tóc, vừa lấy xuống một mảnh đã lại một mảnh khác bay xuống.

Hương hoa đào nhẹ nhàng bay vào mũi, lập tức Lạc Thanh Linh nhận ra điểm khác thường. Đào mắt nhìn thì thấy hai tỷ nữ đang chìm đắm trong hương thơm ngào ngạt này, vẻ mặt trở nên mong lung giống như nhìn thấy điều gì đó khiến các nàng hạnh phúc, vui sướng.

Ngay lập tức Lạc Thanh Linh ném cho Lôi Minh một túi chứa thuốc viên: "Tất cả mau ăn vào cho ta!" Liền vội cho hai người các nàng dùng được.

"Cung chủ, đã xảy ra chuyện gì?" Lôi Minh sau khi phân viên thuốc cho đám thuộc hạ, có chút kinh ngạc hỏi.

"Rừng hoa đào này có công hiệu mê hoặc tâm của người đến, hương hoa đào càng đậm lại càng khiến người đi vào như chìm đắm trong cảnh mộng mơ." Lạc Thanh Linh giải thích. Trước kia nàng có đọc trong sách có nói đến một loài hoa đào có thể mê hoặc tâm người, cho nên liền thử chế ra giải được, may mắn lần này có mang theo.

Lạc Thanh Linh thử bắt mạch cho hai người họ, sau liền trực tiếp điểm xuống một huyệt vị trên vai của họ. Hai người kia liền cảm thấy một trận chua xót đau đớn, cặp mắt ngập nước mê hoặc chớp chớp mới nhìn rõ ràng người trước mắt là ai.

"Cung... cung chủ?" Hai người họ nghi hoặc hô ra tiếng, kỳ quái, vừa rồi rõ ràng không phải cảnh tượng này a.

"Hai người các ngươi bị hương hoa đào ở đây mê hoặc có biết không?" Lạc Thanh Linh lập tức cười tủm tỉm hỏi: "Đến đây, nói cho bốn công tử ta biết, hai người vừa rồi rốt cuộc thấy cái gì?"

Hai người không khỏi một trận xấu hổ đỏ mặt lên, ấp úng nhưng không chịu nói, ngàn vạn lần không thể nói cho cung chủ biết các nàng nhìn thấy rất nhiều đồ ăn ngon, ở trong dinh viện rất đẹp hưởng thụ mỹ thực...

Qua rừng hoa đào là một khu rừng trúc, màu trắng nhạt lập tức chuyển thành xanh đậm khiến cho mọi người như được mở rộng thêm tầm mắt, từng mảnh lá trúc bay xuống người thấy được cả mùi của thủy trúc.

Quay đầu lại nhìn, không còn thấy rừng hoa đào nữa không khỏi âm thầm ngạc nhiên.

Rừng trúc cũng không lớn, đi về phía trước trong chớp lát trước mắt liền trống trải, chim hót hoa thơm, thác nước tung bọt trắng xóa, hình thành dòng suối nhỏ chảy lăn tăn.

Đi một hồi lâu, thì thấy trước mặt xuất hiện những hành lang cong cong gấp khúc. Hành lang gấp khúc quanh một hồ nước sâu, giữa hồ cá chép bơi lội.

Hành lang vòng quanh gấp khúc, bọn họ đi một hồi lâu mới nhìn rõ phía chính là đại môn của Yến Sơn phái, xa hơn nữa chính là từng tòa cung điện nguy nga lấp lánh ánh vàng.

Chắc, phô trương ghê.

"Các vị khách đường xa mà đến, thứ lễ cho sự tiếp đón chậm trễ." Một vị nam tử vô cùng tuấn tú nghiêm trang chấp tay chào hỏi, bên cạnh một nam tử nhỏ hơn một chút dung mạo vô cùng đáng yêu, nếu không phải vì duy trì hình tượng Trúc Cơ công tử thì nàng sớm thì dễ hấn một phen.

"AA.A.A., Người chính là Trúc Cơ công tử sao?" Một giọng nói ngọt ngào của nữ tử đột nhiên vang lên, chỉ thấy một nữ tử áo hồng vui mừng chạy thẳng đến chỗ Lạc Thanh Linh, khuôn mặt không tính là tuyệt mỹ nhưng lại hết sức đáng yêu giống như đứa bé khiến Lạc Thanh Linh nhất thời có một chút hảo cảm.

Nữ tử vốn định tiến đến gần liền bị sư tỷ nắm lấy cổ áo kéo lại: "Ly Nhất Tâm, kiềm chế một chút!" Nói đoạn ánh mắt nhìn về phía bọn họ mà cười thân thiện: "Tại hạ là Nguyệt Thanh Thu, đây là sư muội của ta Ly Nhất Tâm. Bách Hoa Môn hoan nghênh chào đón Trúc Cơ công tử đến dự cuộc thi lần này!"

Vừa nghe xong lời giới thiệu của Nguyệt Thanh Thu, chân mày Lạc Thanh Linh khẽ nháy vài cái, ánh mắt nhìn về phía hai người đứng ở phía bên tay trái: "Xin hỏi... Yến Sơn phái các hạ có người nào tên là Triệu Mộ Hành và Quân Vị Cơ?"

Làm ơn, không có đi!

Đối mặt với ánh mắt khác lạ của Lạc Thanh Linh, tuy có chút nghi hoặc nhưng vẫn đáp lại: "Tại hạ chính là Mộ Triệu Hành, bên cạnh tại hạ là sư đệ Quân Vị Cơ!"

Mặc dù vẻ mặt của Lạc Thanh Linh vẫn lạnh nhạt như cũ, chỉ có trời biết đất biết rằng hiện tại lòng nàng rung chuyển cỡ nào.

Đây không phải là thế giới chết tiệt mà Cổ Tinh Hải một ty gây dựng sao? Từ đâu lại xuất hiện nhân vật trong manhwa Yến Sơn phái và Bách Hoa Môn nàng mới xem được vài chap liền bị xuyên vào quyền tiểu thuyết chết bản của cô bạn thân a!

Thế giới này, loạn cả rồi!

Chương 40: 30: Ngày Tháng Ở Yên Sơn

"Diện mạo của người thật sự rất dễ nhìn, chỉ tiếc lại làm nam nhân. Nếu không ta liền mời người dừng chân ở Bách Hoa môn, chứ nơi này ..." Mặc dù chưa nói phần sau những nhìn sắc thái kia, Lạc Thanh Linh biết rõ Ly Nhất Tâm vô cùng chứng mắt người của Yên Sơn Phái.

Ánh mắt lơ đãn liếc về phía Quân Vị Cơ, mắt thấy đáng về say đắm của hân nhìn cô nương nhà người ta, Lạc Thanh Linh cảm thấy cho dù hiện tại Ly Nhất Tâm tuyên bố sang bằng Yên Sơn phái hân cũng ngu ngơ như vậy.

Ôi, đứng đại gái. Sư phụ của người nhất định sẽ khóc.

Đương nhiên, Lạc Thanh Linh không có nhiều thời gian thông cảm cho vị sư phụ đáng thương của Quân Vị Cơ bởi phải lo ứng phó với Ly Nhất Tâm.

"Nè, nghe nói võ công của người rất tốt. Chúng ta đấu một trận đi." Ly Nhất Tâm phần khởi nhìn về phía nàng.

"Được!" Cũng đã lâu rồi không hoạt động tay chân.

Võ công của Ly Nhất Tâm rất giỏi, ở độ tuổi này mà có thể đi đến trình độ này chứng tỏ thiên phú cùng sự chăm chỉ của nàng ta tuy nhiên kết quả vẫn thua dưới tay của Lạc Thanh Linh.

Ly Nhất Tâm ngồi dưới đất ủy khuất khóc: "A! Đường đường là nam tử lại thi dễ một cô gái như ta!"

Đối với chuyện này nàng vô cùng cảm thấy đau đầu, rõ ràng người yêu cầu ti thí là nàng ta giờ lại lên tiếng tố cáo nàng khi dễ. Con gái thật sự rất khó hiểu mà. (Ngạch, tỷ quên chính mình cũng là con gái sao?)

Lạc Thanh Linh cuối cùng cũng xuống nước nhận thua với vị cô nương này mà thừa nhận bản thân sai, Nguyệt Thanh Thu vừa kéo sư muội mình dậy vừa đưa ánh mắt tràn đầy thứ lỗi nhìn về phía nàng.

Lạc Thanh Linh cười nhẹ tỏ vẻ không sao.

Ly Nhất Tâm thừa dịp mọi người không chú ý, nhẹ nhàng trợn mắt làm mặt quỷ với nàng.

Lạc Thanh Linh thấy hơi buồn cười phẩy quạt giấy che miệng mình, nhìn hai tỷ muội của Bách Hoa Môn xuống núi.

Sau đó Triều Hành Mộ liền mang bọn họ đến nơi ở đã được thu xếp trước.

Đối với chỗ ở mà người của Yên Sơn Phái thu xếp, Lạc Thanh Linh cảm thấy rất hài lòng.

Chẳng qua nếu không có sự hiện diện của tên Mộ Dung Thấu, mọi thứ càng hoàn hảo.

Lạc Thanh Linh đến sớm hơn những người khác do nàng còn kiêm luôn chức đại phu, mấy ngày kế tiếp lo kiểm kê dược liệu chữa trị nội thương và ngoại đề lúc cần có mà dùng.

Hôm nay Lôi Minh còn đang giúp nàng nghiền nát một số dược liệu, trong khi bản thân lại vô cùng thư thái ngồi dưới một gốc cây đại thụ mà ăn vặt, híp mắt nhìn về đối diện.

"Người cũng nhận được được thiệp mời?" Qua hồi lâu, Lạc Thanh Linh cắn răng nặn ra một câu. Người của Yên Sơn Phái và Bách Hoa môn thật đúng là không sợ là gì, ngay cả lâu chủ của Tuyệt Sát Lâu cũng dám mời.

Mang mặt nạ, Mộ Dung Thấu ánh mắt cười như không cười không nhìn người con gái đối diện mình.

Lạc Thanh Linh giờ tay vén mấy sợi tóc bị gió thổi loạn xong, mặt vẫn mỉm cười nhìn hân một cái, liền xoay người cất bước rời đi. Hazz, cứ tưởng có thể ở đây an nhàn không ngờ lại gặp tên hồ ly này.

"Sư huynh, đệ thích...thích..."

Lạc Thanh Linh không ngờ rằng bản thân vừa mới đặt chân vào Yên Sơn phái không bao lâu, liền bắt gặp một màn tỏ tình kinh điển.

"Người đoán ai là công, ai là thụ?" Lạc Thanh Linh dù xuyên không vẫn mang tâm hồn của một nữ hủ tràn đầy nhiệt huyết, chứng kiến cảnh này không khỏi hưng phấn chọc nhẹ Mộ Dung Thấu bên cạnh.

"Linh Nhi, người ta vất vả lắm mới lên đây gặp nàng a!" Mộ Dung Thấu thâm thúy quét mắt nhìn Lạc Thanh Linh, tiếp bước một bước dài tiến lên hài hước hỏi: "Nhớ ta sao?"

Nghe được câu này của Mộ Dung Thấu, Lạc Thanh Linh không khỏi trợn mắt nhìn hắn, cái tên này không thể nói chuyện bình thường được sao?

Đi ngang qua một hậu viện, Lạc Thanh Linh nghe một câu tràn đầy dửng dưng khí như sau:

"...đệ thích Nhất Ly Tâm!"

Hả? Không phải cuộc tỏ tình của hai người con trai yêu nhau bắt chấp rào cản giới tính sao?

Kia không phải Triệu Hành Mộ và Quân Vị Cơ sao?

Phía sau Mộ Dung Thấu nhìn thấy Lạc Thanh Linh dừng lại ở một góc mà hai người kia đối thoại, tuy có điểm nghi hoặc nhưng nhìn bộ dạng hứng thú tràn trề của Lạc Thanh Linh khiến hắn cảm thấy có chút hứng thú đối với nội dung cuộc đối thoại đó của gì hấp dẫn nàng cho nên cũng đứng bên cạnh nghe.

"Nhất Ly Tâm là người nào?" Triệu Hành Mộ nghiêm nghị hỏi.

"Cái này...đệ nên nói thế nào nhỉ? Sư huynh còn nhớ cuộc tỷ thí mỗi tháng giữa chúng ta và Vạn Hoa môn, tháng trước ấy?" Quân Vị Cơ xấu hổ, hai ngón tay chỉ chỉ vào nhau.

"Nhớ! Nhớ người bị cô nương của Vạn Hoa môn đánh cho lên bờ xuống ruộng." Triệu Hành Mộ lúc này mới có chút ấn tượng về vị cô nương tên Ly Nhất Tâm.

"Chính là cô gái đó!" Quân Vị Cơ gật đầu lia lịa.

"..." Triệu Hành Mộ và Mộ Dung Thấu cảm thấy hết chỗ nói, bị đánh mà còn tỏ vẻ hạnh phúc.

Còn Lạc Thanh Linh chính là:(*`▽`*)

"Đệ có thể xuống núi nhìn cô ấy một chút không? Xin huynh đó!"

"Sao hôm nay muốn xuống núi?" Triệu Hành Mộ mặt không đổi sắc mà hỏi.

"Vết thương hôm nay của đệ mới khỏi." Quân Vị Cơ vui vẻ nói.

Và bọn họ nhìn được một cảnh giật gân, Triệu Hành Mộ đánh sư đệ mình một trận nên thân.

Lạc Thanh Linh nhìn vị sư đệ run rẩy nằm bê bết máu trên đất đột nhiên có sự đồng cảm sâu sắc và nàng có thể dự đoán được mối tình này sẽ gặp gềnh lắm đây.

Sau khi trị liệu cho Quân Vị Cơ xong, Lạc Thanh Linh cầm bút cười như hoa mà nói:"Mộ Dung Thấu, người nghĩ khi Triệu Hành Mộ nhìn thấy hóa đơn đòi nợ của ta không biết biểu cảm của hắn như thế nào nhỉ?"

"Ta không biết biểu cảm của hắn sẽ là như thế nào, nhưng ta chắc chắn hắn sẽ không dùng phương thức bạo lực đối với tiểu sư đệ của hắn!" Mộ Dung Thấu nhếch môi tà mị cười một tiếng.

"Kia... Quân Vị Cơ nhất định sẽ hết sức cảm ơn ta!" Lạc Thanh Linh cảm thấy vô cùng tự hào nói.

"...Có lẽ đi!" Ngoài đánh ra vẫn còn nhiều kiểu khác trừng phạt, còn có bọn họ chỉ ở lại đây trong thời gian ngắn, chỉ cần Lạc Thanh Linh vừa đi Quân Vị Cơ nhất định sẽ bị sư huynh hắn đánh một trận.

Không thể không nói, Mộ Dung Thấu đoán rất đúng. Trong tương lai không xa, Triệu Mộ Hành tuy không đánh Quân Vị Cơ mà bắt phạt hắn đứng tấn hoặc lao động quét dọn toàn bộ Yên Sơn Phái nhưng Quân Vị Cơ trở thành khách quen thường trực của Lạc Thanh Linh, mà thủ phạm lại chính là Ly Nhất Tâm.

Cho nên khi nhìn thấy một xấp giấy đòi tiền của Lạc Thanh Linh, không chỉ Triệu Hành Mộ mà toàn bộ Yên Sơn Phái đều muốn đánh hắn như từ, sư phụ hắn cũng nhắm mắt làm ngơ.

Cùng lúc đó, ngoại ô kinh thành Kinh An --

Bầu trời vàng rực bao trùm vạn vật, gió cũng giống như tinh linh khe khẽ ca hát, vì nhân gian tạo nên một khúc nhạc của tự nhiên.

Gió nhẹ khẽ động khiến cho những chiếc lá vàng trên cành cây rơi xuống.

Một lão già híp mắt thâm thúy quét một vòng phía trước, xác nhận xung quanh không có lấy một bóng người liền tiến vào trong một căn nhà.

"Thuộc hạ tham kiến lâu chủ." Lão cung kính gập lưng.

Từ phương hướng lão thi lễ nhìn lại, có một nhuyễn kiện ở đó. Thân kiện làm bằng gỗ tử đàn được khắc hoa đào màu hồng nhạt, ý vị tao nhã. Mảnh kiện màu thủy lam bị gió thổi tới, chậm rãi nhấc lên một góc, một thân thể mặc y phục trắng như tuyết ẩn hiện bên trong, vài sợi tóc rủ xuống trên đôi vai, cả người giống như thần tiên trên trời làm cho người ta có cảm giác khó tiếp cận.

Mà ở đằng trước kiện, bốn gã nam tử trẻ tuổi tướng mạo thanh tú chia đều đứng ở hai bên.

"Vẫn không tìm ra lão bản của Cẩm Tú Các sao?" Giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Lão già xấu hổ nói: "Thuộc hạ bất tài!"

"Xem ra tên lão bản kia thế lực cũng không nhỏ?" Mộ Khuynh Tuyết nhíu mày, từ lúc nàng khai trương Tuyết sắc phường, Cẩm Tú Các như ẩn như hiện muốn ngăn cản con đường phát tài của nàng. Mặc kệ là cố ý hay vô ý, sớm muộn một ngày nào đó nàng nhất định khiến cho nó dẹp tiệm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: 31: Đường Về.

Trên con đường rộng rãi bằng phẳng bên ngoài thành Chiến Vân.

Lúc này đã là giữa hè, buổi trưa mặt trời treo cao cao phía trên, hun đúc tất cả hơi nước của vùng đất này, nhưng cây cối bên đường vẫn cao lớn xanh ngắt như trước, giành lại cho mọi người một chút râm mát.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi ngược dòng người, rời khỏi thành Chiến Vân, xe ngựa không quá lớn nhưng vô cùng tinh xảo, buồng xe điêu khắc hoa văn hoa sen, trang nhã sinh động lại có phần ý tứ khác. Bốn góc của mái che cong cong treo bốn chiếc chuông nhỏ bằng vàng, phát ra những tiếng leng keng theo chuyển động của xe. Hai bánh xe và trục xe đều được bọc vàng, nhưng thật sự làm cho người ta sợ hãi là hai con ngựa kéo xe lại chính là Huyết Xích Ô trăm nghìn có một, Huyết Xích Ô này là ngựa tốt không gì sánh được, toàn thân đỏ thẫm, bốn chân đen, thật sự là ngựa hiếm trong trăm nghìn mới có một, bây giờ lại bị dùng để kéo xe, người đi đường thấy vậy không khỏi lắc đầu — thật là phí của trời!

Nhưng thiếu niên tuấn tú đang đánh xe kia có vẻ không cho là như vậy, hắn mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, tóc buộc gọn gàng, vẻ mặt tuấn tú nhàn nhã, ngay cả khi ở dưới ánh mặt trời thiêu đốt thế này cũng không chảy một giọt mồ hôi. Thiếu niên này làm gì có chỗ nào giống người đánh xe, giống một thiếu gia của gia đình giàu có hơn, chuyện này ngược lại làm cho người ta tò mò, không biết người ngồi bên trong là quan lại quyền quý thế nào?

Xe ngựa tiến tới phía trước không nhanh không chậm, rèm cửa sổ màu xanh ngọc khẽ lay động, loáng thoáng có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài, Lạc Thanh Linh ngồi trên giường trải chiếu trúc mà vẫn có chút hoang mang, nhìn người đang gối đầu trên đùi nàng ngủ ngon giấc.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hôm qua vừa kết thúc chuyện đấu võ, người Yên Sơn Phái không chút do dự tiễn nàng, trời vừa sáng đã trực tiếp đóng gói nàng vắt lên xe, mặc dù biết rõ lý do tại sao họ gấp như vậy, đi thì đi, chẳng cần trả hết số tiền chữa bệnh thì tất cả liền OK.

Lạc Thanh Linh do dậy quá sớm nên mơ màng lên xe, do giường mềm trên xe ngựa được chuẩn bị vô cùng thoải mái, xe lại được thiết kế giảm xóc đặc biệt, trên đường chỉ hơi động đưa như nôi, vì vậy Lạc Thanh Linh ngủ rất say mà không hề hay biết đám người Lôi Minh không có đi theo nàng, đến khi tỉnh giấc không khỏi trợn to mắt phát hiện bản thân lại phải ngồi chung xe với tên hồ ly chết tiệt này.

Nhìn bộ dạng ngốc manh của Lạc Thanh Linh, tâm tình của Mộ Dung Thấu vô cùng tốt, hắn khẽ nhếch môi cười, khẽ hôn đôi môi anh đào của nàng.

"Ngủ đã rồi chứ? Giờ đến lượt ta."

Lạc Thanh Linh vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết nhưng vẫn gật đầu theo bản năng.

Mộ Dung Thấu rất tự nhiên gối đầu trên đùi nàng, chẳng thêm để ý người nào đó hóa thạch, trong nháy mắt liền tan thành mảnh vụn.

Lạc Thanh Linh Mộ Dung Thấu ngủ rất an lành, trong lòng cũng mềm dù sao bản thân cùng hắn qua lại cũng năm năm, nàng biết rõ tên này rất vất vả cho nên tốt tâm cho hắn nệm đùi nàng ngủ.

Lạc Thanh Linh ngược nhìn cổ thụ ẩn hiện bên ngoài màn xe, ánh nắng màu vàng thi thoảng xuyên qua bóng cây và màn xe chiếu vào bên trong, trong không khí thoang thoảng mùi hoa cỏ. Cảm giác tự do này là thứ nàng vô cùng yêu thích.

Khi Mộ Dung Thấu tỉnh dậy, Lạc Thanh Linh tốt tâm đưa lên một chén điều khắc hoa sen bằng ngọc bích, bên trong là trà sen lạnh. Mộ Dung Thấu uống một hơi cạn sạch, chất lỏng lạnh như băng làm cho hắn cảm thấy hoàn toàn tỉnh táo, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn người đối diện không ngừng xoa bóp đôi chân, ánh mắt lóe lên tia cười.

“Chúng ta đang đi đâu?” Mộ Dung Thấu lười biếng nói.

“Hiện giờ đang rời khỏi thành Chiến Vân, phía trước có một ngã ba, hướng nam là đến Bình Châu, hướng bắc đến Lâm An. Chủ tử định đi hướng nào trở về thành Kính An ạ?” Thương Hải, người được phân công đi theo Mộ Dung Thấu lần này nói.

Mộ Dung Thấu dường như nhớ đến thứ gì, khóe môi hơi nhếch: “Vây đi hướng bắc, dừng chân ở Lâm An đi.”

Lâm An nói xa thì không xa, nói gần thật ra cũng không gần, bằng tốc độ chậm chạp của bọn họ, đại khái cần mười ngày. Trên đường cũng đi qua mười mấy thị trấn nhỏ, may là hai người bọn cũng không có chuyện gì cần giải quyết gấp cho nên cũng muốn từ từ thưởng thức phong cảnh dọc đường nên cũng không vội vàng lên đường.

Sau khi quyết định được đường đi, Thương Hải không nhanh không chậm mà đánh xe về phía trước, thấy buổi trưa sắp qua, Mộ Dung Thấu nghĩ nên dừng lại ăn trưa. Bên trong xe ngựa này thiết kế cực kỳ tiện nghi, đủ các loại điểm tâm cũng đã được chuẩn bị cho bọn họ ăn dọc đường, nhưng Lạc Thanh Linh lại có ý định khác.

Vừa rồi, sau khi nhắc rèm xe lên, nàng nhìn thấy phía trước không xa có một quán trà nhỏ tụ tập không ít người. Đã là ra ngoài du ngoạn thì không thể thiếu tham quan náo nhiệt, vì vậy nàng bảo Thương Hải dừng xe trước quán trà, muốn vào trong quán ăn cơm.

Mộ Dung Thấu nhíu mày nhìn quán trà, Lạc Thanh Linh đương nhiên biết tên này có chút bệnh sạch sẽ liền lơ đãng nói, “Nếu không ngại ở trong xe dùng bữa, một mình ta ở trong quán là được.”

Lạc Thanh Linh gõ gõ thành xe bảo Thương Hải dừng xe ở trước quán trà.

Quán trà này thật sự đơn sơ, dưới một gốc đại thụ bên đường, dùng mấy cây gậy trúc chống một tấm vải lớn, bên dưới đặt mấy chiếc bàn và mấy chiếc ghế dài. Ông chủ là một ông già hơn sáu mươi tuổi, cung cấp cho người đi đường một chút trà thô và mấy món ăn đơn giản. Lúc này đang giờ cơm, khí trời lại oi bức, rất nhiều người muốn trở về thành Chiến Vân chọn nơi này làm nơi nghỉ chân, mấy cái bàn đã đầy người, cũng không ít người định ngồi dưới bóng cây uống trà ăn cơm.

Những người này phần lớn là dân chúng bình thường, nhìn thấy một chiếc xe ngựa tinh xảo đẹp đẽ như vậy dừng trước quán trà không tránh khỏi có cái nhìn tò mò.

“Huyết Xích Ô!” Có người bất ngờ kêu một tiếng. Dừng ngựa quý như vậy dễ kéo xe, không biết ngồi trong xe là người thế nào.

Nhìn thiếu niên tuấn tú đánh xe kia nhảy xuống đi tới cửa xe, trong chớp lát, cửa xe được mở ra, một cô gái xinh đẹp mặc váy lụa mỏng màu xanh nhảy xuống xe. Khi mọi người còn đang cảm thán cô gái này quả nhiên xinh đẹp như hoa, cô gái này lại đặt một chiếc thang xe xuống, thì ra đây chỉ là một nha đầu.

Tuấn mã quý hiếm như thế, xe ngựa quý phái như thế, nha hoàn và người hầu xinh đẹp tuyệt trần như vậy, không biết nhân vật trong xe là dạng thần tiên gì.

Người vừa rồi bất ngờ kêu lên lại “A” một tiếng, hai người chẳng phải là...?

Gã sai vặt đưa một tay lên vén màn xe, nha hoàn xinh đẹp đứng một bên, một bàn tay xinh xắn trắng muốt như bạch ngọc từ bên trong xe ngựa lộ ra.

Bàn tay kia có chút nhỏ nhắn nhưng xinh đẹp lạ thường. Bàn tay mượt mà không có bất cứ trang sức gì, ngón tay nhỏ dài, móng tay hồng nhạt như những cánh hoa anh đào. Nhưng cảm giác mà bàn tay ấy đem tới cho người khác không chỉ là đẹp mà còn là vô cùng cao quý, một loại khí chất cao quý không nói lên lời cũng không thể che giấu, làm cho người trong quán trà tròn tròn mắt bất ngờ.

Đó là một vị nam tử, tóc dài như mây buộc bằng dây lụa xanh như trúc ngọc thanh nhã vô cùng, thắt một đôi ngọc lưu ly cùng màu với quần áo, dung mạo thuộc hàng hiếm có nhất trên thế gian, khí chất cao quý quanh người, một đôi mắt lạnh lùng lộ vẻ bình tĩnh khí thế lại làm cho người ta không dám nhìn gần.

Trái ngược với vị nam tử mặc áo lục, nam tử còn lại tóc dài tự do buông thả không có lấy bất cứ thứ gì để buộc tóc, dung mạo bị một chiếc mặt nạ bằng ngấn sắc che đi 2/3 dung mạo, bộ dạng lười biếng nhìn như vô hại song chẳng có người nào có gan nhìn hán thêm một lần, họ cảm thấy so với vị công tử ban nãy người này càng nguy hiểm hơn.

Lạc Thanh Linh đối với thái độ của mọi người khi chứng kiến Mộ Dung Thấu đã sớm quen thuộc, nàng bình thản bước vào trong quán trà. Trong quán vốn rất ồn ào, nay đã yên tĩnh hơn nhiều, rất nhiều người thậm chí không dám ngẩng đầu. Chỉ có một người đứng dậy, cười cười nói:

“Trúc Cơ công tử, đã lâu không gặp.”

Lạc Thanh Linh nhìn lại, thầm nghĩ thật khéo ở chỗ này cũng có thể gặp hán.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Ngoại Truyện Đặc Biệt

Lạc Thanh Linh, Lạc Triều Nhan tới miếu Nguyệt Lão, Mộ Dung Thấu trở thành người hộ tống bắt đầu đi.

Chưa bước vào bên trong mà nàng đã thấy rất đông người tụ tập ở đó. Không biết miếu có linh nghiệm hay không nhưng nàng biết được nơi này kiếm được khá nhiều ngân lượng.

Hai người rảo bước vào bên trong. Bốn bề đều là các cô nương ở đủ mọi độ tuổi, có những người chỉ khoảng mười ba, mười bốn cũng đến đây cầu nguyện thậm chí có những nữ tử đã ngoài tứ tuần cũng đến.

Xung quanh cũng có rất nhiều nam tử, bọn họ đảo mắt nhìn xung quanh, quan sát và đánh giá từng nữ tử bước vào.

Đây mà là miếu sao? Nói nơi này là địa điểm xem mắt còn dễ tin hơn!

Nàng cảm thán trong lòng, đang định bỏ ra ngoài thì thấy một số nữ tử cầm một dải lụa màu đỏ dài ném lên một cái cây lớn giữa miếu.

Trên thân cây xen kẽ những tán lá màu vàng là hàng trăm dải lụa màu đỏ rực rỡ, nhìn kỹ từng dải lụa hơn một chút sẽ thấy những ước nguyện cầu duyên được ghi trên đó.

Sống ở thế giới này được nhiều năm, tập tục ở đây nàng cũng rõ. Cái cây này là cây Nguyệt Lão cầu duyên, chỉ cần lấy một dải lụa màu đỏ rồi ghi ước nguyện của mình lên đó, nếu có thể thấy lên cây thành công trong một lần thì ước nguyện của tỷ sẽ được thực hiện.

Khi giảng Công Tôn đại nương từng cười nói với Lạc Thanh Linh, nếu sau này có dịp thì hãy thử xem liệu bản thân mình có cầu được một lương duyên tốt.

Lạc Thanh Linh mỉm cười rồi tiến gần về phía cây Nguyệt Lão.

Đứng dưới thân cây to lớn, nàng ngẩng đầu lên nhìn, những mảnh lụa đỏ phủ xuống khiến cái cây trở nên bắt mắt. Nàng cũng muốn ném thử một dải lụa lên thân cây nhưng nàng lại không có dải lụa đỏ bên người.

Nàng có hơi thất vọng nhưng bỗng một dải lụa đỏ xuất hiện trước mặt nàng.

"Nàng cầm lấy đi!"

Lạc Thanh Linh ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Không may môi nàng sượt nhẹ qua môi của Mộ Dung Thấu vì lúc này hắn đang cúi thấp đầu xuống. Nàng xấu hổ, vội lui về phía sau nên sơ suất giẫm phải chân vấy của mình, cũng may một vòng tay rắn chắc giữ lấy eo nàng.

"Cẩn thận!"

Nàng mở mắt ra nhìn hắn, hai người mắt đối mắt, không khí ngưng đọng.

"Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!"

Triều Nhan bước đến khiến hai người giật mình buông ra, cô bé ngây thơ không nhận ra sự ái muội giữa hai người.

Nàng cầm lấy cây bút lông Triều Nhan đưa cho rồi ghi lên dải lụa. Mộ Dung Thấu nhìn nàng cổ tò ra bình thường, vị ngọt còn đọng lại trên môi hắn, ánh mắt thâm thúy nhìn nàng.

Cảm thấy đây chẳng qua là sự cố ngoài ý muốn, Lạc Thanh Linh rất nhanh vút nó sang một bên. Nàng cầm dải lụa thấy lên cây, đột nhiên một cơn gió to xuất hiện thổi dải lụa đi, nàng có chút vui mừng nhìn nó lại vương lại trên ngọn cây.

"May quá! Muội cứ nghĩ nó sẽ bị thổi bay đi mất. Mà tỷ đã ghi gì trên đó vậy?"

Lạc Thanh Linh nhìn Triều Nhan đang háo hức muốn nghe thì cười gian, ngón tay nàng chỉ chỉ vào trán con bé.

"Đó là...bí mật! Chúng ta nên quay lại thôi."

Nàng kéo dài ra rồi kết thúc bằng hai từ 'bí mật' khiến Triều Nhan giật dỗi, chu môi chạy đi trước. Nàng che miệng lại cười. Có một muội muội như vậy thật tốt!

Mộ Dung Thấu không đi theo các nàng, ánh mắt hắn nhìn chằm vào dải lụa đỏ trên ngọn khẽ phát phơ trong gió mang theo ước nguyện của Lạc Thanh Linh một hồi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: 32: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân.

Mắt sáng mày kiếm, ôn nhả như ngọc, hiệp đạo lịch lãm cao nhã, được nữ nhân chốn giang coi là người tình trong mộng - Quân Lâm Phong.

Người này tuy không phải là minh chủ đứng đầu võ lâm, thế nhưng danh tiếng còn cao hơn người ta một bậc.

Lạc Thanh Linh thấy hân hường nàng mỉm cười chào hỏi, nàng cũng gật đầu đáp lễ. Sau liền đưa mắt thâm ý nhìn Mộ Dung Thấu.

Quán trà đã chật kín, Quân Lâm Phong trực tiếp lấy bạc vụn ra đưa cho dân chúng ngồi cùng bàn, để cho bọn họ lui ra.

Dân chúng ngồi ở bàn bỗng dưng có bạc đương nhiên rất vui mừng, vội vàng cầm lấy đồ ăn chuyển ra ngồi dưới bóng cây. Thương Hải móc ra một cái khăn lụa màu lam, cẩn thận lau bàn ghế một lượt, sau đó mới mời Lạc Thanh Linh và Mộ Dung Thấu ngồi xuống.

Quân Lâm Phong thấy hai người ngồi xuống, lập tức ngồi xuống phía đối diện Lạc Thanh Linh, cười nói.

Cuộc trò chuyện này kéo dài một canh giờ, kết thúc bằng việc Quân Lâm Phong cùng họ đến Lâm An.

Đối với chuyện này Lạc Thanh Linh cũng không để ý, cùng đường thôi mà, Quân Lâm Phong cũng không đáng ghét, lại còn là kẻ ngao du giang hồ, nói không chừng dọc đường còn có thể có chút thú vị, lập tức đồng ý việc đồng hành. Thương Hải, Nguyệt Minh thấy chủ nhân nhà mình lười biếng lên xe, âm thầm nghĩ chuyện này cứ như vậy là định rồi.

Đêm khuya không ánh trăng, trước cổng phủ hoàn toàn yên tĩnh, trên tấm bảng đề mấy chữ to "Lâm An phủ". Chợt một trận gió lạnh thổi qua, cuốn đi những chiếc lá rơi trước cửa, mấy bóng người quý mị lướt qua tường cao vào viện, bước chân không tiếng động đi lại ở hành lang yên tĩnh.

Trước mắt chợt lóe, gia đình tuần tra ban đêm còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã mất mạng. Mà những ám dạ kia không vì vậy dừng lại, bọn họ tiếp tục đi tới hậu viện, đem lưỡi dao sắc bén trong tay cắt đứt cổ họng những người không một chút phòng bị. Trong hậu viện ngay cả phụ nữ cùng trẻ em đều không bỏ qua một người nào.

Đêm, vẫn yên tĩnh như cũ, nhưng trong phủ tướng quân lại tràn ngập máu tanh. Ngày đó sao băng rơi dày đặc, vong hồn vô tội của ai đang khóc?

Mấy vài ngày lộ trình, đám người Lạc Thanh Linh tiến vào Lam thành, ở một thị trấn nhỏ náo nhiệt trong thành, có một người khác gia nhập vào đội ngũ của bọn họ.

Tổn thêm ba canh giờ thì đến Lâm An-thành thị rất phồn hoa, phố xá san sát, cảnh tượng hời hả náo nhiệt. Quân Lâm Phong đưa bọn họ tới Hương Khê, khách điểm lớn nhất trong thành. Đang lúc Lạc Thanh Linh và Mộ Dung Thấu dùng cơm trưa xong đã bị những tiếng ồn ào bên ngoài làm phiền.

Mộ Dung Thấu vốn định nhân lúc Quân Lâm Phong không có ở đây trêu chọc Lạc Thanh Linh một phen, mắt thấy nàng bị bị làm ồn mà không nhìn hân trong lòng có bức bối, ly trà trong tay do dùng sức trong nháy mắt hóa thành bột phấn: "Thương Hải, xảy ra chuyện gì vậy?"

Thương Hải vẫn đứng chờ ở bên ngoài đi vào trong, cung kính đáp: "Vừa rồi đối diện khách điểm có người bán mình chôn cha, hình như có ác bá tới cướp người, Quân công tử nhìn không vừa mắt nên đã ra tay, hiện giờ đang náo loạn ở bên ngoài."

Nghe lời Thương Hải nói hứng thú của Lạc Thanh Linh tăng thêm vài phần, trong đầu thầm bỏ nảy. Thiếu nữ xinh đẹp bán mình chôn cha, hiệp sĩ thiếu niên ra tay cứu giúp là một màn mở đầu trong tất cả tiểu thuyết ngôn tình võ hiệp cổ đại, bình thường điều này cũng chứng tỏ phiên toái bắt đầu. Có tình tiết kinh điển như vậy, không tận mắt xem Lạc Thanh Linh cảm thấy đáng tiếc.

Mộ Dung Thấu đương nhiên nhìn thấu ý nghĩ của nàng, không có ý định ngăn cản nàng đi xem thứ trò hề này.

Lạc Thanh Linh còn chưa xuống lầu, từ trên cao nhìn xuống tiền sảnh, tiền sảnh chính là đại sảnh để ăn cơm uống rượu, còn chưa lại gần đã nghe thấy có người lớn lối quát to: "Mẹ kiếp, mi dám cướp người của ta? Mi nên đi hỏi thăm một chút xem Thành Tư Ngụy ta là ai, ông đây nói cho mi biết, hôm nay ông nhất định phải có được nữ nhân này, cả mạng của mi cũng vậy. Người đâu, đánh chết nó cho ta."

Tiếng nói vừa dứt đã nghe thấy tiếng đập bàn đập ghế rầm rầm, ngay sau đó là tiếng kêu rên, chửi mắng, hò hét. Lối đi từ hậu viện tới tiền sảnh bị người xem chen chúc tới mức nước chảy không lọt.

Nhìn tiền sảnh lớn như vậy đã trở thành một bãi chiến trường, bàn ghế bát đĩa rơi đầy đất, đại khái là mười mấy gia đình mặc trang phục đại hán đã vây lấy Quân Lâm Phong trước cửa trước có một gã đàn ông khoảng hai mươi mấy tuổi, đáng vẻ thô tục đang hô quát bọn gia đình, xem ra hân chính là Thành Tư Ngụy.

Tình cảnh mặc dù hỗn loạn nhưng hoàn toàn nghiêng về một bên, những gia đình kia căn bản không phải đối thủ của Quân Lâm Phong. Hân mỉm cười nhàn nhạt, phất vạt áo xanh lam, bị công kích mà đáng vẻ vẫn vô cùng bình thản, không hoảng loạn, ngay cả bội kiếm ở ngang hông cũng chưa rút ra khỏi vỏ, chỉ bằng tay không đã đánh cho mười mấy người kia tan tác. Chỉ trong chớp lát, gia đình đã nằm đầy trên mặt đất kêu rên, Quân Lâm Phong vẫn

đứng khoanh tay mỉm cười, sắc mặt Thành Tư Ngụy đã xanh mét.

“Tên nhóc được lắm, thì ra thật sự là loại có bản lĩnh, có giới thì xưng tên đi, xem đại gia ta dạy dỗ mi thế nào.” Thành Tư Ngụy hoành hành ở Lâm An đã nhiều năm mà chưa bao giờ mất mặt như vậy, nhưng có đánh cũng không lại, đành phải nói vài câu lấy uy, bởi vì người ta nói thua người chứ không thua trận.

“Tại hạ Quân Lâm Phong, xin cung kính tiếp chiêu. Nhưng, tại hạ khuyên các hạ tốt nhất nên suy nghĩ kỹ càng.”

Nghe thấy tên Quân Lâm Phong, Thành Tư Ngụy rõ ràng ngăn người ra, xem ra danh tiếng của người này hẳn có biết tới, không ngờ hôm nay lại chọc phải cao thủ như vậy. Hắn miễn cưỡng cười một cái, nụ cười vụn vặt kết hợp với sắc mặt xanh mét thật sự có chút buồn cười. Hắn ôm nắm đấm coi như thì lễ.

“Tại hạ có mắt như mù, thì ra là Quân công tử. Chuyện này chỉ là một hiểu lầm, nếu Quân đại hiệp đã coi trọng cô gái này, tại hạ tuyệt đối không dám những chậm, mọi chuyện coi như qua được không?”

Lúc này Quân Lâm Phong vẫn đang mỉm cười, nhưng ánh mắt đã mang vẻ lạnh lùng bén nhọn.

“Vị đại gia này vẫn nên đừng vội nói năng xằng bậy thì tốt hơn, nếu không chuyện này khó có thể bỏ qua.”

Thành Tư Ngụy nghe ra đây là ý không so đo với hắn, vội vàng gọi thuộc hạ rút lui. Khách xem cũng tản đi, Quân Lâm Phong xoay người hỏi một vị cô nương đang ngồi trong góc tường:

“Cô nương, cô không sao chứ?”

Theo ánh mắt của hắn, Lạc Thanh Linh mới nhìn thấy còn có một cô nương đang ngồi trong góc. Cô nương kia mặc một bộ y phục áo vải màu trắng, trên đầu quấn vải chịu tang, đầu cúi gằm, nước mắt tuôn xối xả như không nhìn thấy gì, lúc này nghe thấy Quân Lâm Phong hỏi liền từ từ ngẩng đầu lên.

Thật là một quốc sắc thiên hương! Lạc Thanh Linh thầm giật mình cảm thán trong lòng, thật sự không ngờ trong Lâm An nhỏ bé này lại có một giai nhân nghiêng nước nghiêng thành như thế. Nàng ta da trắng nõn nà, ngọc cốt băng cơ. Một đôi mắt yêu kiều, uyển chuyển, long lanh nước tạo ra dáng vẻ vô cùng đáng thương, phong thái kia làm cho người nhìn không khỏi say lòng.

Cô nương kia dịu dàng đứng dậy từ mặt đất, vén áo thi lễ với Quân Lâm Phong, dáng người mềm mại như liễu trước gió, một giọt nước mắt rơi xuống như trân châu rơi vào khay ngọc, vô cùng mềm nhẹ.

“Tiểu nữ Tiêu Bạch Liên, đa tạ công tử đã cứu giúp.”

Giọng nói uyển chuyển dịu dàng thật tương xứng với một câu nói về mỹ nhân, dĩ hoa vi mao, dĩ điều vi thanh, dĩ nguyệt vi thần, dĩ liễu vi thái, dĩ ngọc vi cốt, dĩ băng tuyết vi phu, thu thủy vi tư dĩ thi vi tâm*. Phong thái như thế tất nhiên không ai có thể chống lại, xem ra Quân Lâm Phong cũng không thể.

* Mặt đẹp như hoa tươi, tiếng nói như chim hót, tinh thần như trăng, dáng vẻ như liễu, xương cốt như ngọc, da trắng như băng tuyết, phong tư như nước mùa thu, trong lòng như thơ ca.

Chẳng quả...Tiêu Bạch Liên, theo nàng là Tiêu Bạch Liên thì có!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: 33: Lại Bị Cường Hôn

Chỗ ở của Lạc Thanh Linh là nơi tốt nhất khách điểm, có một khoảng sân ngăn cản tầm mắt người ngoài, phòng hạ nhân, phòng khách, phòng ngủ đầy đủ cả, thậm chí còn có riêng một phòng bếp nhỏ.

Năm người đi tới phòng khách, Lạc Thanh Linh ngồi ở ghế trên, Thương Hải Nguyệt Minh đứng hai bên, Mộ Dung Thấu ngồi bên phải liếc mắt nhìn Quân Lâm Phong, con về Tiêu Bạch Liên thì đứng trước mặt họ như một đóa hoa yếu ớt.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lạc Thanh Linh mới chỉ nghe Nguyệt Minh nói đại khái một chút, còn chưa biết tình huống cụ thể.

“Tiểu nữ là Tiêu Bạch Liên, người của thành Lâm An này, từ nhỏ đã mất mẹ, một tay cha nuôi tiểu nữ lớn lên, mặc dù không tính là giàu có phú quý nhưng cũng vui vẻ hòa thuận. Ai ngờ mấy ngày trước, ác bá trong thành Thành Tư Ngụy không biết lấy từ đâu một tờ biên lai vay tiền, khẳng khái cho rằng cha tiểu nữ vay của hắn năm trăm lượng bạc, nếu không trả sẽ phải gán tiểu nữ trừ nợ. Cha tiểu nữ bán tất cả đất đai cũng không đủ bạc, giận quá mà bệnh không dậy nổi, cứ như vậy buông tay ra đi.”

Nàng ta vốn chỉ tức giận, nói tới đây đã khóc không thành tiếng, nước mắt đầy mặt mà vẫn mềm mại như hoa, Quân Lâm Phong nhìn vậy cũng cảm thấy

đau lòng. Nhưng về mặt Lạc Thanh Linh và Mộ Dung Thấu vẫn nhàn nhạt, không nhìn ra cảm xúc gì.

“Bởi vì toàn bộ gia sản đã bị bán lấy tiền, ngay cả một chiếc quan tài tử tế để chôn cất cha tiểu nữ cũng không mua được, bắt đắc dĩ đành phải bán mình chôn cha, vậy mà Thành Tư Ngụy kia lại tới quấy rối, định cướp tiểu nữ đi, may mà được vị Quân công tử này giúp đỡ mới khiến tiểu nữ chạy thoát khỏi bàn tay của hắn.”

Dứt lời, nàng hơi thẹn thùng ngẩng đầu nhìn Quân Lâm Phong một cái nhìn thấy hai người thế nhưng không nói gì. Quân Lâm Phong lại hỏi: “Bạch cô nương, không biết tiếp theo cô định thế nào?”

“Công tử đã cứu nô tỳ, nô tỳ nguyện theo công tử, làm trâu làm ngựa để báo đáp đại ân đại đức của công tử.”

“Chuyện này,” Quân Lâm Phong hơi ngừng lại, nhìn Lạc Thanh Linh cười tựa như không nhìn hắn, “Tại hạ hành tẩu giang hồ, mang theo cô nương chỉ sợ không tiện lắm, chỉ bằng cô nương tìm cách khác được không?”

Tiêu Bạch Liên buông xuống một chuỗi lệ châu, giống như hoa tàn ngọc vỡ. Nàng nghẹn ngào nói: “Nô tỳ biết mình bạc mệnh, không xứng để theo công tử, nhưng nô tỳ đơn độc không nơi nương tựa, lại có ác bá Thành Tư Ngụy như hổ rình mồi. Nếu công tử bỏ mặc nô tỳ, không biết lại phát sinh biến cố gì, mong công tử đã giúp thì giúp cho trót.”

Những lời than thở này hợp tình hợp lý, Quân Lâm Phong nghĩ thấy cũng có lý, hơi suy nghĩ một chút rồi nói: “Như vậy đi, Tiêu cô nương cứ theo chúng tôi đi, tôi làm xong một số chuyện rồi sẽ dần xếp cho cô nương.”

Tiêu Bạch Liên khẽ cúi người, “Nô tỳ xin nghe theo sự sắp xếp của công tử.”

Chuyện này cứ như mà kết thúc. Việc mai táng cha của Tiêu Bạch Liên tốn những hai ngày.

Trong hai ngày này, nhóm người Lạc Thanh Linh biết được một tin tức lớn, án diệt môn của phủ Lâm An.

Vốn dĩ không ít võ lâm nhân sĩ tới thành Lâm An tham gia lễ rửa tay chậu vàng của Lâm đại hiệp, ai ngờ lại gặp phải chuyện thăm sát cả nhà như vậy.

Nhất thời gây xôn xao chốn giang hồ.

“Quân Lâm Phong quyết định điều tra vụ thăm sát này sao?” Lạc Thanh Linh đối với việc này đã sớm đoán được, Quân Lâm Phong thích xen vào chuyện thiên hạ, hay ra tay can thiệp vào công việc bất công, nên lúc nào cũng được bạn bè và mỹ nữ kính nể.

“Người có thể ra ngoài được rồi!” Lạc Thanh Linh phát tay ra hiệu cho Minh Nguyệt ra ngoài.

Minh Nguyệt thấy vậy lập tức lặng lẽ rời khỏi phòng.

Ngồi trong phòng, Lạc Thanh Linh cầm bút viết mấy chữ lên một tờ giấy, cuộn lại cho vào một ống trúc rất nhỏ, lại lấy từ trong ống tay áo ra một ống trúc to bằng bàn tay liền nện ra ngoài cửa sổ, lập tức một bóng đen nhỏ lao tới bắt lấy ống trúc bay vút lên trời xanh như một mũi tên, trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

“Không hổ là Dục Ưng, tốc độ nhanh thật!” Âm thanh vừa vang lên nàng liền biết đó là ai, ngược đầu lên liền nhìn thấy tóc đen như mực cùng từ y khe buông xuống từ trên chạc cây cành lá xum xê bên cửa sổ phòng nàng, đang nhẹ nhàng lay động trong gió, phong thái vô cùng mị hoặc.

“Người trèo lên đó làm gì vậy hả?” Lạc Thanh Linh nhíu mày.

Mộ Dung Thấu dựa vào một nhánh cây, trông mắt dưới ánh trăng lại hiện ra vài phần tà khí.

“Linh Nhi!” Mộ Dung Thấu hai mắt mỉm cười nhìn Lạc Thanh Linh, mở miệng dịu dàng kêu.

Một tiếng này khiến cho cả người Lạc Thanh Linh nổi cả da gà, nhin không được mở miệng: “Nói chuyện đằng hoàng một điểm!”

“Vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên ta phải trở về gấp!”

“Thế à!” Lạc Thanh Linh khoanh tay nhìn hắn.

“Thế à!” Đối với thái độ lạnh nhạt của Lạc Thanh Linh khiến Mộ Dung Thấu cảm thấy bất mãn, nhin không được lên án: “Người ta đến nói cho nàng một tiếng, theo lẽ thường nàng nên nói vài lời tỏ vẻ luyến tiếc cơ chứ! Không thì tặng cho ta một nụ hôn tạm biệt!”

Nghe những lời này Lạc Thanh Linh xén tý là đứng không vững, trên trái xuất hiện vài dấu thập: “Nụ hôn tạm biệt cái đầu nguoi!” Cái tên hồ ly này lại lên cơn nữa rồi!

“Linh nhi...Nếu nàng không muốn thì thôi vậy, chẳng qua.” Mộ Dung Thấu cười tà ác, sau đó đột nhiên phóng tới trước mặt nàng, Lạc Thanh Linh chưa kịp hỏi hắn muốn làm gì thì đã bị Mộ Dung Thấu nắm lấy cổ tay, kéo thân mình lại sát người hắn. Mộ Dung Thấu cúi thấp đầu xuống, hôn trộm môi đỏ mọng của Lạc Thanh Linh.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, khi Lạc Thanh Linh kịp phản ứng lại thì Mộ Dung Thấu đã dùng kinh công rời đi, bỏ lại một câu: “Chẳng qua ta vẫn

muốn!"

"Mộ Dung Thấu! Ngươi chờ đó cho ta!" Lạc Thanh Linh nghiêng răng cắn tức nhìn bóng người rời đi, tên khốn này luôn lợi dụng lúc nàng không đề phòng mà cưỡng hôn nàng, lão hồ không phát uy ngươi cho là mèo bệnh sao!?

Lạc Thanh Linh âm thầm suy nghĩ nên dùng cách nào để chinh Mộ Dung Thấu đồng thời không ngừng lau đôi môi bị hấn thân.

Ẩn trong bóng tối chứng kiến một màn này, Lôi Minh không khỏi bất quá.

"Lôi Minh! Chúng ta trở về thôi!"

"Vâng!" Bị Mộ Dung Thấu hố, đám người Lôi Minh đã lập tức đuổi theo cho nên đã sớm đuổi kịp bọn họ, chẳng qua bị nàng ra lệnh ẩn mình trong bóng tối mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Là Do Ngươi Ép Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.